CHARLOTTE HUGHES

Se caută soț

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

Fannie Brisbane unse cu unt două felii mari de pâine prăjită, le tăie în opt părți egale și le așeză pe un platou, între Gussie și Ernestine Dempsey.

– Mulțumim, dragă, spuse sora cea mare. Niciodată nu uiți ce ne place.

De aceea surorile Dempsey, ambele având în jur de șaptezeci de ani, preferau să meargă în fiecare dimineață la cinci străzi distanță de locuința lor, ca să ia micul dejun la Griddle & Grill. Le mai plăcea acolo pentru că aflau ultimele bârfe și ascultau horoscopul zilnic citit de zâmbitoarea Fannie.

Doar că astăzi, Fannie nu părea bine dispusă ca de obicei. Cearcănele de sub ochi o făceau să arate mai bătrână decât în realitate. Părul ei blond-roșcat, de obicei strâns într-un coc savant, atârna acum într-o coadă de cal banală. Nu se străduise nici măcar să se machieze cu fardul acela mov de pleoape, care-i punea în valoare verdele fantastic al ochilor. Uniforma ei, de obicei curată, călcată și apretată, acum părea o haină cumpărată la mâna a doua.

– Fannie, dragă, ce-i cu tine? întrebă Ernestine Dempsey, încruntându-și cu îngrijorare fața slăbuță. Cred că nu te-am văzut niciodată într-un asemenea hal.

– Ești cumva în perioada aceea a lunii? întrebă șoptit Gussie. Avem niște apă tonică acasă. Știu că ajută. Sigur, are gust de terebentină, dar...

– De unde știi, Guss? întrebă Ernestine întorcându-se spre sora sa. Când ai băut tu ultima oară terebentină?

– Eu știu ce are, interveni o altă femeie, pe un ton mieros.

Wilhmena Lightsey se ridică de pe scaunul de la capătul tejghelei, își aranjă coafura platinată, și se îndreptă spre ele, legănându-și șoldurile într-un mod scandalos. Din cauza acelui mers o bârfea toată lumea vizavi, la salonul de coafură Clip Joint.

Wilhmena se așeză lângă Gussie și se aplecă înainte. Corapii ei în pătrățele nu se potriveau deloc cu geaca din piele roșie și nici cu fusta albastră, mult prea scurtă pentru perioada aceea a zilei. De fapt nimănui nu-i plăcea felul în care se îmbrăca ea.

– Pun pariu că ai stat toată noaptea să te uiți la fime vechi, nu-i așa, Fannie? întrebă ea holbându-se la surorile Dempsey.

– Nu-i adevărat, oftă Fannie scoțând din buzunar o foaie de hârtie împăturită.

– Ce-i asta? întrebă Wilhmena uimită.

– O scrisoare. Citește-o, spuse Fannie cu buze tremurânde.

Ernestine și Gussie se apropiară de Wilhmena, în timp ce aceasta citea răspicat:

– Dragă Fannie, îți mulțumesc pentru că mi-ai răspuns la ultima scrisoare. Parcă te cunosc de-o viață... Wilhmena făcu o pază și privind-o pe Fannie, întrebă: De la cine e?

– De la fiica mea, șopti ea.

– Fiica ta???

Ochii Wilhmenei păreau două farfurioare perfect rotunde.

Gussie și Ernestine făcură schimb de priviri. În apropiere, Hyram Bodine, un bărbat de vreo șaizeci și cinci de ani, client fidel al localului Griddle & Grill, privi mica reuniune peste tava cu ouă fierte și pâine prăjită. Un infarct care-l lovise în urmă cu șase luni, îl obligase să renunțe la omleta lui obișnuită, cu ceapă și șuncă.

– Cea pe care am părăsit-o acum treisprezece ani, continuă Fannie.

Un străin intră în fast-food și se așează la tejghea. Fannie se scuză și se îndreptă spre el.

– Îmi amintesc de copil, spuse Gussie Dempsey apropiindu-se de urechea Wilhmenei. Fannie lucra pe atunci toată ziua la moară, și toată noaptea o îngrijea pe mama sa bolnavă. Știi că tatăl ei le părăsise la greu... spuse ea țâțâind. Sărăcuța, nu putea să facă față creșterii unui copil. Bine, toată lumea a vorbit-o atunci de rău. Nimeni nu-și dădea seama că Fannie îi făcea copilului un bine.

– Aici scrie că fiică-sa vrea s-o viziteze, spuse Wilhmena continuând să citească biletul.

– Vai, dragă! exclamă Gussie.

– L-ai citit? întrebă Fannie întorcându-se la masa lor.

– Cred că ești teribil de emoționată.

– Emoționată?! exclamă Fannie dându-și ochii peste cap. Dumnezeule, ce mă fac dacă vine aici? Nu se poate.

– De ce nu? întrebă Gussie. Credeam că te bucuri.

– Nu înțelegeți, spuse Fannie cu ochii în lacrimi. Eu și fiica mea am mai corespondat. Ea crede că... în fine... Nu i-am spus tot adevărul.

– Adică? întrebă Gussie cerând detalii.

– Ei, știți... începu Fannie înroșindu-se până-n vârful urechilor. I-am spus că situația mea s-a îmbunătățit considerabil în ultimii ani.

– Mai exact, ce i-ai spus? o interogă Ernestine.

– Că m-am măritat cu un bărbat frumos și bogat și că trăim într-o casă cu servitori. Și că... în timpul liber urmez niște cursuri la universitate.

– Partea cu universitatea e adevărată, punctă Ernestine. Dar tot nu înțeleg de ce ai mințit-o cu restul.

– Știți unde locuiesc, spuse ea trăgându-și nasul. Îmi cade acoperișul în cap. Nici nu merită să dărâm coșmelia, pentru că m-ar costa mai mult decât face ea. Nu câștig suficient de mulți bani încât s-o repar.

– Nu văd ce contează unde locuiești? întrebă Gussie. Fiica ta vine să te vadă pe tine.

– Așa e, dar nu vreau să-i fie rușine cu mine. Părinții ei adoptivi sunt bogați. Tatăl ei se plimbă toată ziua într-o limuzină neagră. Sunt convinsă că Mandy are tot ce-i poftește inima.

– Cum ar putea să-i fie fiicei tale rușine cu tine? întrebă Wilhmena. Lucrezi zece ore pe zi...

– Da, o întrerupse Fannie, într-un fast-food. Și câștig salariul minim.

– Și frecventezi cursurile serale, ca să-ți faci un viitor. Ești muncitoare și ambițioasă.

– Am treizeci de ani, Wil. Majoritatea femeilor de vârsta mea au deja o diplomă și un serviciu pe măsură.

– Dar majoritatea femeilor de vârsta ta n-au trecut prin ce-ai trecut tu, protestă Wilhmena.

– Nu vrei s-o vezi? speculă Gussie. Chiar nu ești curioasă să vezi cum arată după atâta timp de când v-ați despărțit?

– Ba da, dar...

– Cum poți să-i spui că nu-ți dorești să vină? O să se simtă ca și cum... Gussie se opri ca să-și caute cuvintele potrivite.

– Ca și cum aș abandona-o pentru a doua oară, știu, suspină Fannie.

– Nu, e clar că nu poți s-o refuzi, hotărî Wilhmena cu ochii umezi. Poți să vii la mine. Casa mea nu e grozavă, dar ești binevenită.

– Și cum rămâne cu soțul meu fictiv?

– Poate fi plecat din oraș. Din cauza asta stai la mine. Spune-i că-i ofițer în marină.

– Deja i-am zis că e un om de afaceri de succes, spuse Fannie în culmea disperării.

– Iertați-mă, interveni Hyram Bodine, speriindu-le pe toate patru.

Fannie privi cu uimire spre bărbatul distins cu părul argintiu care intrase în vorbă cu ele. Uitase complet că nu erau singure în local.

– Oh, domule Bodine, cu ce vă pot ajuta? Vreți să vă mai aduc niște cafea decofeinizată?

– Nu, o opri el cu un gest scurt. Stai acolo. Din întâmplare am auzit o frântură din conversația voastră.

– Nu-i nimic, spuse Fannie, stânjenită că deranjase clienții cu problemele ei particulare.

– Nu mă întrerupe, spuse iritat Hyram Bodine. Nu-mi place să fiu întrerupt, mai ales când vin cu o soluție.

Cele patru femei amuțiră.

– Am înțeles că ai nevoie de o casă, continuă el trăgând de bretelele pantalonilor, pe care fusese nevoit să și le cumpere din cauză că slăbise prea mult datorită regimului sever pe care starea precară a sănătății îl obliga să-l țină. Am o casă frumoasă. E mult prea mare pentru mine și menajera mea. Ți-o pun la dispoziție.

Fannie își privi clientul cu stupefacție. Deși Hyram era favoritul ei – mereu făcea glume și uneori flirta scandalos cu ea – nu știa dacă să-i accepte oferta.

– Mie? întrebă ea pentru a câștiga timp de gândire.

Nu știa cât de onorabile erau intențiile domnului Bodine. Toată lumea îl știa de afemeiat. Așa fusese mereu. Biata doamnă Bodine – fie-i țărâna ușoară – suferise toată viața din cauza metehnei lui. Și nici nu se răcise bine-n mormânt, că domnul Bodine se și recăsătorise cu o blondă cu sâni enormi și vreo patruzeci de ani mai puțin decât el. Desigur, căsnicia nu durase. Fata fusese doar o căutătoare de aur, iar fiul domnului Bodine o dăduse cu mâna lui afară din casă. Asta fusese înainte de atacul de cord, și numai un grup restrâns de locuitori ai Culpepper-ului știau povestea. Dar Fannie se afla printre ei și făcu imediat legătura. În mintea ei sună un clopoțel de alarmă.

– Dar, domnule Bodine, locuiți într-un... palat. Nu m-am gândit chiar așa de departe...

– Însă fiica ta va fi impresionată, și asta îți dorești.

– Adică vreți s-o fac să creadă că întreaga vilă e numai a mea?

– Exact. Și la urma urmei, e vorba numai de câteva zile, nu?

– Draga mea, izbucni Wilhmena impresionată de generozitatea surprinzătoare a domnului Bodine, purtăm aceeași măsură la haine. Te pot împrumuta cu orice-ți dorești din garderoba mea, ca să arăți ca o adevărată doamnă.

– N... nu ș.. știu, se bâlbâi Fannie privindu-și clienții care-i arătau atâta grijă și prietenie. Apreciez ofertele voastre, dar pare necinstit. Una e să minți pe cineva într-o scrisoare, și alta e să te aliezi cu toată lumea pentru a inventa o poveste. Cum mi-aș mai putea privi fiica în ochi după aceea?

– Vrei s-o vezi pe fiica ta? întrebă Hyram retoric. Vrei s-o faci să creadă că ai reușit în viață?

– Da, dar...

– Atunci asta e! Când ți-a spus că vine?

– În timpul vacanței de vară, spuse Fannie frecându-și buimăcită fruntea. A doua săptămână din aprilie. Adică...

– Peste o săptămână! țipă Gussie ca din gură de șarpe.

– Da, a fost o hotărâre de moment, spuse Fannie simțind că-i vine din nou să plângă. Nici măcar nu știe dacă va mai găsi vreun loc în avion.

– Las' că-i bine, o liniști Hyram. O săptămână îți ajunge să te pregătești pentru sosirea ei. Până atunci te pot învăța chiar și cum să devii mai rafinată.

– N-o să meargă, spuse Fannie clătinând nefericită din cap. În plus, se presupune că eu am o căsnicie fericită. E prea de tot. Unde să-mi găsesc eu bărbat?

*

* *

Clay Bodine luă o gură de cafea neagră și privi copia planului din fața sa. Toată dimineața încercase să-i găsească o calitate, dar nu reușise. Era vorba de o casă banală cu etaj și cu o curticică minsculă de jur împrejur. Construise o duzină ca asta.

Cineva bătu la ușă, iar Clay privi spre tatăl său care tocmai intrase în biroul lui.

– Te deranjez?

Clay încercă să pară neutru. Nu-și mai văzuse tatăl de câteva luni de zile. De fap chiar el fusese acela care-l evitase.

– Ce dorești?

– Cinci minute, spuse bătrânul așezându-se pe un fotoliu de lângă ușă. Secretara ta lipsește și mi-am permis să intru neanunțat.

Clay se bucură că secretara lui, o fetișcană plină de nuri, de numai douăzeci și trei de ani, se hotărâse să-și ia pauza de masă mai devreme în ziua aceea. Cunoștea obiceiul tatălui său de a flirta cu orice femeie trecută de majorat. Dacă tatăl său l-ar fi făcut de râs – și cu siguranță că așa s-ar fi întâmplat – el ar fi fost nevoit să-și ceară iertare pentru comportamentul lui după aceea. Așa stătuseră lucrurile de când se știa.

– Nu mai mult de cinci minute, spuse Clay condescendent. Am o întâlnire importantă în zece minute.

Se întreba dacă va reuși să-și convingă clienții să adauge o verandă la intrare, sau măcar o arcadă la holul care dădea spre camera de zi. Ceva care să mai învioreze construcția.

– Nu durează mult, spuse Hyram încercând să se așeze mai comod pe fotoliul tare. Ce mai faci, fiule?

Clay n-avea chef de conversații de convenință, când știa că tatăl său venise cu un scop anume la el.

– Treci la subiect, i-o tăie el aspru. Mă așteapată clienții.

– Zi-mi dinainte dacă ai de gând să mă urăști toată viața, spuse Hyram pocninudu-și palmele pe genunchi.

– Dar nu te urăsc, se apără Clay, deși în mintea lui „ura" descria cel mai bine sentimentele pe care le avea față de tatăl său.

– N-ai mai venit pe la mine, nu m-ai mai sunat... De luni de zile, de la...

– De când am dat-o afară pe mucoasa aceea cu aere, care se considera soția ta! îi aminti Clay prompt.

– Am greșit, recunosc.

– Ai făcut o greșeală inadmisibilă.

– Mă simțeam singur...

Clay se gândi la mama sa care fusese singură toată viața și care se sacrificase pentru fiul ei. Ei doi fuseseră foarte apropiați. Într-un fel, se aliaseră împotriva lui Hyram, care intra dintr-o încurcătură amoroasă în alta.

– De ce ai venit aici? întrebă Clay privindu-și nerăbdător ceasul.

Nu mai avea chef să se certe cu tatăl său. O făcuse toată viața. Și de asta evita să se mai întâlnească cu el.

Hyram scutură gânditor din cap, și oftă greu, știind că fiul său nu-l va ierta niciodată.

– Am auzit că ai completat actele pentru un împrumut la bancă, acum câteva zile. Vrei să cumperi pământul acela din nordul orașului?

– Da, și? De unde știi tu că fac un împrumut? Se vede treaba că legea confidențialității nu funcționează în cazul tău.

– Aș vrea să-ți împrumut eu banii. Fără dobândă, desigur.

Clay își încrucișă brațele la piept, privindu-și tatăl cu suspiciune.

– De ce ai face un gest atât de mărinimos? întrebă el știind cât de strâns la pungă era tatăl său.

– Ești fiul meu. Banii îți aparțin. Desigur, continuă el văzându-și fiul că tăcea, eu nu te-aș sfătui să cumperi acel pământ. Mai ales că pot să-ți vând proprietatea de lângă râu. Din câte-mi amintesc, o voiai de când aveai cincisprezece ani.

Clay îș privi tatăl în tăcere.

– Am încercat să cumpăr pământul acela de la tine de trei ori, spuse el. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Pur și simplu n-am nevoie de el. Știi cum îmi vine mie uneori... E adevărat, nu mi-e ușor să renunț la ceva pentru care am muncit. Mama ta m-a acuzat de atâtea ori că sunt zgârcit, știi bine.

Clay își amintea. Mama lui se născuse într-o familie bogată, cu o avere moștenită din generație în generație. Pe când familia Bodine muncise pentru ceea ce avea.

– Cât mă costă?

– Un dolar.

– Ești nebun? Pământul acela valorează milioane.

– Pentru mine, nu. Oricum ți-l voi lăsa moștenire, dar n-are rost să aștepți să mor eu ca să poți să te folosești de el. Te pot ajuta chiar să și investești acolo.

– De unde știi că vreau să investesc acolo?

– Vorbește lumea.

– Cam multe vorbește lumea.

Lui Clay nu-i venea să creadă. Tatăl său nu fusese niciodată un om generos. O singură dată angajase un decorator din Atlanta, care le reamenajase locuința, construise o piscină și un teren de tenis în spatele casei.

Clay nu comentase, nici măcar după ce mama lui vitregă, puștoiaca blondă care apăruse din senin în casa lor, se strecurase într-o noapte în camera lui, mânată de un altfel de instinct decât cel matern. Atunci se mulțumise doar s-o dea afară din cameră. Dar după ce își dăduse seama că tatăl lui cheltuise excesiv de mult cu femeiușca aceea, pusese piciorul în prag și până la urmă o dăduse afară din casă. Două zile mai târziu se mutase și el din casa părintească. Trecuseră aproape opt luni de atunci.

– De ce faci asta? întrebă Clay încercând să uite amintirile acelea neplăcute. Ce vrei în schimb?

Își cunoștea tatăl. Era prea zgârcit ca să dea ceva fără să ceară altceva în schimb.

– Ți-am mai spus, se apără Hyram, pământul e oricum al tău. Toată averea mea e a ta, chiar dacă nu ți-o dorești. Dumnezeule, orice copil normal ar fi fericit să-și ia partea.

– M-am descurcat binișor și singur. N-am nevoie de banii tăi.

– Dar mori să ai pământul acela.

– Depinde ce-mi ceri în schimb. Spune-mi odată!

– E adevărat, aș vrea să-mi faci o mică favoare.

– Te ascult...

– Ți-o amintești pe Fannie Brisbane?

– Colega mea de școală, care a rămas gravidă pe la șaisprezece ani, și care până la urmă a renunțat la copil?

– Aceea. Acum a crescut și are probleme serioase.
– Ce i-ai făcut?
– Eu? Nimic. Tu trebuie să-i faci ceva...
– Nu înțeleg.
– Ascultă...

*
* *

Două zile mai târziu, Clay Bodine intră la Griddle & Grill și se așeză la tejghea. Fannie, care învăța pentru un examen, scăpă cartea din mână și exclamă:

– Să nu-mi spui că faimosul Clay Bodine a venit tocmai în localul meu! Dumenezeule! Nu te-am mai văzut pe aici de o grămadă de ani!

– Bună, Fannie, zâmbi el. Ai puțină cafea?

Ea dădu din cap afirmativ, profitând de ocazie ca să-l privească mai bine. Clay era același băiat frumos din liceu. Își amintea că la cursurile de biologie împărțeau aceeași masă de experiențe. Încă de atunci făcuse o pasiune pentru el.

Fannie turnă cafea într-o ceașcă și i-o așeză în față, cu mâinile tremurânde.

– Abia am făcut-o, spuse ea. Dacă vrei una mai proaspătă poți să te duci în Brazilia. Dar ar fi prea mare bătaie de cap...

Vorbea în dodii, cum făcea de fiecare dată când avea emoții. Își mușcă limba ca să nu mai continue cu prostiile.

– Mulțumesc, spuse Clay simplu apucând ceașca cu două degete și ducând-o spre gură.

Tăcere.

– Vrei să vezi meniul? întrebă Fannie amintindu-și că el nu era prea vorbăreț.

Și era mai bine așa. Fannie avea o mulțime de probleme pe cap, legate de sosirea fiicei sale.

– N-am venit aici ca să mănânc, spuse Clay în cele din urmă fixând-o cu privirile lui albastre, parcă hipnotizând-o. Am venit cu un scop precis. Am auzit că-ți dorești un soț.

La început Fannie crezu că n-aude bine. Apoi se pierdu, dându-și seama că Hyram îi povestise fiului său despre problemele ei.

– Ei și?

– Am venit să te ajut.

– Tu???

– Te deranjează?

– Nu, cum să mă deranjeze?

De fapt Clay era mult mai frumos decât bărbatul despre care-i povestise fiicei sale. Era brunet cu ochi albaștri și atributul sexy îl descria cel mai bine. În liceu fusese căpitan în echipa de fotbal american și șef de clasă. Din nefericire Fannie nu-l văzuse niciodată în timpul meciurilor. Timpul ei liber și-l petrecea muncind la moară. Iar când aflase că fusese admis la universitatea Duke, fusese invidioasă pe el, pentru că ea era obligată să renunțe la școală.

– Dar nu ești genul care-mi trebuie, adăugă ea după un moment de tăcere.

– Ce gen îți trebuie?

– Genul de... bărbat căsătorit.

Clay arăta ca un burlac veritabil. Fannie știa că-n viața lui fuseseră multe femei, dar nu avusese nici o relație cu adevărat serioasă. Totuși ea fusese geloasă pe toate femeile pe care le văzuse la brațul lui.

Clay o privi cu atenție pe Fannie. Uitase cât de verzi erau ochii ei. Și nu erau de un verde obișnuit, ci aveau nuanța ierbii. Privirile îi coborâră involuntar spre sânii ei. Se părea că se țineau la fel de bine ca-n liceu. Din câte-și amintea, Fannie se dezvoltase mai repede decât celelalte fete. Toți băieții se întrebaseră pe vremea aceea dacă purta sutien special sau erau chiar sânii ei. Unii dintre ei pretindeau că sunt reali, pentru că puseseră mâinile pe ei.

Bineînțeles, Clay nu crezuse bârfele. De când o știa pe Fannie, i se păruse o fată liniștită, și n-o văzuse la nici o petrecere scandaloasă. Se purta ca o adevărată doamnă, în ciuda zvonurilor răutăcioase care se vehiculau la adresa ei.

– De ce ești mofturoasă, Fannie? Ar trebui să-mi fii recunoscătoare...

– De ce vrei să mă ajuți?

– Am motivele mele. Oricum, e vorba doar de câteva zile.

Fannie trebuia să recunoască faptul că el îi făcea o mare favoare, indiferent de motivele pe care le avea. Nu numai că era unul dintre puținii burlaci din oraș – majoritatea bărbaților se însuraseră imediat ce terminaseră liceul – dar arăta și foarte bine și era bogat.

– Știi că n-avem prea mult timp la dispoziție, spuse ea. Poimâine trebuie să ne mutăm în casa tatălui tău.

– O să fiu gata la timp pentru spectacol, spuse el întrebându-se de ce tatăl său dorise s-o ajute pe fata aceasta.

Nu părea a fi genul tatălui său. Fannie arăta ca o mămică din reclamele cu cereale. Se machia foarte puțin și avea o piele uimitoare, de fată crescută la țară.

– Trebuie să aflăm câte ceva unul despre celălalt, spuse ea.

– Ce să aflăm?

– Chestiuni generale – zile de naștere, culori, feluri de mâncare preferate...

– Bine. Când și unde?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După ce termin programul aici, am ore la școală. Putem să ne întâlnim la ora opt, în seara asta.

– La tine?

– Da, spuse ea după un moment de ezitare. Să-ți dau adresa?

Nu-i convenea să-l cheme pe Clay la ea acasă. Nu era mândră de locuința sa. Dar singura ființă care nu trebuia să știe asta era fiica ei.

– Știu unde stai, spuse el amintindu-și că în timpul liceului băieții scriseseră pe ușa toaletei, cu marker: „Pentru o distracție pe cinste, căutați-o pe Fannie Brisbane, Appletree Lane nr.11".

Pe vremea aceea ea n-avea telefon. Clay cumpărase diluant și șterse inscripția, întrebându-se de ce-i păsa atât de mult. Poate din cauza tatălui său, care nu arăta respect față de femei. Clay era hotărât să nu-i semene.

Se ridică de pe scaun, lăsă o bancnotă de un dolar pe tejghea și se opri în dreptul ușii, spunând înainte să iasă:

– Am înțeles că i-ai scris fiicei tale. Ce i-ai spus despre noi?

– Că suntem nebuni unul după celălalt.

Capitolul 2

Clay n-avea de gând să apară.

Fannie privi pentru zecea oară ceasul de pe peretele din hol. Se făcuse opt și jumătate. Cu siguranță Clay se răzgândise, dându-și seama în ce farsă copilărească se băgase. Fannie nu-l învinuia. Nimeni întreg la minte nu s-ar fi băgat în așa ceva.

Oftă din greu. Asta merita. Mințise cu nerușinare, și acum trebuia să dea socoteală. Avea două variante: ori îi spunea lui Mandy adevărul, ori inventa ceva care s-o oprească să mai vină în Culpepper.

Sau mai avea o variantă. Putea să-și facă bagajele și să plece din oraș în toiul nopții, înainte ca lumea să-și dea seama ce făcuse. Sigur, asta o făcea o lașă, la fel cum fusese tatăl său, care, după ce aflase că soția lui fusese diagnosticată cu scleroză în plăci, fugise de acasă și nu se mai întorsese. Le lăsase un bilet prin care-și motivase plecarea astfel: „Nu suport gândul s-o văd pe femeia iubită murind". Ca o ironie a sorții, mama ei mai trăise cincisprezece ani cu boala aceea.

Fannie oftă privind în jur. Camera de zi arăta jalnic. Tapetul începuse să se decojească, iar mocheta se tocise pe alocuri până la urzeală. I-ar fi plăcut să învioreze atmosfera cu niște covoare colorate sau măcar cu niște plante.

Dar nu-și permitea. Trebuia să-și achite cursurile și abia îi mai ajungeau banii pentru întreținerea lunară și plățile facturilor de spitalizare ale mamei sale.

Își imagină cum ar fi reacționat fiica sa dacă ar fi adus-o în locul acela. Mandy trăise într-o casă bine întreținută, cu servitori, și dacă ar fi văzut unde locuiește mama ei naturală, ar fi rămas dezamăgită.

Fannie alergă spre ușă când auzi motorul unei mașini parcând în fața casei sale. Era Clay Bodine care cobora dintr-un Corvette roșu. Se îndreptă spre intrare, și urcând treptele verandei, văzând privirea de iepure speriat a lui Fannie, întrebă îngrijorat:

– Ai pățit ceva?

– Credeam că te-ai răzgândit, spuse ea invitându-l să intre în casă.

– Ț-am promis că vin. Am întârziat, atâta tot.

Fannie se schimbase într-o pereche de blugi și un tricou vechi, dar curat. Probabil tocmai făcuse duș, pentru că părul ei încă mai era ud. Nu se machiase, și Clay aprecia asta. De obicei femeile cu care se întâlnea el se machiau excesiv, special pentru a-i atrage atenția.

– Ai din întâmplare vreo bere rece prin casă? întrebă el dându-și seama că se holba la ea.

– Da, zâmbi Fannie îndreptându-se spre frigider. M-am oprit la supermarket în drum spre casă și am luat niște beri și o pungă de covrigei. Ia loc, te rog.

– Ce-a pățit podeaua ta? întrebă el remarcând că pardoseala era înclinată serios spre stânga.

– Casa mea se scufundă. E construită pe un teren moale. Ar trebui s-o consolidez, dar costă cam mult.

Clay o urmă în bucătărie privind linoleumul, tocit și dezlipit pe la colțuri.

– Acum înțelegi de ce n-o pot aduce pe Mandy aici? întreba Fannie dându-și seama că el se mira cum putea să trăiască într-o asemenea casă. Am încercat s-o vând după ce a murit mama, dar nimeni nu vrea să bage atâția bani în casa asta. Dacă aș avea unde să mă mut, i-aș da foc, râse ea amar.

Clay era tentat s-o aprobe, dar la urma urmei, era casa ei.

– Cred că ar fi bine să-i dăm bătaie, spuse el dorind să treacă mai repede la subiect.

Fannie intuise bine. Întârziase pentru că se gândise mult înainte, dacă era bine să continue cu farsa aceea. Dar își dorea prea tare pământul de lângă râu, și merita s-o facă.

– Ia loc la masă, spuse Fannie punându-i în față două sticle de bere.

Clay o privi luând două carnețele și două pixuri dintr-un sertar și întorcându-se la masă.

– Astea pentru ce sunt? întrebă el.

– Ca să notăm informațiile. Hai să începem cu zilele de naștere. Eu m-am născut pe 19 iunie 1965. Tu?

– 17 ianuarie, același an.

– Bine, spuse ea după ce notă cu grijă în carnet. Culoarea mea preferată e verdele.

– Eu prefer roșul.

– Așa se explică de ce conduci o mașină roșie, zâmbi ea.

Clay trecu peste remarcă fără să clipească și Fannie continuă:

– Te-ai născut și ai crescut în Culpepper?

– Da. Tu?

– Dumnezeu știe! Am locuit peste tot. M-am născut în Brady, Georgia, un orășel cât un teren de fotbal. Dacă scuipai mai tare nimereai pe cineva din orașul vecin.

– Hmmm, zâmbi el amuzat de prezentarea ei sugestivă. Cam mic, e drept.

În următorul sfert de oră continuară să facă schimb de informații. În cele din urmă, Clay spuse:

– Trebuie să reții toate astea până vine fiica ta?

– Cam asta ar fi ideea.

Clay clătină din cap. Toată povestea părea absurdă și nu-și imagina de ce tatăl său insistase să-l bage în așa ceva. Bine, bărbații făceau lucruri inexplicabile pentru femeile pe care le plăceau.

– De ce nu-i spui fiicei tale adevărul? întrebă el știind că asta i-ar fi scutit de o bătaie de cap.

– Nu se poate, spuse ea repede. I-am turnat o grămadă de minciuni.

– Poate că nu trebuia s-o minți, din capul locului.

– Nu înțelegi...

Clay Bodine nu trăise ca ea. El nu fusese niciodată nevoit să poarte pantofi la mâna a doua, sau tricouri de când era mic. Niciodată nu fusese pus în situația de a nu avea după ce bea apă.

– Ia să vedem!

– Deja am un punct în minus. Am părăsit-o. Am dat-o la niște străini ca s-o crească.

– De ce ai făcut-o? întrebă el, măcinat de curiozitate să afle adevărul după atâția ani.

Fannie se întrebă dacă el avea idee cât de mult o durea să-și aminteaască despre acea perioadă a vieții sale. Deja toată lumea o judecase greșit, catalogând-o ca iresponsabilă. Și ea n-avea chef și timp ca să-l facă să-i înțeleagă motivele.

– Uite, nu știu de ce tatăl tău te-a rugat să mă ajuți, dar dacă vrei să te retragi, ai tot dreptul. Am timp să mai găsesc pe altcineva disponibil.

Păruse mai încrezătoare decât era în sufletul ei. Timpul se scurgea în defavoarea ei și Mandy trebuia să vină. Totuși, nu voia să-i dea satisfacție lui Clay Bodine, arătându-i cât de disperată era situația.

– O dată ce am făcut o promisiune, nu mi-o mai încalc. Ai o problemă și te pot ajuta. Poate că nu sunt de acord să fiu părtaș la o minciună. Dar acum ai făcut-o și trebuie să ieși basma curată. Ai frați sau surori?

– Nu.

– Și tatăl tău? Știi unde trăiește?

– Nu știu și nu-mi pasă.

Clay era de acord cu ea. Un bărbat care-și părăsea familia nu era un bărbat adevărat din punctul lui de vedere.

– Ai renunțat la școală după ce a plecat el?

– Da. N-am avut de ales. După ce am câștigat bursa aceea la Duke, am fost nevoită să renunț la ea, ca să pot avea grijă de mama.

– Nu te apăra, spuse el privindu-i obrajii proaspeți.

Fannie era vegetariană din câte-și amintea el, și bănuia că alegerea nu fusese făcută pe criterii de sănătate, ci pentru că familia ei era prea săracă pentru a-și permite să cumpere carne. Tatăl ei nu fusese nicidoată în stare să-și păstreze o slujbă mi-a mult de trei luni.

– Nu te criticam, continuă el. Încercam să-ți înțeleg motivele.

– Iartă-mă, spus ea răsuflând ușurată.

– Poți să-mi povestești despre împrejurările nașterii fiicei tale? întrebă el foindu-se neliniștit pe scaun. În caz că vine vorba, ar trebui să știu.

Fannie oftă, jucându-se cu pixul. În caz că vine vorba. Sigur că el trebuia să știe.

– Aveam șaisprezece ani și lucram după-amiaza la moară. Eu nu puteam să mă întâlnesc cu băieții ca orice fată de vârsta mea. Mama era bolnavă, dar băiatul acela venea să se întâlnească cu mine în fața casei. Cred că pur și simplu s-a întâmplat.

– Nu v-ați pus problema căsătoriei?

– A plecat din oraș cum a aflat de copil, spuse ea privindu-l în ochi.

– Înțeleg, spuse el.

La fel ca tatăl ei.

– Oricum, am început să port hainele mamei, ca să ascund sarcina. Am reușit vreo șase luni.

– Mama ta știa?

– Da. Și-a dat seama. Cred că ar fi plecat după acel băiat dacă ar fi fost în stare. Dar deja ne gândeam cum să păstrăm secretul față de patronul morii. Nu-mi permiteam să pierd slujba. Sigur, patronul urma să afle până la urmă. Și poate că m-ar fi concediat dacă nu aveam niște prietene bune printre angajatele lui, care-l amenințaseră că vor pleca o dată cu mine, dacă o va face.

Fannie zâmbi amintindu-și de acele vremuri. Se simțise iubită și protejată de colegele sale de la moară.

– Nu știu ce mă făceam fără ele, adăugă ea după un moment de tăcere. Mai aveam o lună până la termen, și una dintre femei mi-a găsit un cămin pentru copil.

Fannie nu-i mai povesti câte nopți plânsese, cât se frământase, până să se hotărască ce să facă. Clay nu putea să înțeleagă sentimentul matern. Dacă i-ar fi spus că se gândise chiar la sinucidere după ce-și părăsise copilul, ar fi considerat-o labilă psihic. Noroc cu mama sa. Avea prea multă nevoie de ea, ca să poată renunța la viață.

– Și ce vrei să obții prin asta? întrebă el.

– Vreau numai s-o văd. S-o ating. Vreau să dorm bine noaptea gândindu-mă că n-am renunțat la ea degeaba. Că i-am dat șansa să se realizeze în viață.

– Ai sentimentul ăsta?

– Da. Tatăl ei e un om important în Washington. Familia ei îi oferă o educație bună și nu-i lipsește nimic. Nici măcar dragostea.

– Dar de ce vrei s-o vezi acum? De ce n-ai așteptat să te realizezi și tu, ca s-o chemi după aceea?

– Tatălui ei i s-a oferit un post important în afara țării și s-ar putea să nu mai am ocazia să-mi văd fiica vreodată.

– Mandy... deci așa o cheamă.

– Da, zâmbi ea. I-am spus Amanda, și părinții ei adoptivi i-au păstrat numele. Toată lumea îi spune Mandy.

– Deci ne vom muta în casa tatălui meu și ne vom preface că suntem o familie fericită, ca s-o impresionăm pe fiica ta?

– Da, spuse ea simțindu-se stânjenită. N-aveam nevoie de o casă atât de mare. Mă gândeam doar la ceva decent, ca fiicei mele să nu-i fie rușine cu mine.

– Deci trebuie să mă întorc acasă pentru câteva zile.

Hyram făcuse nenumărate încercări de a-și aduce fiul înapoi acasă. Probabil că acum jubila.

– Știi că trebuie să împărțim dormitorul, continuă el atingând un subiect spinos.

– Nu m-am gândit la asta, spuse Fannie ridicându-și repede privirile spre el.

– Mandy crede că suntem căsătoriți. Și nebuni unul după celălalt, ai uitat? Mi-e teamă că tatăl meu nu va fi de acord cu aspectul acesta.

– Nu cred, spuse ea amintindu-și dorința expresă a lui Hyram de a o ajuta cu orice preț. Trebuie să facem totul ca s-o convingem pe Mandy că avem o căsnicie fericită.

Clay îi citi în ochi hotărârea. Unde dispăruse fetița aceea nesigură pe ea de la orele de biologie? Probabil o întărise viața.

– Mai bine hai să trecem la treabă, adăugă Fannie. Mai vrei să știi ceva despre mine?

– Da, spuse Clay privind-o cu seriozitate, vreau să știu ce te face să zâmbești, ce-ți luminează ochii verzi? Eu n-am idee.

– Crezi că n-o să meargă, nu-i așa? întrebă ea privindu-l atent.

– Și ar mai fi ceva. Cum o să-i eviți pe cei care nu cunosc povestea, și care te-ar putea da de gol?

– Trebuie să mă asigur că Mandy nu va vorbi cu nimeni care nu e implicat în poveste.

– Doar n-o s-o ții închisă în casă?!

– Putem să ne facem un program comun, să evităm vreo întâlnire inoportună. Putem să mergem la Charleston sau Savannah. E vorba numai de câteva zile.

– Te-ai gândit la toate, nu?

– Când îți dorești ceva foarte mult, faci totul ca să-ți atingi scopul.

Capitolul 3

Casa lui Bodine era o reședință tipic englezească, flancată de grădini elaborate și având o pajiște perfectă în spate. Fannie își parcă mașina prăfuită lângă Mercedesul lui Hyram. Gussie și Ernestine îi descriseseră parterul casei lui în cel mai mic detaliu. După un mariaj profitabil cu o englezioaică știrsă, dar cu o educație ireproșabilă, Hyram reușise să-și construiască acel palat de pe strada Main, vizavi de benzinăria lui Barnard.

Fannie coborî din mașină și se îndreptă spre casă. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni obișnuiți și o cămașă albă, se simțea ca o fată săracă de la țară, gata să intre în casa rudelor sale bogate. Probabil că greșise din capul locului acceptând oferta lui Hyram Bodine. Ce căuta ea acolo?

Bătu la ușă și așteptă, dar nimeni nu-i deschise. Când se hotărî să facă stânga-mprejur ușurată, apăru în prag o femeie în vârstă, firavă, dar cu o privire hotărâtă.

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara Brisbane, spuse ea cu un accent ciudat. Domnul Bodine vă așteaptă.

Femeia îi făcu loc să treacă, fără să schițeze nici măcar un zâmbet.

Fannie intră în holul de primire imens, dominat de o scară spiralată georgiană. Pe unul dintre pereți trona un tablou de dimensiuni mari, ce reprezenta niște femei cu bonete pe cap și rochii cu crinolină. Probabil era o operă de artă valoroasă. Își aminti de pereții goi de acasă de la ea și de mama sa, căreia îi plăceau obiectele decorative, dar de care nu avusese niciodată parte.

– Eu sunt Greta Straus, menajera domnului Bodine, spuse bătrâna întrerupându-i gândurile. Urmați-mă, vă rog.

Fannie o urmă în camera de zi, decorată ca-n reviste, cu șemineu și tot tacâmul. Hyram o aștepta pe o canapea din piele neagră.

– Bine ai venit în casa mea, Fannie, spuse el ridicându-se în picioare și întâmpinând-o ca pe un membru de familie drag. Mi-era teamă că te vei răzgândi.

– Mă bătea gândul, recunoscu ea zâmbind timid, simțind cum îi tremură mâinile. Aveți o casă frumoasă, domnule Bodine.

El trecu indiferent peste remarcă. De fapt, după ce scăpase de atacul de cord, nu-l mai interesa ce avea și ce nu avea. Banii, pentru el, nu mai aveau valoare.

– Te rog, ia loc. Greta, ne aduci niște cafea?

– Dacă reușesc s-o conving pe Înălțimea Sa să mă lase să intru în bucătărie, murmură bătrâna cu accentul acela ciudat, ieșind repejor din cameră.

Hyram zâmbi scuturând din cap. Fannie își dădu seama că fusese un bărbat frumos, la vremea lui. Nici acum nu arăta rău, mai ales după șase luni de regim și exerciții fizice moderate. Se vedea de la cine moștenise Clay frumusețea.

– N-o lua în seamă pe Greta, spuse el. E supărată pe noul bucătar.

– Noul bucătar?

– Da, am angajat un bucătar și o menajeră tânără pentru perioada în care fiica ta va sta la noi. Nu puteam s-o las pe Greta să gătească și să facă curățenie pentru atâtea persoane.

– Vai, dar nu trebuia să vă deranjați atâta! spuse Fannie rușinată.

– Prostii. De fapt chiar voiam să angajez un bucătar nou cât de curând. Știi că a fost nevoit să se ducă până-n Savannah ca să cumere ingredientele de bază pentru bucătărie? El e de părere că magazinele din Culpepper sunt jalnice.

– N-ați uitat să-i spuneți de dieta dumnevoastră?

– Nu. I-am dat o copie a regimului pe care trebuie să-l respect. Sper că nu i-ai spus lui Clay că am avut atacul acela de cord.

– Nu, domnule Bodine, n-am uitat micul nostru secret. Dar tot nu pricep de ce nu vreți să-i spuneți.

– Știi doar că nu ne-am înțeles niciodată bine. Nu vreau să creadă că bătrânul lui tată e pe cale să dea colțul, și să se simtă obligat să se comporte frumos cu mine, de circumstanță.

Fannie clătină din cap. Nu era convinsă de argumentele lui Hyram, dar îi respecta dorința.

– Cafeaua s-ar putea să mai dureze, spuse el schimbând subiectul. Greta e înceată. Săraca, are artrită. Eu îi tot spun că

ar trebui să se pensioneze, dar e o femeie prea mândră. Nu vrea să înțeleagă că îmbătrânește. Deci, îți place casa mea? întrebă el oprindu-se ca să-și tragă răsuflarea.

Fannie se întrebă de când nu mai discutase Hyram cu cineva. Din momentul în care intrase în casa lui nu-i stătuse gura o clipă. Știa că din cauza atacului de cord se pensionase mai devreme, dar își păstrase prietenii cu care obișnuia să mai iasă prin oraș.

– Toată lumea știe unde locuiește Hyram Bodine, spuse ea. Aveți cea mai frumoasă casă din oraș.

– Ești o fată cumsecade. Știi că mi-am construit casa cu ajutorul financiar al soției mele... Ea a crescut în Anglia. Așa că am angajat un arhitect englez, care să facă o copie a casei în care a crescut ea.

– Ce romantic! Cred că ați iubit-o foarte mult, spuse Fannie.

Imediat își dădu seama că făcuse o gafă enormă. Toată lumea știa că Hyram Bodine își înșelase soția toată viața, precum un iepure în călduri.

– Da, am iubit-o, spuse el după un moment de tăcere, spre surprinderea lui Fannie. Deși unii oameni cred altceva. Simțeam că-mi voi pierde mințile, când a murit. Cu o clipă înainte era sănătoasă, ca apoi să moară sub ochii de mei de un anevrism cerebral. Nimic nu mi s-a mai părut important după aceea. Nici măcar afacerile mele. Îmi doream să-mi fi petrecut mai mult timp cu familia, când avusesem ocazia.

– Știu cum e să pierzi pe cineva drag. Când mama s-a îmbolnăvit, îmi doream să nu mă mai duc la serviciu, ca să stau cât mai mult cu ea. Niciodată nu eram sigură că o voi mai găsi în viață când mă voi întoarce acasă.

– Viața e plină de alegeri dificile, spuse Hyram privind-o pe Greta care tocmai intrase în cameră cu o tavă în mâini. Iată și cafeaua noastră. N-a durat prea mult.

– A sunat domnul Clay, spuse Greta turnând cafeaua în cești, și a spus că va mai întârzia puțin, dar va fi acasă la timp pentru cină.

– Mulțumesc, Greta, spuse Hyram mulțumit. Asta e tot.

Femeia se opri în dreptul ușii înainte să iasă, și spuse:

– L-am anunțat pe noul bucătar că n-am de gând să fac curat după el. Ar trebui să vedeți și dumneavoastră ce dezastru e în bucătărie.

– Foarte bine i-ai spus, Greta, zise Hyram, obișnuit să perie amorul propriu al bătrânei. O să-i arăt eu lui, dacă nu face curat până diseară.

După ce Greta ieși din cameră mulțumită, Fannie spuse:

– Îmi pare rău de toate problemele astea. Știu că eu sunt principala vinovată.

– Nu fi ridicolă. A fost ideea mea să angajez personal nou și tânăr.

– Dar ați făcut-o pentru mine, și mă simt...

– Ascultă, domnișoară, poate nu știi, dar mi-ai făcut un serviciu inestimabil folosindu-te de casa mea ca să-ți impresionezi fiica.

– Eu? Cum așa?

– Știi de cât timp m-am înstrăinat de fiul meu? În curând se vor face opt luni. Până acum nu am reușit să-l conving niciodată să cineze cu mine. Și iată că de azi va sta aici, pentru câteva zile. Cine știe? Poate se hotărăște să se mute permanent, dacă reușim să ne împăcăm și să uităm de neînțelegerile noastre.

– Asta vă doriți? Să se întoarcă acasă Clay?

– Da. Casa asta e prea mare pentru mine și Greta. Sper să mă împac cu Clay. Așa că, vezi? Ne facem un serviciu reciproc.

– Asta mă mai liniștește puțin.

– Acum spune-mi ce ai mai aflat despre venirea fiicei tale.

– A reușit să obțină rezervare la avion în ultima clipă. Mama ei adoptivă mi-a trimis o scrisoare prin care-mi mărturisea conflictele sale interioare. Nu știa dacă s-o lase pe Mandy să vină să la mine sau nu. Cred că și ea și soțul ei sunt supărați că fiica lor adoptivă dorește să mă vadă. S-au lăsat convinși numai la insistențele lui Mandy.

– Înțeleg că ești într-o situație dificilă.

– Oricum, Mandy aterizează pe aeroportul din Savannah vineri după-amiază. Trebuie să se întoarcă la Washington luni, așa că avem la dispoziție... două zile și jumătate.

– Ești emoționată?

– Normal.

– Clay te va însoți la aeroport. Te va sprijini moral.

– Nu vreau să-l deranjez prea mult.

– Deja a fost de acord să te ajute. Niciodată nu și-a încălcat promisiunile. Cu excepția câtorva logodne, râse Hyram. Dar asta e altceva. El susține că a fost sedus de niște femei interesate mai mult de situația lui materială decât de persoana sa. Acum cred că vrei să te odihnești. Ai bagaje?

– Unul mic. Pot să-l aduc înăuntru singură.

– Prostii! Acum ești stăpâna casei. O s-o rog pe Greta să-ți arate camera ta, spuse el sunând din clopoțel.

Când apăru bătrâna menajeră, el spuse:

– Arată-i domnișoarei Brisbane camera dumneaei. De fapt, de acum încolo trebuie să-i spunem doamna Bodine, pentru că se presupune că e căsătorită cu fiul meu. Dar detaliile astea le vom discuta diseară. Apropo, la cină obișnuim să ne îmbrăcăm mai elegant. Te deranjează, Fannie?

– Nu, spuse ea. Wilhmena Lightsey va veni puțin mai târziu să-mi aducă niște haine de-ale sale. Sper că nu vă deranjează că am chemat-o aici fără să vă întreb în prealabil.

– Ți-am spus, de acum ești stăpâna casei și faci ce vrei. Între timp, trimit pe cineva să-ți aducă bagajele sus.

– Apropo, eu cum trebuie să vă spun? întrebă ea dându-și seama că și asta era o altă problemă.

– Spună-mi Hyram. Sau tată, râse el. Cum vrei tu.

– Bine, Hyram, spuse ea preferându-l în locul apelativului de tată.

Greta o conduse pe scara impresionantă spre ușa unei camere.

– Aici a stat doamna Bodine, explică Greta deschizând ușa.

Camera mare, luminoasă și cu tavan înalt, era împărțită în două zone. Într-o parte erau patul cu baldachin, dulapul masiv, măsuța de toaletă cu o oglindă ovală și taburet tapițat cu piele, iar în cealaltă parte erau o sofa plină cu pernuțe de mătase, un șemineu, un fotoliu și o măsuță, toate în nuanțe de crem și alb.

– E adorabil, șopti Fannie observând broderiile elegante ale așternuturilor patului. Mă simt vinovată să folosesc această cameră.

– E păcat să lăsăm o asemenea cameră nefolosită, spuse Greta aranjând un colț al covorului gros de pe pardoseala din parchet, culoarea mierii. Baia dumnevoastră e acolo. Sper să găsiți tot ce vă trebuie.

Apoi femeia tăcu. Fannie așteptă ca ea să plece, dar văzând că nu se mișcă din loc și o privește ciudat, îndrăzni să spună:

– Trebuie să vă dau bacșiș?

– Nu! pufni bătrâna.

– Sunteți sigură? Am ceva mărunțiș. M-am oprit la bancă înainte de a veni aici.

– Sunt sigură! spuse femeia și se îndreptă mândru spre ușă.

– V-am jignit? întrebă Fannie alergând după ea. Iertați-mă, n-am vrut. Pur și simplu nu știu cum trebuie să mă comport în astfel de situații.

– O să vă spun eu, până să vină copila, zise Greta înainte să iasă, privind-o de data asta cu puțin mai multă înțelegere.

Fannie rămase în fața ușii închise, întrebându-se cum avea să se transforme în ceva ce nu era, chiar și pentru trei zile.

*

* *

– Dumnezeule! exclamă Wilhmena urmând-o cu bagajele în mână pe Fannie, pe scara impunătoare, spre noua ei cameră. Ce palat!

– E frumos, nu-i așa? întrebă Fannie gândindu-se cum putea Wilhmena să aibă o asemenea garderobă bogată.

Menajera cea tânără le urmase ducând majoritatea bagajelor. În total, Wilhmena venise cu patru geamantane pline cu haine, din care Fannie putea să aleagă orice-și dorea și i se potrivea.

– Frumos? E fabulos, vrei să spui, zise Wilhmena îndreptându-se spre baia cu pereți din oglinzi, jacuzzi și plante exotice. Ai chiar și-o cameră de zi în baie, Dumnezeule! strigă ea. Și un aparat de încălzit prosoapele! Și un telefon!

Wilhmena se întoarse din baie și o găsi pe Fannie stând pe un colț al patului.

– De ce mi se pare că eu sunt singura entuziasmată de ceea ce văd?

– Am impresia că toată tărășenia a scăpat de sub control.

– Ce vrei să spui?

– Așa se întâmplă întotdeauna când spui o minciună nevinovată. Trebuie să continui cu un alt șir de minciuni. E ca bulgărele de zăpadă care se rostogolește la vale. La un moment dat poți să te pierzi în atâtea minciuni și să uiți ceva. Ce e mai rău e că am implicat o mulțime de oameni nevinovați în povestea asta.

– Dar cei care te ajută o fac benevol. Nu te mai învinovăți degeaba.

– N-o să reușesc să-mi iau trei zile libere de la Griddle & Grill. Trebuie să spun că sunt bolnavă. Altă minciună!

– Și ce dacă? De când te-ai angajat aici nu ți-ai luat niciodată concediu medical. O să te acoperim eu, Gussie sau Ernestine, dacă va spuse ceva șeful tău.

– Dar nu e numai atât, Wil. Uită-te la mine. Fiica mea își va da seama imediat că nu sunt doamna care mă pretind a fi. O să-și dea seama că am mințit-o.

– De asta sunt eu aici, spuse Wilhmena dând cu indiferență din mână. Am fost coafeză, cosmeticiană, stilistă, mă pricep să te transform într-o doamnă. După ce voi termina cu tine, nu te va mai recunoaște nici mama ta... Iartă-mă, dragă, îmi pare rău că am adus vorba de mama ta.

– Nu face nimic.

De fapt, Fannie se bucura că mama sa nu se afla acolo, ca să vadă în ce încurcătură se băgase fiica ei cea cuminte.

– Bine, spuse Wilhmena despachetând bagajele, dezbracă-te.

– Poftim?

– Dezbracă-te, am spus. Trebuie să probezi o mulțime de haine. De ce am venit aici?

– Bine, oftă Fannie dezbrăcându-se de tricou și de pantaloni, rămânând în chiloți și sutien.

Wilhmena scotoci prin bagaje și scoase șase ținute de dimineață și șase ținute de zi.

– Cum ți-ai permis să-ți cumperi atâtea haine? întrebă Fannie impresionată.

– Le cumpăr la jumătate de preț. Știi că sunt prietenă cu vânzătoarea și când îi mai rămâne câte o haină nevândută, mă anunță. Așa mi-am făcut garderoba. Vai, dragă! exclamă ea observându-i desuurile.

– Ce e? întrebă Fannie înroșindu-se.

– Porți bumbac?

– Da. E mai sănătos și mai ieftin, se justifică ea.

– Da, dar uite cum arată. Parcă ai avea șaptezeci de ani! Nu-i nimic. Avem timp să-ți cumpărăm niște lenjerie din dantelă și mătase, așa cum trebuie. Hai, îmbracă asta. Începem cu ținutele de zi. La toate am accesorii asortate. Nu trebuie să stricăm o ținută punându-ne o eșarfă sau niște cercei nepotriviți.

– Așa e, spuse Fannie cuminte, întrebându-se ce ar fi spus Wilhmena dacă i-ar fi văzut garderoba săracă.

– Aș alege niște ținute mai conservatoare pentru tine. E important să arăți ca o doamnă, dar trebuie să fii și puțin sexy.

– Îmi place, spuse Fannie privindu-se în oglindă cu capul într-o parte. Cât costă costumul acesta?

– O sută cincizeci de dolari.

– Doamne, atâta mă costă întreținerea casei pe o lună!

În timp ce Fannie proba fiecare ținută în parte, Wilhmena le sorta pe categorii pe celelalte și le punea în dulap. Chiar se gândi să atașeze bilețele de fiecare costum, pe care scrise cu ce accesorii se potriveau.

Din păcate, la capitolul pantofi nu stăteau prea bine. Wilhmena purta cu jumătate de număr mai mult decât Fannie. Dar găsiră soluția. Îndesară în vârfurile pantofilor niște vată și nimeni nu putea să observe diferența.

– Acum trebuie să facem ceva cu coafura și cu machiajul tău, hotărî Wilhmena. Hai să mergem în baie. Acolo putem să ne desfășurăm mai bine. De ce îți strângi tot timpul părul în coc?

– Mă obligă patronul de la Griddle & Grill.

– Dar acasă nu te obligă nimeni să nu-l lași liber. Când ai fost ultima oară la coafor?

– Nu știu. Acum câțiv ani, cred.

Wilhmena scoase dintr-o geantă foarfece, un spray cu apă și unul cu fixativ, și se puse pe treabă.

– Știu ce-ți stă bine, spuse ea. Ai un păr superb, fetițo. E păcat la vârsta ta să nu-l lași liber.

– La vârsta mea? Dar am treizeci de ani!

– Treizeci, nu nouăzeci. Uite, vezi, lăsat așa, pe spate, te face cu zece ani mai tânără.

– Zece ani! Nu poți să-i faci ceva să mă arate cu vreo douăzeci mai tânără?

– Mi-e teamă că nu, râse Wilhmena. Ai farduri?

– Da, spuse Fannie cu indignare. Stai să ți le arăt. Le port tot timpul cu mine, în poșetă.

– Ei, dacă le porți în poșetă, nu pot fi prea multe. Stai aici. O să le folosesc pe ale mele.

– Să nu mă fardezi prea tare, o avertiză Fannie privind cu îngrijorare machiajul strident al Wilhmenei.

– Ai încredere în mine, vrei?

*
* *

Clay coborî din mașină și se îndreptă spre casa părintească. Întârziase. Întâlnirea de afaceri din ziua aceea se prelungise neașteptat de mult. Fugise până acasă, făcuse un duș, se schimbase, și alergase la reuniunea ciudată din seara aceea. I se părea o prostie să piardă timpul pregătindu-se atât

de mult pentru o simplă cină, dar mama sa insistase întotdeauna să păstreze tradiția familiei, reunindu-se în jurul mesei de seară.

Clay se opri în fața ușii, neștiind ce să facă. Greta îl salvă deschizându-i înainte ca el să bată.

– Te-am văzut venind, zâmbi ea.

– Gretie, ce mai faci? întrebă el sărutând-o pe obraz.

– Am făcut și mai bine, spuse bătrâna strâmbând din nas. Tatăl tău a angajat un nou bucătar.

– Serios?

– Și o menajeră tânără și drăguță.

– Hmmm. Cât de drăguță?

– Bună seara, fiule, spuse Hyram apărând din spatele Gretei. Văd că ai reușit să ajungi în cele din urmă.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am fost reținut cu niște probleme.

– Nu-i nimic. Mai avem timp să discutăm înainte de cină. Greta, spune-i lui Jean-Paul că suntem gata pentru cină.

Mormăind ceva în bărbie, Greta se îndreptă spre bucătărie.

– Azi n-a dormit la prânz, spuse Hyram zâmbind. A fost morocănoasă toată ziua, ca o ursoaică.

– Dar ce-i cu tine? Pari foarte binedispus. Ai dat lovitura la bursă?

– Vino să-ți arăt.

Clay își urmă intrigat tatăl spre camera de zi. Stând pe canapea, îmbrăcată într-un costum din mătase crem, o femeie cu cele mai lungi picioare din câte văzuse el vreodată, îl aștepta.

– Cred că ai cunoscut-o pe domnișoara Brisbane, spuse Hyram zâmbind satisfăcut.

– Fannie? întrebă Clay uimit, apropiindu-se de ea.

– Ei, ce părere ai? întrebă Hyram.

Clay scutură din cap, neștiind ce să spună. Fannie era fardată cu totul altfel decât de obicei. Buzele ei roz păreau umede, iar ochii îi erau învăluiți într-o aură de mister. Părul blond-roșcat îi era pieptănat pe spate, iar câteva bucle rebele îi încadrau chipul.

– Arăți... minunat! spuse el dându-și seama că se holba cu nerușinare.

– E o doamnă în toată regula, sublinie Hyram.

– Mă simt ca o cenușăreasă la bal, spuse Fannie râzând nervos.

– Prostii! făcu Hyram. Ești adorabilă și naturală. Fiica ta va fi mândră de tine.

– Cine vrea să bea ceva? întrebă Clay îndreptându-se spre bar, în timp ce Hyram îi făcea lui Fannie cu ochiul.

– Eu nu, mulțumesc, spuse ea.

– Eu mi-am luat singur, spuse Hyram ridicând paharul în aer. Apropo, ghici ce ne prepară noul bucătar ca antreu? *Escargots.*

– *Escarqots?* întrebă Fannie încruntându-se. Ce mai e și asta?

– Sunt melci, o lămuri Clay turnându-și scotch în pahar. Ai mâncat vreodată?

– Nu. Am mai călcat din când în când pe câte unul, dar de mâncat... spuse ea simțindu-se din ce în ce mai stânjenită, încercând să facă o glumă.

– Nu-i nimic, spuse Clay ușor sarcastic, acum, după ce tatăl meu te-a luat sub aripa lui ocrotitoare, o să te familiarizeze și cu tainele vieții de lux.

– Așa e, spuse Hyram făcându-i lui Fannie un semn de încurajare.

– Poate c-ar fi mai bine să beau ceva tare înainte de masă, spuse ea. Aveți vin alb?

– Sigur, spuse Clay îndreptându-se spre un frigider mic, unde Hyram ținea câteva sticle de vin scump. Tata are întotdeauna ce e mai bun pentru amantele sale.

– Bine ai venit în casa noastră, Fannie, spuse Hyram ridicând paharul. Sper să te simți bine aici.

*
* *

Cinară într-o atmosferă tensionată. Deși Clay se purta civilizat cu tatăl său, se simțea că nu mai cinaseră de opt luni împreună. Fannie, la rândul său, nu știa cum să se descurce cu melcii. Îl privi pe Clay care folosea o furculiță mică cu care trăgea carnea vâscoasă din cochilie și apoi o punea pe o felie de pâine prăjită. Ea îi copie gesturile, dar înghiți cât mai repede prima îmbucătură.

– Ce părere ai? întrebă Clay văzându-i reținerea.

– Cred că m-am săturat, spuse ea după ce luă o gură zdravănă de apă, spălând mirosul de usturoi care-i rămăsese în gură. Hyram, dacă dorești porția mea, poți s-o iei.

– Mulțumesc, draga mea, spuse bătrânul. Ador melcii.

Draga mea? Apelativul acela îi displăcu lui Clay. Ce avea tatăl său de gând? În cele din urmă se ridică de la masă grăbit.

– Mă duc să-mi mai torn un pahar, explică el.

– Dă-i timp, spuse Hyram punându-și o mână pe brațul lui Fannie, după ce Clay ieși din sufragerie. Știai că nu va fi prea ușor.

Restul cinei fu delicioas. Supa rece de avocado, salata de lăptuci cu porumb, rața cu portocale și sparanghelul fură pe placul lui Fannie.

Între timp, Clay, care se afla la al treilea pahar de scotch, își pierduse interesul pentru mâncare. Atenția lui era fixată pe reacțiile tatălui său și ale tinerei femei. Ce-i păsa lui dacă între ei doi era ceva? Obosise să-și tot aducă tatăl pe drumul cel bun. Știa că așa ceva era imposibil.

– Mereu transformați cina într-un festin? întrebă Fannie.

– Soția mea insista să păstrăm tradiția familiei sale, explică Hyram. Pretindea că e singura ocazie în care poate să reunească întreaga familie. Și avea dreptate.

– Sincer, mie mi-ar fi cam greu să respect un asemenea program. Rareori mănânc seara. Ajung prea obosită ca să mai pot băga ceva în gură.

– De asta ești atât de slabă, remarcă Hyram.

Clay trânti paharul pe masă și se pregăti să se ridice, când intră noua menajeră. Hyram îi zise:

– Spune-i lui Jean-Paul că cina a fost excelentă. Și dacă vrea să rămână să lucreze pentru mine, îi dublez salariul... Sau lasă, spuse el după un moment de ezitare, îi transmit personal. Iertați-mă...

Fannie și Clay rămaseră singuri.

– Tatăl tău e foarte amabil, spuse ea când tăcerea deveni stânjenitoare. Puțini sunt aceia care și-ar deschide casa, așa cum a făcut el pentru mine.

– Da, pufni Clay, el e cavalerul în armură strălucitoare! Sunt convins că are motivele lui s-o facă.

– De unde știi că n-o face din bunătate? întrebă ea, dorindu-și ca și Clay să vadă bunătatea tatălui lui, așa, ca ea.

Indiferent cât de egoist fusese Hyram în trecut, se părea că atacul de cord îi schimbase firea.

– Tatăl meu nu face niciodată un gest mărinimos gratuit, fără să se aștepte la o recompensă pe măsură.

– Cum m-aș putea recompensa față de el?

– Amândoi știm cum, Fannie, zâmbi el băgându-și mâinile în buzunare. Hai să nu ne mai ascundem după deget.

Ea îl privi o clipă zăpăcită. Probabil se referea la faptul că Hyram se folosise de ea pentru a-și aduce fiul acasă.

– Ai fost de acord cu aranjamentul acesta, spuse ea. Poate că și tu ești gata să faci pace.

– Farsa asta n-are nici o legătură cu împăcarea dintre mine și tatăl meu, clătină el din cap. Am acceptat s-o fac pentru că... Pentru că știam că ești într-o situație disperată.

– Înțeleg, murmură ea.

Faptul că el simțea nevoia s-o ajute din milă o înfuria puțin și o durea, totodată. Își trase scaunul de lângă masă și aruncă șervetul deoparte.

– Ei, așa cum ai spus, va fi doar pentru câteva zile, continuă ea. Sigur că ne putem tolera. Dar nu te îngrijora, voi face tot posibilul să nu te deranjez prea mult. Și poți să fii sigur că nu voi face public aranjamentul nostru. N-aș vrea ca lumea să bârfească despre căsătoria fictivă dintre Clay Bodine și fata simplă, Fannie Brisbane. Îți dai seama că te-ai face de râs!

Spunând acestea, ea se răsuci pe călcâie și se îndrepti cu pași hotărâți spre ușă. Dar Clay o prinse de mână și spuse împleticit, din cauza numărului mare de pahare de scotch pe care le băuse:

– Stai așa, Fannie... Nu voiam să înțelegi asta.

– Nu? făcu ea constatând cu disperare că era cât pe ce să izbucnească în plâns. Atunci cum te-a convins tatăl tău să intri în joc? Ce ți-a oferit? Un milion de dolari?

Fannie spusese adevărul fără să se gândească și fără să știe. Culmea, ghicise.

– Uite, recunosc, inițial n-am vrut să mă bag în așa ceva, zise Clay. Crezi că mie îmi convine să vă văd pe amândoi, împreună?

El regretă cuvintele imediat cum le spuse. Adevăratele sentimente îi scăpaseră de sub control și-l dădeau de gol.

La început, Fannie nu înțelese la ce se referea el. Apoi își dădu seama. Clay era gelos că ea și tatăl lui puteau să se înțeleagă atât de bine.

– E vina ta, Clay. Tatăl tău îți cerșește practic dragostea, iar tu nici măcar nu-l bagi în seamă. Nu vezi cât de singur se simte? Nu-ți dai seama cât de mult are nevoie de cineva în viața lui, care să-i țină de urât sau să-l întrebe de sănătate?

Clay se uită la ea în tăcere. Ce tot încerca ea să-i spună? Că tatăl lui se agățase de ea pentru că fiul său îl refuzase? N-avea nici un sens.

– Și crezi că tu ești persoana potrivită care să mă poată înlocui? întrebă el încercând să înțeleagă. Iartă-mă, dar nu te potrivești rolului.

– Nu încerc să-ți iau locul, la naiba! exclamă ea izbucnind în plâns. Dar nu mă pot abține să nu țin la bietul om. El m-a acceptat de la început. N-a încercat să-mi judece trecutul și nici nu m-a considerat vreodată o femeie ușoară. Știu că băieții, la școală, râdeau de mine, de hainele pe care le purtam. Dar mie nu-mi păsa.

Mințea. Îi păsase, dar nu știuse ce să facă. Hainele ei erau prea strâmte pentru că mama sa nu-și permisese să-i cumpere lucruri noi de ani de zile, iar ea crescuse prea repede. Totuși, pentru ea fusese mai importantă sănătatea mamei sale decât îmbrăcămintea pe care o purta.

– Eu n-am râs niciodată de tine, spuse Clay șoptit, întinzându-i un șervețel, ca să-și șteargă lacimile. Hai să ne plimbăm. E timpul să lămurim niște lucruri.

Capitolul 4

Fannie nici nu-și dădu seama că se plimbau printr-o grădină de flori. Era prea supărată. Doar când nările îi fură gâdilate de mirosul florilor de gardenie, privi în jur cu uimire și încântare, uitând pentru o clipă de gândurile negre. Clay o conduse spre o băncuță de piatră și o invită să ia loc.

– Iartă-mă, spuse ea trăgându-și nasul. Nu-mi vine să cred că mi-am ieșit din fire. Cred că tensiunea sosirii fiicei mele m-a doborât.

– Nu-i nimic, spuse Clay așteptând ca ea să se liniștească. După cum am spus, Fannie, niciodată n-am râs de tine. Și niciodată nu te-am considerat o femeie ușoară. Știu că ai dus o viață grea. Acum îmi doresc să-ți fi fost un prieten mai apropiat în vremurile acelea.

– Dar n-am dus-o rău tot timpul. Am trăit și vremuri mai fericite. Oricum, îmi place să cred că viața m-a întărit și m-a făcut mai bună.

– Da, unii oameni sunt întăriți de greutățile vieții.

Fannie își aminti de facturile de la spital pe care trebui să le plătească și de hotărârea ei de a nu renunța la școală. Într-o zi, avea să termine studiile și datoriile. Și atunci putea să înceapă reparațiile la casă. Și putea să-și cumpere carne proaspătă, haine ca ale Wilhmenei, lenjerie din dantelă și mătase, orice-i poftea inima.

– La ce te gândești? întrebă Clay văzând-o îngândurată.

– Mă gândeam că poate și viața mea va fi mai ușoară într-o bună zi, spuse ea oftând. Nu poate, ci cu siguranță. Aș face orice să fie așa.

Clay o ascultă întrebându-se dacă Fannie se gândea la ajutorul tatălui lui când spunea asta.

*
* *

– Pe vremea mea se muncea mai mult, spuse Greta aranjând masa din sufragerie. Dar erau și o mulțime de servitori. Domnul Bodine a renunțat la toată lumea după ce doamna a murit, fie-i țărâna ușoară, pentru că voia să scape de o bătaie de cap. Noua doamnă Bodine a angajat câțiva servitori noi când s-a mutat aici, dar nici unul n-a rezistat prea mult.

Greta dădu din mână a lehamite, semn că acea perioadă nu valora doi bani.

– Oricum, ce făcea el singurel cu atâția servitori? Nu organizează petreceri... Dumneavoastră sunteți primul oaspete de ani de zile. Și de când a plecat domnul Clay, domnul Bodine nici n-a mai cinat în sufragerie, adăugă ea în șoaptă.

– Chiar a dat-o afară din casă pe noua doamnă Bodine? întrebă Fannie stând lângă Greta nu pentru a învăța cum se așază corect tacâmurile de argint, ci măcinată de curiozitate.

– Nu e frumos să-ți bârfești stăpânii, spuse Greta săgetând-o din priviri.

Părea la fel de țeapănă ca și uniforma ei albastră, bine apretată. Greta era un model pentru toate menajerele din lume. Părul ei alb era bine strâns într-un coc în vârful capului, iar în picioarele îmbrăcate în ciorapi albi avea o pereche de botoșei negri, silențioși.

– Acum, rețineți, continuă ea, furculițele la stânga farfuriei, cuțitele și lingurile la dreapta, în ordinea folosirii. Lingurițele se pun în față, la trei centrimetri de farfurie, spuse ea scoțând din buzunar un centimetru și măsurând.

Constatând că aranjase totul la fix, Greta zâmbi satisfăcută. Fannie încercă să-și ascundă zâmbetul în fața pedanteriei bătrânei.

– Îmi pare rău că am fost indiscretă, spuse ea. Dar tot timpul bârfim pe seama șefului de la fast-food.

– Poate, observă Greta, dar asta se întâmpla înainte să mă rugați să vă învăț cum să vă purtați ca o doamnă. Oricum, oftă ea, poate n-ar fi rău să cunoașteți întreaga poveste a celei de-a doua soții a domnului Bodine. Ei, știți că domnul Clay crede că toate femeile sunt vânătoare de averi.

– Serios?

– Nu știați? Sigur, el n-ar recunoaște asta nici în ruptul capului, desigur. Dar ascultați-mă bine, băiatul ăsta e convins că o femeie care se uită la el de două ori, e clar că-i urmărește contul din bancă.

– Păcat, spuse Fannie sincer dezamăgită. Credeam că el e o partidă bună chiar și fără conturi în bancă.

– După ce a văzut-o pe femeia aceea manipulându-l pe tatăl său, nici o femeie din lume nu-i mai poate schimba părerea. E convins că toate sunt la fel.

– Cred că nu are aceeași părere și despre mine, spuse Fannie, deși după ultima conversație pe care o purtaseră, nu putea spera la altceva. Nu-mi place că sunt săracă, dar nu mă deranjează să muncesc pentru ceea ce-mi doresc.

– Ei, nu știu ce gândește domnișorul Clay. După cum v-am spus, astea sunt bârfele. Eu sunt aici ca să vă învăț bunele maniere și nimic mai mult.

– Mulțumesc, Greta, spuse Fannie, plăcând-o pe bătrână, în ciuda rigidității sale aparente. Voi încerca să nu te dezamăgesc.

*
* *

În după-amiaza următoare, Clay sosi acasă devreme și o găsi pe Fannie răsfoind cărțile din biblioteca familiei. Se sprijini de cadrul ușii, privind-o în tăcere o vreme. Fannie purta o

rochie decentă, dar în același timp feminină și sexy. Părul lung, pe care și-l lăsase liber pe spate, îi ajungea până la talie.

– Ai găsit ceva interesant? întrebă el în cele din urmă.

– Oh! tresări ea. Nu te-am auzit venind.

Fannie puse la loc cartea groasă istoria Rusiei, apoi privi în jur admirativ biblioteca impresionantă. Toate cărțile erau îmbrăcate în piele și așezate pe categorii. Mobilierul masiv, din lemn de nuc, dădea un aer sobru încăperii.

– Tatăl tău mi-a dat voie să împrumut orice carte doresc. Mi-e teamă că nici una dintre toate aceste cărți nu e pe gustul meu.

– Cred că ai de unde alege.

– Sigur, dar nu aveți genul de cărți care-mi plac mie.

– Și anume?

– Romane de dragoste, spuse ea roșind.

– Aha! făcu el îndreptându-se spre niște rafturi din colțul opus al încăperii. Nu te-ai uitat unde trebuie. Mama considera că am nevoie de o instruire serioasă, dar, la rândul ei, citea romane de dragoste, când voia să se relaxeze. Uite, cărți de dragoste, romane de acțiune, crime, spionaj...

– Mamăăă! exclamă impresionată Fannie. Mulțumesc. Măcar așa voi avea cu ce să-mi umplu timpul.

– Să-ți umpli timpul? întrebă el privind-o fix. Vrei să spui că te plictisești?

– Da. Mă simt inutilă, recunoscu ea roșind din nou.

– Credeam că Greta te învață cum să devii o doamnă.

– M-a învățat. Acum știu să fac diferența dintre o furculiță de salată, una de pește și un clește pentru raci. De ce râzi? Te bucuri de nefericirea mea?

– Nicidecum. Mă amuză faptul că Greta consideră importantă în instruirea unei doamne adevărate, diferențierea dintre furculițe. De ce nu te plimbi prin grădină?

– Pentru că mi-e teamă că voi păta rochia aceasta împrumutată de la Wilhmena, sau că voi rupe tocurile acestea prea înalte, cu care nu m-am obișnuit...

– Atunci ce vrei să faci?

– Nu știu, ridică ea din umeri. Ce fac bogătașii în timpul liber?

– Depinde de hobby-uri. Unora le place să navigheze, altora să călărească, altora să joace golf sau tenis, altora să parieze... Tu? Ție ce-ți place să faci?

– Oamenii săraci n-au timp de distracții. Și de asta nu prea știu ce-mi place să fac. Eu n-am jucat niciodată golf sau tenis. Ah, își aminti ea, îmi place să joc bowling. Dar pun pariu că tu n-ai fost niciodată într-o sală de bowling.

– Am fost o dată sau de două ori, spuse el căzând pe gânduri. Dar dacă vrei să mergi undeva, oriunde, spune-mi și te duc eu. Nu uita să-i spui mai întâi tatei.

– Oh, Hyram nu se va supăra, sunt sigură, spuse ea, dornică să iasă în oraș. Am nevoie de ceva care să-mi țină mintea ocupată. Înnebunesc dacă mă mai gândesc mult la ziua de mâine, când va sosi fiica mea.

– Ai dreptate, fu el de acord. Putem să cinăm undeva, în oraș.

– Grozav, spuse ea, încântată de perspectiva de a nu cina în seara aceea acasă. Crezi că pot să-mi pun perechea mea de blugi vechi?

Știa că noul bucătar prepara numai feluri ciudate de mâncare. Doar la auzul ingredientelor i se întorcea stomacul pe dos. Meseria de doamnă era cam grea.

Clay chicoti amuzat. Era prima femeie pe care o cunoștea el, căreia nu-i păsa cum se îmbrăca. Oare Fannie se prefăcea, sau chiar asta era firea ei?

– Poți să te îmbraci cu orice-ți poftește inima. Mă voi îmbrăca și eu în blugi, dacă asta te va face să te simți mai bine.

– Ești un băiat bun, Clay. În ziua de azi tragi cu tunul și nu găsești băieți buni ca tine.

Felul sincer în care o spusese îl surprinse pe Clay, și astfel își dădu seama cât de ușor putea fi sedus de o femeie ca Fannie.

– Nu sunt chiar așa de bun, protestă el îndesându-și stânjenit mâinile în buzunare. Ah, și să nu uităm, în seara asta ar trebui să-mi mut lucrurile în camera ta. Mâine s-ar putea să nu mai avem timp s-o facem.

– În seara asta?! exclamă ea luată prin surprindere.

– Ai uitat? Fiica ta își va pune întrebări despre relația noastră, dacă mă va vedea dormind la parter.

– Dar avem timp și mâine...

– Trebuie să ne obișnuim unul cu prezența celuilalt. Dacă nu, relația noastră nu va părea că merge ca pe roate.

Clay avea dreptate. Degeaba cunoștea culoarea ei preferată sau numele filmului care o făcuse să plângă ultima oară. Ei doi trebuiau să pară că trăiesc împreună de mult timp.

– Așa e, recunoscu ea. Dar vreau să te ajut să-ți muți lucrurile. La urma urmei e interesul meu.

– Bine. Hai să mergem, spuse el pornind spre ușă. Apropo, ai discutat cu bătrânul despre aspectul ăsta?

– Da. Azi-dimineață, la micul dejun.

– Și?

– Nu s-a supărat. Doar o facem de ochii lui Mandy. Între noi doi nu e nimic serios.

– I-ai spus cu cuvintele astea?

– Desigur. Nu vreau să-și facă o impresie greșită.

– Sigur că nu, mormăi el îndreptându-se din nou spre ușă.

Fannie îl urmă pe Clay în dormitorul lui. În drum, o întâlniră pe Greta care ducea prosoape curate în băi. Când îi văzu pe cei doi intrând în dormitor, clătină din cap.

– Fannie mă ajută să-mi duc lucrurile în dormitorul ei, explică Clay încercând să clarifice situația.

– Înțeleg, spuse Greta cu buzele țuguiate.

Când intrară în dormitor, Fannie simți în nări miros de citrice și lemn proaspăt tăiat.

– Cu ce vrei să te ajut? întrebă Fannie, stânjenită fiindcă intrase pentru prima oară în viața ei în dormitorul unui bărbat.

– Poți să-mi aduci obiectele de toaletă, spuse el făcându-i semn spre baie și luând în mână o geantă de piele, cu inițialele lui ștanțate pe ea.

Fannie intră timid în baia lui, care era decorată în verde închis. O clipă, dușul îi atrase atenția. Și-l imagină pe Clay acolo, gol, stând sub jetul de apă.

Ce-i venise? Doar n-avea șaisprezece ani! Numai atunci, la orele de biologie, obișnuia să-și imagineze cum ar fi fost dacă

Clay Bodine ar fi sărutat-o pe gură și ar fi invitat-o seara la dans. Dar învățase că în brațele unui bărbat, o fată nu-și găsea liniștea. Dimpotrivă.

Deschise dulapul cu medicamente și ezită o clipă înainte să ia flaconul cu after-shave. I se părea prea intim să umble prin lucrurile unui bărbat. Desfăcu capacul și duse flaconul la nas. Mirosul o făcu să se înfioare.

– Ai găsit ce-ți trebuie?

Fannie tresări speriată, aproape scăpând sticluța din mână.

– Da, spuse ea repede. Miroseam chestia asta...

– Și, îți place? întrebă Clay amuzat.

– Hmmm, da... Interesant, murmură ea.

– Dar nu poți să-ți faci o părere dacă miroși doar sticla, spuse el apropiindu-se. Uite, miroase aici. Spune-mi dacă merită banii.

Fannie începu să tremure când Clay se apropie cu gâtul de nasul ei. Recunoscu mirosul de mosc amestecat cu mirosul lui. Combinația o zăpăcea total.

– Ei, ce părere ai? întrebă Clay pe un ton neutru.

– Da... spuse ea cu respirația tăiată, categoric merită banii.

– Mereu ești așa de timidă în preajma bărbaților? întrebă el amuzat.

– Nu, se apără ea. Mă întâlnesc cu diverși bărbați zilnic, la Griddle & Grill.

– Atunci eu sunt de vină?

– Nu obișnuiesc să umblu printre obiectele de toaletă ale bărbaților.

– Atunci cum vei reuși să împarți în mod firesc dormitorul cu mine, zilele următoare?

– Mă gândeam că vei dormi pe sofa.

– Probabil că aș fi făcut-o, dacă aș fi fost mai scurt cu vreo zece centimetri.

– Atunci voi dormi eu pe sofa, și-ți voi lăsa ție patul.

– Cum dorești, spuse el ridicând din umeri.

Fannie îl privi ciudat, gândindu-se cât de nepoliticos era Clay pentru că o lăsa să doarmă în locul lui, pe sofa. Totuși se aflau în casa lui și era în interesul ei ca el să coopereze.

– Hai să terminăm cu mutatul, propuse Fannie în cele din urmă.

Clay se întoarse în cameră fără să mai spună nimic. După ce terminară de strâns toate cele necesare, porniră spre camera ei.

– Unde să-mi atârn hainele? întrebă el scoțându-și din geantă un costum.

Fannie deschise dulapul alb, sculptat, și înghesuindu-și hainele într-un colț, spuse:

– Poți să folosești partea asta. În partea cealaltă sunt hainele mamei tale.

– Tata ar trebui să le scoată de acolo, spuse Clay încruntându-se. Sau poate vrea să le păstreze din respect.

– Și eu mai păstrez hainele mamei mele.

– Crezi că e bine?

– Nu văd de ce nu. Mama mea a murit, dar în inima mea trăiește. Mă gândesc la ea zilnic. Uneori, când mă simt singură, mă duc la mormântul ei și-i vorbesc ore-n șir. Nu știi cât de bine mă simt după ce plec de acolo.

– Ai dreptate, spuse el dând cu înțelegere din cap. Și hainele împachetate unde să le așez?

Fannie se îndreptă spre o comodă și deschise sertarele de jos.

– Uite, poți să ți le pui aici. Eu folosesc sertarele de sus.

Fannie îi duse obiectele de toaletă în baie, și le așeză în dulapul de medicamente, lângă ale sale. Din nou se simți ca și cum i-ar fi umblat prin lucrurile intime.

După ce Clay despachetă totul, împinse geamantanul sub pat și se așeză să se odihnească.

– Ei, n-a durat prea mult, spuse el mângâind cuvertura de satin crem. Pe care parte a patului preferi să dormi?

– Ai uitat că voi dormi pe sofa?

– Da, dar vreau să știu, pentru orice eventualitate.

– Nu înțeleg.

– De exemplu, dacă fiica ta are chef să bată în toiul nopții la ușă și să intre? Ce ne facem? Ne vom lupta pentru un loc?

– Bine, dorm pe partea cea mai apropiată de baie. Ești mulțumit?

– Nu m-ar deranja să dormi noaptea în pat cu mine.

– Ce vrei să spui? întrebă ea înroșindu-se până-n vârful urechilor.

– Aș deveni o persoană mai puternică. Psihic, vreau să spun. Apropo, îmi place coafura ta cea nouă.

– Mulțumesc, spuse ea surprinsă. Nici nu știi de câte ori am fost tentată să-mi tund părul. Dar nu pot să mă hotărăsc. Mamei îi plăcea să mi-l împletească. Mă ruga să nu mi-l tund niciodată.

– Cred că voi două ați fost foarte apropiate.

– Da. Nu ne aveam decât una pe cealaltă. Știi... nu cred că merită să te atașezi de oameni. Întotdeauna trebuie să te desparți de ei, până la urmă.

Clay nu știa dacă Fannie se referea la mama ei, sau la bărbatul din viața ei. Dar avea prea multe emoții în legătură cu sosirea lui Mandy, așa că el nu voia să-i mai răscolească trecutul. Oricum, avea senzația că putea să discute cu ea orice.

– Ai vreo pereche de tenișI? întrebă Clay.

– Da, dar sunt vechi.

– Nu contează. Voiam să te întreb dacă nu ți-ar plăcea să ne plimbăm puțin, înainte de cină. Și mă gândeam să te îmbraci în ceva mai comod.

– Mi-ar plăcea să ies la aer. Mă îmbrac în cinci minute.

În timp ce Clay privea pe fereastră, Fannie se schimbă în grabă. Și abia reuși să-și tragă blugii, că Hyram intră peste ei.

– Ați aranjat totul? întrebă el luând-o pe Fannie pe după umeri și strângând-o încurajator.

– O să fie cam incomod, dar ne descurcăm. E vorba doar de trei zile.

– I-ai spus lui Clay să aducă patul pliant din debara?

Clay își încrucișă brațele la piept, întrebându-se de ce tatăl său era atât de preocupat de felul în care dormea el cu Fannie.

– Nu e nevoie, spuse ea. Voi dormi pe sofa. Și nu vreau să-i explic fiicei mele prezența patului pliant în camera mea. Adică a noastră.

– Fiule, o însoțești mâine pe Fannie la aeroport, ca să-și întâmpine fiica?

– Sigur că da. Așa mi se pare normal.

– Eu și Clay tocmai ieșeam la plimbare, spuse ea. Vrei să vii cu noi?

Fannie spera să-i apropie în acest fel pe cei doi, ca atmosfera să devină mai destinsă. Poate că odată va reuși să-i povestească lui Clay despre durerea tatălui său.

– Nu, mulțumesc, spuse Hyram. Mi-am făcut progrmul de exerciții fizice pe ziua de azi. Acum am chef să stau în fotoliu și să citesc ziarele de seară.

– Ziarele de seară? întrebă Fannie știind că în Culpepper se distribuiau ziare numai dimineața.

– Da, râse Hyram. Dacă reușeam să le citesc dimineața, le spuneam ziarele de dimineață. Așa că...

– Înțeleg, zâmbi Fannie.

– Plimbare plăcută, spuse Hyram făcându-i cu ochiul.

Clay se întrebă dacă tatăl său voia numai să fie politicos, sau chiar nu-l deranja s-o știe pe Fannie singură, în prezența lui. Într-un fel, simțea între cei doi o camaraderie și nimic mai mult. Dar totuși se întreba ce fel de relație aveau.

– Ai grijă de ea, spuse bătrânul. M-am atașat de fata asta.

Capitolul 5

– Ești cam tăcut, spuse Fannie în timp ce se plimbau prin grădină. S-a întâmplat ceva?

– Încerc să-mi dau seama ce se petrece aici, spuse el morocănos.

– Ce vrei să spui? Credeam că ne-am ocupat de toate.

– Nu mă refer la aranjamentul acesta cu fiica ta. Vreau să știu ce se întâmplă între tine și tatăl meu.

– Tatăl tău? întrebă ea evident surprinsă. Nu știu la ce te referi, spuse ea sincer, și văzând că el nu-i răspunde, continuă: E vorba de bani, nu-i așa? De ce nu mi-ai spus mai devreme? Dacă bănuiai că urmăresc banii tatălui tău, trebuia să-mi fi spus de la început.

– Mi-ai fi zis adevărul?

– Eu nu mint niciodată, spuse ea înroșindu-se. Fiica mea a fost prima persoană pe care am mințit-o în viața mea. Și uite în ce încurcătură am intrat. Cât despre relația mea cu tatăl tău, te anunț că nu e nimic nepotrivit între noi.

– Poate că asta e părerea ta, dar eu îmi cunosc tatăl și știu că el gândește altceva.

– Tatăl tău nu mi-a creat niciodată impresia că ar avea intenții mai puțin onorabile în privința mea. Mi-aș da seama dacă ar gândi altceva.

– Ți-a pus la dispoziție casa, a angajat personal nou, special pentru venirea fiicei tale... Mi se pare că astea sunt motive destul de solide ca să te facă să-ți dai seama de intențiile lui... onorabile.

– Ești paranoic, Clay.

– Da. Atunci când bătrânul o ia razna în fața unei femei frumoase, devin paranoic, cum spui tu.

Fannie luă ca pe un compliment faptul că o numise de „fată frumoasă", dar n-avea timp acum să se gândească la asta. Știa că Hyram Bodine îi dăduse suficiente motive fiului său ca acesta să-l considere un afemeiat, dar ea nu voia să intre la mijloc.

– Aș vrea să rezolvi problemele de comunicare pe care le ai cu tatăl tău, spuse ea. Se simte singur, săracul de el. Și starea sănătății lui nu mai e ca înainte.

Fannie fusese pe puncul de a-i dezvălui secretul, dar se abținuse la timp. Clay nu trebuia să știe de atacul de cord al tatălui său. Fannie îi făcuse o promisiune lui Hyram.

– Nu vreau să-și bată joc de tine, spuse Clay. Cum a făcut în cazul altor fete. Nu vreau să se folosească de tine.

– Dar nu se folosește de mine!

– N-ai de unde să știi.

– Nu sunt copil, Clay. Sunt perfect capabilă să am grijă de mine însămi.

– O să înceapă prin a-ți oferi daruri, continuă Clay privind-o în ochi. La început daruri nesemnificative, ca să nu-ți trezească suspiciuni. O să-ți ceară sfatul în orice situație. La un moment dat te vei întreba ce se va face el fără tine.

– Nu vreau să mai ascult bazaconiile astea!

– Te-ai întrebat vreodată de ce n-am mai lucrat pentru el și am preferat să-mi fac propria afacere? M-am săturat să-l văd făcând ochi dulci fiecărei femei. M-am săturat să-l văd înșelând-o pe mama, pretinzând că are de lucru până târziu, când de fapt el ieșea cu alte femei.

– Observ că nu-l prea placi pe bătrân...

– Nu, nu-l plac! izbucni el frământându-și mâinile cu neliniște. Primul lui magazin era o magherniță. La început vindea legume direct din mașină. Banii mamei mele l-au ridicat din rahatul în care era. L-am văzut îmbogățind alte femei cu banii mamei mele.

– Sper că nu crezi că-i urmăresc averea. Sau că-ți folosesc tatăl ca să obțin ceea ce vreau.

Clay își aminti de fata din liceu care purta rochii mult prea strâmte și prea scurte, care în cele din urmă dăduse naștere unui copil. Ce fel de femeie era Fannie?

– Crezi că sunt o oportunistă? întrebă ea cu glas șoptit. Asta crezi?

– Nu vreau să cred. Dar dacă e așa, am de gând să-mi protejez tatăl.

– Să-l protejezi?

– Da. De el însuși. Când e vorba de femei își pierde măsura. Sistemul său de valori se dă peste cap. Dar mai am un motiv. Unul egoist.

– Care anume?

– Vrei să-ți spun adevărul? Poate pare o nebunie, dar te vreau pentru mine.

Îi mărturisise ei adevărul pe care nu voia să și-l mărturisească sieși.

– Nu înțeleg, spuse ea buimăcită.

Și o surprinse a doua oară luând-o de talie și trăgând-o aproape, spre el. Contactul cu trupul lui o făcu pe Fannie să tresară, dar nu încercă să se retragă.

– Viața ia întorsături ciudate, uneori, spuse el. Am fost fascinat de tine din clipa în care te-am văzut. Dar atunci nu mi-am dat seama.

Fannie îl privi cu neîncredere. Ce joc făcea Clay? Se simțea ca un animal mic, prins în ghearele leului.

– Dar niciodată nu mi-ai dat impresia că te-aș interesa.

– Aveai grupul tău de admiratori.

Fannie privi în altă parte. Nu voia să-și mai amintească de perioada liceului. Fusese atât de naivă! Crezuse că băieții o băgau în seamă pentru că o plăceau ca prietenă. Abia după ce auzise niște fete șușotind despre hainele ei ciudate, își dăduse seama că atenția colegilor nu era una prietenoasă.

– Știu de ce mă plăceau băieții, spuse ea. Nu sunt chiar atât de proastă.

– Te deranja?

– Clay, tu nu știi cum e să fii sărac. Nu aveam cu ce să mă îmbrac. Pe atunci mă gândeam la altele, și nu la îmbrăcăminte.

Era o prostie să se gândească la haine noi, când nu aveau bani pentru mâncare sau medicamente.

Clay o privi rușinat, simțindu-se ca un gunoi. El bănuiase că Fannie se îmbrăca special provocator.

– Aș vrea să te cunosc mai bine, Fannie, spuse el dându-și seama că o judecase greșit. Aș vrea să te înțeleg.

Clay era prea aproape de ea. Fannie nu putea să-l privească direct în ochii lui albaștri.

– De ce? întrebă ea șoptit.

– Pentru că, după cum ți-am spus, mă fascinezi.

– Așa cum te fascinează orice femeie sub patruzeci de ani din orașul nostru? N-ar trebui să-l judeci pe tatăl tău. Reputația ta nu e mai bună.

– Eu nu sunt căsătorit, așa cum era tatăl meu, când alerga după fuste.

– Am auzit că fugi mâncând pământul când o femeie îți vorbește despre căsătorie.

– Așa e, mă intimidez. Mai ales după ce am asistat la distrugerea unei căsnicii.

– Dar sunt atâtea căsnicii fericite în orașul nostru. N-ar trebui să iei drept model căsnicia părinților tăi.

– Uite cine vorbește, râse el. Am impresia că nici tatăl tău n-a fost vreun sfânt. Poate că noi doi avem mai multe în comun decât credem.

– Adică?

– Să nu uităm că tatăl tău, ca și tatăl copilului tău, au fugit mâncând pământul când au dat de greu. Măcar tata s-a întors mereu acasă.

– Se pare că le știi pe toate, spuse ea sarcastic.

– Nu chiar. Poate mai avem câte ceva de învățat unul despre celălalt.

– Ca de pildă?

– Nu știu. Am putea pleca din oraș câteva zile. Desigur, după ce pleacă fiica ta. Atunci vom afla mai multe unul despre celălalt.

Oferta lui o înfioră. Nu era prima invitație de acest fel pe care o primea. Atingerea lui deveni insuportabilă și-l împinse cât colo.

– Nu ești primul care mă invită să împărțim o cameră de motel, Clay, spuse ea amar. Dacă o fată a călcat strâmb în orașul acesta, apar o grămadă de bărbați dornici s-o... încerce. Hai mai bine să ne întoarcem acasă. Tatăl tău se va îngrijora.

– M-ai înțeles greșit. Eu speram să plecăm din atmosfera orașului nostru, ca să putem să ne concentrăm unul asupra celuilalt. Îmi permit să închiriez două camere într-un hotel bun.

– Îmi pare rău că ți-am înțeles greșit propunerea, spuse ea rece. Răspunsul e același. Nu.

– De ce ești așa țepoasă?

– Nu sunt țepoasă. Dar după ce fiica mea se va întoarce la Washington, eu îmi voi reîncepe serviciul. Dacă-l voi mai avea.

– Eu sunt de părere că urăști bărbații.

– Și eu sunt de părere că tu nu suporți să fii respins.

Clay o trase a doua oară spre el, și de data asta Fannie nu reuși să se mai ferească de buzele lui.

Rămase imobilă, înghețată de șocul atingerii lui. Surprinsă, desfăcu buzele, iar limba lui pătrunse în moliciunea fierbinte a gurii ei. Gustul lui masculin îi trezi simțurile adormite.

Încercă să se opună, dar numai pe jumătate. Și amândoi știură. Clay o strânse și mai tare în brațe, lipindu-și pieptul de sânii ei plini. Mâinile lui se plimbară pe spatele ei până ajunseră în dreptul feselor. Atingerea intimă o sperie pe Fannie.

Dar el se retrase primul. Când o privi, o văzu uitându-se în gol, cu buzele întredeschise, umede și roșii.

– Nu te interesează? întrebă el. Aproape m-ai prostit și pe mine.

– Trebuie să plec, spuse ea tremurând de supărare amestecată cu dorință.

– Ești o lașă!

– Începi să mă enervezi, știi?

– Asta înseamnă că progresăm? zâmbi el arătându-și dantura perfectă.

Fannie nu mai răspunse provocării și-i întoarse spatele, pornind hotărât spre casă.

– Așteaptă-mă, spuse el. Te conduc eu.

– Nu e nevoie.

– Dar insist. Tata mi-a spus clar să am grijă de tine.

Ajunseră acasă în timp record, mergând hotărât, și la cinci pași distanță unul de celălalt. Hyram îi aștepta în salon.

– Fannie, spuse el, tocmai mă pregăteam să vin după voi. Hai, stai aici, lângă mine, pe sofa. Am o surpriză pentru tine.

Zâmbind, încercând să-și ascundă iritarea, Fannie traversă încăperea și se așeză lângă Hyram. Refuză să-l privească pe Clay.

– Ador surprizele, spuse ea.

– Asta e pentru tine, spuse Hyram întinzându-i o cutie de catifea.

Zâmbetul lui Fannie se stinse și în privirile ei apăru îngrijorarea.

– Ce e asta?

– Deschide-o și-ai să vezi.

Fannie deschise cu mâini tremurânde cutia elegantă și descoperi în interior un colier de perle și o pereche de cercei asortați.

– Dumnezeule! exclamă ea impresionată.

– Setul acesta a fost al soției mele. Spunea că sunt perlele ei norocoase. Vreau să ți le dăruiesc ție. Poartă-le mâine, când te vei duce s-o iei pe fiica ta de la aeroport. O să-ți poarte noroc.

Fannie rămase mută de uimire. Șocată. Nu știa ce să spună, dacă să accepte un asemenea dar. Se gândi la un refuz politicos. Ochii albaștri ai lui Hyram erau atât de sinceri încât nu putea să-i rănească sentimentele.

Apoi își aminti brusc că nu erau singuri. Clay se uita la ei. Fannie cunoștea privirea aceea. Înainte ca ea să deschidă gura să spună ceva, el părăsi încăperea trântind ușa.

Capitolul 6

Când urcă în mașina lui Clay, a doua zi, la prânz, simți cum colierul de perle o sufocă. Se îmbrăcase într-un costum elegant, verde, iar Wilhmena o machiase și coafase, special pentru ocazie.

– Arăți ca o prințesă, îi spusese femeia grăbind-o să coboare scările casei Bodine.

– Așa mă și simt, mărturisise ea.

În numai câteva zile, viața ei se schimbase radical. Unde era fata simplă, care muncea ziua la Griddle & Grill într-o uniformă anostă, ca apoi să se grăbească la cursurile serale de la universitate? Așa, îmbrăcată în cele mai bune haine ale Wilhmenei, se simțea ca un manechin din vitrina unui magazin de modă. Trebuia să aibă mare grijă să nu se șifoneze. Ducea dorul blugilor ei jerpeliți.

Acum, în timp ce Clay scotea mașina din curte, Fannie se întreba ce părere avea el despre cum arăta.

– Frumos colier, comentă Clay intrând pe șosea.

– Am vrut să-l refuz, dar tatăl tău a insistat să-l iau, spuse Fannie înroșindu-se. Am acceptat să-l pun astăzi, ca să-mi poarte noroc. Ți-aș fi spus-o de aseară, dar ai dispărut. Ai uitat chiar și că mi-ai promis că vom merge la bowling.

După ce plecase din casa tatălui său trântind ușa, Clay se dusese la birou și muncise până după miezul nopții, gândindu-se numai la pământul de lângă râu, pe care-l dorea cu atâta disperare. Dar se mai gândise și la Fannie.

– Îmi pare rău, spuse el mai blând. Am uitat complet. Am avut o grămadă de problme pe cap zilele astea.

– De ce încerci să vezi în relația mea și a tatălui tău mai mult decât este? Nu înțelegi că el încearcă doar să fie amabil? Nu vrei ca el să aibă prieteni?

– Prieteni? Știi cât valorează colierul de la gâtul tău?

– Nu, și nu mă interesează, spuse ea simțind cum palmele încep să-i transpire.

În momentul acela nu avea la ea mai mult de douăzeci de dolari. Numai gândul că ar fi putut pierde acea bijuterie împrumutată o înspăimânta.

– Mai întâi ți-a oferit camera mamei mele, apoi ți-a dăruit colierul ei, mă întreb ce mai urmează.

– Nu vrei să schimbăm subiectul? întrebă ea masându-și tâmplele care începuseră s-o doară. Sunt deja prea emoționată la gândul că mă voi întâlni cu fiica mea.

– Ai dreptate, se îmblânzi el. Se pare că de fiecare dată când stau de vorbă cu tine dau cu bâta-n baltă. Aș vrea să-mi dau seama unde greșesc.

– Anunță-mă, când vei afla.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Fannie avea emoții gândindu-se la întâlnirea cu fiica sa, iar Clay reflecta la relațiile lui trecute și la experiențele care-i schimbaseră optica în privința femeilor. Banii stricau oamenii și relațiile. Asta o aflase încă din liceu, când popularitatea sa crescuse datorită averii familiei sale.

La început, în clasa a treia, mama sa îl făcuse remarcat, cumpărându-i un costum nou-nouț de fotbal american. În clasa a șasea, îi făcuse o bibliotecă impresionantă din care împrumuta cărți tuturor colegior, chiar și profesorilor. Apoi, în liceu, devenise căpitan pentru că mama sa oferise uniforme întregii echipe. După aceea devenise șeful clasei, pentru că mama sa făcuse o donație substanțială pentru fondul liceului.

Mai târziu devenise cel mai vânat burlac din oraș. Toate fetele nemăritate erau gata să-l ia de soț, fără ca măcar să-l cunoască personal. Acum, banii îl transformaseră și pe el într-un cinic.

– Mi-e teamă, Clay, gemu Fannie, când în fața lor apăru semnul indicator al aeroportului Savannah.

– O să te descurci, spuse el privind-o înțelegător.

– Arăt bine? întrebă ea aranjându-și coafura.

– Arăți ca o adevărată doamnă, o liniști Clay. O doamnă frumoasă, adăugă el convingător.

Fannie nu se simțea frumoasă, dar îi era recunoscătoare lui Clay pentru încurajare. Mai degrabă se simțea ca o fetiță care se juca de-a doamna.

– Ei, spui așa... Dar oricum, îți mulțumesc. Aveam nevoie să aud asta.

– Nu te mint, spuse el. Vorbesc serios. Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum.

Fannie își aminti cum, cu o zi înainte, îi mărturisise că și-o dorește numai pentru el. Păcat că stricase totul invitând-o în afara orașului. Înțelesese ea greșit? Lui Clay chiar îi plăcea de ea sau căuta doar o distracție în pat? Uneori părea atât de grijuliu cu ea, încât Fannie chiar credea pe moment că el o plăcea cu adevărat.

Îndreptându-se spre terminal, câteva minute mai târziu, Fannie se întrebă ce fel de relație aveau ei doi.

– Am ajuns prea devreme, spuse Clay privind afișajul electronic cu sosirile. Vrei să bei o cafea?

– Da, spuse ea, și se îndreptară spre cafenea.

Când se așezară și chelnerița le aduse cafelele, Fannie nu reuși să ducă ceașca la gură, atât de tare îi tremurau mâinile.

– Ia-o mai ușor, o sfătui Clay punându-și palmele pe mâinile ei mici și reci. O să ți se facă rău.

– Nu mă pot abține. Dacă Mandy nu mă va plăcea?

– De ce să nu te placă?

– Pentru că am părăsit-o, șopti ea retrăgându-și mâinile din strânsoarea lui caldă.

– La vremea aceea n-aveai alternativă. După părerea mea, a fost cel mai altruist gest pe care-l puteai face.

– Nu știu, clătină ea din cap. Și eu am încercat să mă conving că așa a fost. Dar chiar și acum mă întreb dacă m-aș fi descurcat până la urmă s-o cresc singură.

– Abia poți avea grijă de tine, Fannie.

– Știu, dar Mandy e sânge din sângele meu. Iar eu am dat-o unor străini. Cu siguranță găseam o soluție până la urmă. Trebuia să mă străduiesc mai mult, spuse ea înverșunat, cu lacrimi în ochi.

– Fannie, nu e timpul potrivit să plângi. Fiica ta te va vedea cu ochii roșii.

– Ai dreptate, spuse ea privindu-se într-o oglinjoară pe care o scosese din geantă. Dacă nu sunt atentă, o să mi se întindă tot rimelul pe față.

Clay n-o mai asculta. Îi privea ochii verzi care semănau cu două smaralde. Se întrebă dacă mai existase vreun bărbat care descoperise înaintea lui asta. Era gelos? Ce se petrecea cu el? Se îndrăgostea? Tocmai acum, când cariera era pe primul plan în viața lui? Problema era că nu suporta gândul s-o vadă pe Fannie cu alt bărbat.

– Ai niște ochi minunați, șopti el.

Fannie încercă să-și ascundă încântarea. De ce-i spusese Clay asta? Nu făcea decât s-o amețească și mai tare. Chiar începea să creadă că el o plăcea cu adevărat. Dar ea trebuia să fie tare și să-și amintească mereu că el doar se prefăcea.

– Cred că e timpul să ne ducem la poartă, spuse ea schimbând subiectul și ridicându-se în picioare.

Clay o prinse de încheietura mâinii și o opri.

– De ce fugi de fiecare dată de mine, Fanie? întrebă el privind-o cu ochi întunecați. De ce ți-e teamă?

Fannie îi întâlni privirile albastre, acele priviri în care întotdeauna i se păruse că se poate pierde. Se întrebă cum ar fi fost dacă s-ar fi uitat în ochii lui în timp ce ar fi făcut dragoste.

– De ce crezi că mi-e teamă?

– Te retragi în carapacea ta de fiecare dată când discutăm ceva serios, legat de noi doi.

– Dar n-avem nimic serios unul cu celălalt, protestă ea.

– Ai pe altcineva? întrebă el ținându-și respirația în timp ce-i aștepta răspunsul.

– Nu.

– Bine, oftă el ușurat. Dacă nu ai pe nimeni, de ce nu mă lași să mă apropii de tine?

– Până acum câteva zile nici nu știai că exist.

– Regret. Dar nu ne învârteam în aceleași cercuri. Acum, după ce te-am revăzut, simt că nu ne-am despărțit niciodată. Relația noastră ar fi trebuit să fie foarte serioasă acum.

– Foarte serioasă? Te referi la faptul că ar fi trebuit să ne culcăm împreună?

– Nu, nu la asta mă refer. Sexul e cel mai neînsemnat lucru într-o relație serioasă.

– Dar între noi doi nu există nici un fel de relație, Clay, oftă ea. Acum jucăm niște roluri, ai uitat? Peste fix o săptămână mă voi întoarce la Griddle & Grill și voi prăji chiftele. Peste o lună, sau chiar mai devreme, vom trece unul pe lângă celălalt pe stradă și abia ne vom mai saluta.

– Dar de ce trebuie să fie așa?

– Pentru că n-avem încotro. Eu nu sunt pentru tine, Clay. Și jur pe ce am mai scump că nu voi lăsa pe nimeni să-mi stea în cale.

– Ca să faci ce?

– Ca să-mi termin facultatea.

– Ce te face să crezi că ți-aș sta în cale?

– Dacă vom fi împreună îți vei da seama că nu vom avea timp să ne vedem prea des, din cauza cursurilor mele serale. Iar eu voi ajunge să renunț la facultate. Așa sunt femeile. Renunță la tot pentru ființa iubită. Se sacrifică pentru idealurile bărbaților lor.

Fannie își aminti de mama sa, care își pusese întotdeauna soțul pe primul plan. În timp ce el își căuta de lucru, ea

muncea în două schimburi, ca să susțină întreaga familie. Și la ce-i folosise tot sacrificiul? Se îmbolnăvise, iar soțul ei, drept mulțumire, o părăsise.

Clay îi văzu hotărârea din priviri și se întrebă cât de departe putea să ajungă fata aceea. Era foarte curios să afle.

– Și dacă nu-ți cer să renunți la facultate? Îți pot cere doar să renunți la slujbă.

– Adică te oferi să mă întreții? întrebă ea râzând, ridicând întrebător o sprânceană.

– Exact. Ai accepta?

Fannie rămase tăcută câteva momente. Și-ar fi dorit să-l refuze dându-i o replică tăioasă. Curiozitatea lui era prea mare. Voia să-l lase să mai fiarbă. Dar dacă-i accepta oferta? Putea să pună pariu că el ar fi jubilat și ar fi spus că e o oportunistă.

– Trebuie să mă gândesc, spuse ea în cele din urmă. Ar fi tentant să mă ofer unui bărbat care nu mă dorește de soție și nici nu vrea copii cu mine. Îți dai seama că toată lumea va afla că sunt amanta ta. Ce mi-aș putea dori mai mult? Mă întreb cum de nu ai găsit până acum o candidată pentru postul ăsta.

– Fannie, eu nu-mi doresc decât să te ajut, oftă el.

– În schimbul a ce?

– Dumnezeule, ești atât de suspicioasă! Încep să cred că ai o părere îngrozitoare despre bărbați.

– Poți să mă judeci?

– Voiam să-ți spun doar că sunt dispus să te ajut din punct de vedere financiar. În felul ăsta vei avea mai mult timp ca să înveți și să te vezi cu mine. Cât despre sex...

– Întotdeauna trebuie să ajungem și la capitolul ăsta, nu?

– Nu trebuie să ne grăbim, continuă el fără să se lase intimidat. Nu sunt atât de nerăbdător să te am în patul meu. Să lăsăm timpul să decidă.

– Hai să lămurim ceva, Clay, spuse ea înfuriată, aplecându-se spre el. N-am nevoie de banii tăi și nici de cei ai tatălui tău! Dacă voi dori vreodată să fiu cu tine, după ce fiica mea va pleca, în nici un caz n-o voi face din interes financiar. Iar dacă voi ajunge vreodată în patul tău, lucru de care mă îndoiesc serios, va fi pentru că ne vom iubi, și nu pentru că vom fi prea înfierbântați unul după celălalt.

Înfierbântați? Era un cuvânt potrivit pentru felul cum se simțea Clay. Doar că el își mai dorea ceva. Voia să ajungă s-o cunoască pe femeia aceea. Dar deocamdată aveau alte probleme pe cap – Mandy, tatăl său, stilurile diferite de viață...

– Ar trebui să plecăm, spuse ea îndepărtându-se de masă.

De data asta Clay n-o mai opri. Trebuia să se gândească mai bine în ce fel putea s-o convingă pe Fannie să fie cu el. Deocamdată nu putea să-i facă nici o promisiune. Numai ea știa câte promisiuni deșarte îi fuseseră făcute până atunci.

– Dă-mi voie, spuse el prinzând-o repede din urmă. Ai uitat că sunt soțul tău devotat? Măcar lasă-mă să-mi joc rolul cu demnitate.

– Nu te lăsa purtat de val, spuse ea rece.

– Nu, spuse el oferindu-i brațul.

– Mulțumesc. Și să știi că ți-am acceptat sprijinul doar pentru că genunchii îmi tremură atât de tare încât cred că o să mă prăbușesc.

– Nu mă prostești tu pe mine, chicoti el. Mi-ai acceptat sprijinul pentru că-ți place de mine.

Fannie încercă să-și smulgă brațul din strânsoarea lui, dar nu reuși. Se luptă câteva secunde cu înverșunare, și până la urmă renunță.

– Respiri greu, spuse Clay râzând. Părerea mea e că asta nu se datorează emoției întâlnirii cu fiica ta.

– Dacă nu te potolești, îți dau cu ceva în cap.

– Iar eu îți pun piedică și Mandy va crede că te-ai îmbătat.

– Clay!

– Serios, Fannie, liniștește-te. Nu e bine să te vadă Mandy așa.

– Nu mă pot abține.

– Respiră adânc. Uite, avionul a aterizat.

– Dumnezeule... șopti ea strângând cu putere mâna lui Clay.

În cele din urmă observară prin mulțime o fată blondă, care ducea o geantă pe umăr.

– Clay, ea e, șopti gâtuit Fannie. E Mandy!

– Doamne, seamănă cu tine!

Fannie nu mai auzea minic. Își făcu loc prin mulțime și se apropie de fata care părea un pui pierdut în junglă.

– Mandy!

Fata privi în direcția din care se auzise strigată. Zâmbi ezitant și se apropie de Fannie.

Următoarele minute trecută ca prin ceață. Fannie uită de promisiunea de a nu plânge și-și strânse fiica în brațe. Apoi făcu un pas înapoi și o privi cu atenție din cap până-n picioare.

– Doamne, cât de frumoasă ești! șopti ea tremurat. Te-aș fi recunoscut oriunde în lume.

– Tu trebuie să fii Fannie, spuse Mandy timid.

– De fapt e Fannie Bodine, interveni Clay emoționat și el la rândul său. Pe mine mă cheamă Clay Bodine și sunt soțul mamei tale. Nici nu știi cât de emoționată a fost Fannie la gândul că te va vedea.

– Clay, nu e frumoasă? întrebă Fannie plângând.

– Da. E adorabilă. La fel ca mama ei.

– Mulțumesc pentru că ați acceptat să mă primiți, spuse Mandy studiindu-i pe cei doi.

– Ne bucurăm că ai putut să vii.

– Da, întări Clay.

– Ești sigură că părinții tăi nu s-au supărat? întrebă Fannie. N-am avut ocazia să discut la telefon cu ei.

– Nu... ezită fata. Au fost de părere că e mai bine așa.

– Mă bucur, spuse Fannie.

– Hai să luăm bagajele, propuse Clay.

– Ai mâncat? întrebă Fannie în timp ce coborau scările rulante ținându-se de mână.

– Da. Ne-au servit niște aperitive în avion.

– Tatăl meu a comandat un meniu special pentru tine, spuse Clay. Noul lui bucătar a trebăluit prin bucătărie toată ziua.

Fannie zâmbi amintindu-și de cinele cu feluri ciudate de mâncare din casa familiei Bodine. Se întrebă dacă de data asta va recunoaște ce va mânca.

– Mama ta ne-a spus că anul ăsta intri în clasa a opta, spuse Clay văzând că Fannie continua să se uite la fiica sa cu admirație mută. Îți place la școală?

– Da, spuse Mandy. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă aveam și colegi băieți.

– Ești la o școală de fete? întrebă Fannie curioasă.

– Mda, spuse ea cu nemulțumire.

– De ce?

– Cred că părinții mei s-au gândit că așa voi primi o educație mai serioasă. Oricum, eu încerc să învăț cât mai bine.

Lucrez chiar și în cadrul editurii ziarului școlii. E distractiv acolo. Din când în când mă mai duc și la cursurile opționale de artă dramatică. Ultima oară am jucat în Romeo și Julieta. Am fost lady Montague. Toată lumea a fost de părere că meritam să joc rolul principal.

– Minunat! exclamă Fannie amintindu-și cât de mult își dorise și ea în liceu să joace într-o piesă de teatru. Și iei note bune?

– Ca să pot merge la cursurile opționale trebuie să am note mari. Și ca să pot merge mai departe, la colegiul din Vermont, trebuie să am o medie bună. Uite, acelea sunt bagajele mele, spuse ea alergând spre platforma rotativă.

– Pare a fi o fată ambițioasă, observă Clay după ce Mandy se îndepărtă de ei.

– E deșteaptă foc, spuse Fannie plesnind de mândrie. O să ajungă departe.

Clay se grăbi spre Mandy, care se lupta cu un geamantan mare.

– Dă-mi voie, spuse el.

– E greu, icni ea lăsând geamantanul mare din mâinile sale firave. Trebuie să închiriem un cărucior.

– Nu e nevoie, zâmbi Clay. Sunt destul de puternic pentru vârsta mea.

Mandy scoase un strigăt de admirație când văzu Corvette-ul lui Clay care-i aștepta în parcare.

– Îți place? întrebă el satisfăcut.

– E marfă!

– Haide, urcă în spate, spuse Fannie deschizându-i portiera.

– De obicei merg cu mașini greoaie. Tata are un Volvo. Îți vine să crezi? Și nu e roșu, ca mașina voastră, e gri. Și înăuntru are tapițerie din piele gri, covorașe gri...

Drumul spre casă dură mai mult de o oră, dar Mandy vorbi încontinuu făcând ca timpul să treacă pe nesimțite. Fannie o cercetă atent, și dându-și seama că trăsăturile ei nu aminteau prin nimic de tatăl ei natural, se bucură.

Când ajunseră în fața casei, Mandy își exprimă entuziasmul pentru a doua oară în ziua aceea. Fannie se bucură că micul ei aranjament ieșise bine până în acel punct. N-ar fi putut s-o aducă pe Mandy în casa ei sărăcăcioasă, pentru nimic în lume.

– Ce frumos! exclamă Mandy privind împrejurimile cu ochii ei verzi, măriți de încântare. De cât timp locuiești aici?

– De puțin, zâmbi Fannie dându-și seama că uitase câteva dintre minciunile pe care i le spusese lui Mandy în scrisori.

– Eu și mama ta suntem nou-veniți pe aici, o ajută Clay. Ea încă nu s-a obișnuit cu locul.

– Ce romantic! Nici nu știam.

– Așa că dacă mă voi rătăci căutând bucătăria, mă vei înțelege, râse Fannie.

– Ați venit! exclamă Hyram din pragul ușii. Tu trebuie să fii Mandy. Bine ai venit în casa noastră, tânără domnișoară.

– Mulțumesc, domnule Bodine, spuse fata întinzându-i prietenos mâna dreaptă.

– Spune-mi Hyram. Sau Hy. Vino să-ți prezint restul trupei.

Abia atunci Fannie își dădu seama că Hyram le invitase și pe Gussie și Ernestine Dempsey, fără ca ea să știe, dorind să-i facă o surpriză. Era impresionată. Se bucura să împartă momentul cu prietenii ei dragi. Spera doar ca Hyram să le fi instruit pe bătrâne ce să răspundă, în caz că erau întrebate ceva de Mandy.

Gussie și Ernestine se apropiară timid de fată. Ambele erau îmbrăcate în haine de sărbătoare. Gussie era îmbrăcată într-un

costum roșu-aprins, încheiat cu niște nasturi aurii, care din cauza burții ei mari, stăteau gata să pocnească. Nici Ernestine nu arăta mai bine. Era îmbrăcată într-o rochie lila din catifea, care mirosea de la o poștă a naftalină. Oricum, bătrânele erau de apreciat pentru că-și dăduseră silința.

– Aceste doamne adorabile sunt Ernestine și Gussie Dempsey, făcu prezentările Hyram. Poate că ai auzit de ele. Sunt fiicele unui petrolist cunoscut din Texas.

Clay și Fannie îl priviră pe Hyram cu ochii măriți de uimire și se abținură cu greu să nu izbucnească în râs.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse Mandy făcând o scurtă plecăciune. N-am cunoscut niciodată un petrolist renumit.

– Semeni leit cu mama ta, spuse Gussie.

– Da, întări Ernestine. E bucățică rupă.

– Iar această frumoasă doamnă este Wilhmena Lightsey, continuă Hyram prezentând-o pe femeia cu păr platinat. Lucrează în domeniul designului vestimentar. Are propria casă de modă.

– Ce plăcere, oftă Wilhmena întinzând spre Mandy o mână cu o manichiură perfectă.

Greta îl împunse pe Hyram în coaste.

– Doamne, spuse el, era să uit. Această doamnă fermecătoare este menajera mea, Greta Straus.

– E o onoare să vă cunosc, domnișoară, spuse Greta respectuos. Sper să vă simțiți bine la noi.

Apoi Hyram i-i prezentă lui Mandy pe bucătar și pe menajera cea tânără, care se înclinară cu respect în fața tinerei domnișoare.

– Nu crezi că prietenii tăi exagerează? întrebă Clay șoptit apropiindu-se de urechea lui Fannie.

– Încearcă să pară bogați și influenți. Vor s-o impresioneze pe Mandy.

– Faceți ce vreți, spuse Clay, dar mie mi-e sete.

– Haideți să intrăm în camera de zi, propuse Hyram. Bucătarul a pregătit niște antreuri care arată delicios.

Grupul ciudat îl urmă pe Hyram în camera de zi. Mandy se așeză lângă Fannie.

– Cred că e frumos să locuiești aici, spuse Mandy în șoaptă. Poți să-mi arăți și mie casa puțin mai târziu?

– Sigur că da, spuse Fannie strângându-i mâna într-a sa. Să-l rugăm și pe Clay să ne însoțească. El știe mai bine istoria fiecărei încăperi.

– Cu plăcere, spuse Clay în timp ce Greta aducea două platouri cu pate de ficat în aspic, icre negre și ouă, umplute.

– Dumneavoastră ați conceput rochia pe care o purtați? întrebă Mandy întorcându-se spre Wilhmena.

– Da. Îți place?

– E minunată. Îmi plac hainele, dar la școală suntem obligați să purtăm uniforme care ne fac să arătăm ca niște băbuțe.

– Îngrozitor, simpatiză cu ea Wilhmena. Sunt de părere că tinerele domnișoare ar trebui să-și exprime gusturile în materie de haine.

– Abia aștept să cresc, ca să pot face orice-mi poftește inima.

Cina festivă fu un adevărat spectacol, organizat special pentru Mandy. În timp ce bucătarul flamba un *chateaubriand*, Fannie își privea pe ascuns fiica, întrebându-se ce gândea. Și desertul fu un regal – banane flambate cu înghețată și sirop de ciocolată.

– Se pare că oamenilor de prin această parte a țării le place să mănânce bine, remarcă Mandy impresionată. La mine acasă nu se cinează așa.

– Serios? întrebă Fannie uimită.

– Mama și tata preferă salatele și mâncarea ușoară. Ei sunt de părere că voi ajunge cât casa dacă mănânc așa în fiecare seară. Cred că tu faci multe exerciții fizice ca să te păstrezi în formă.

– Mama ta are un metabolism bun și poate să mănânce orice și oricât, că nu se îngrașă, spuse Clay. Și uite ce bine arată!

– Mulțumesc, dragă, spuse Fannie privindu-l repede pe Clay și înroșindu-se.

– Vai, dar nu înțeleg de ce lumea din zilele noastre e preocupată de siluetă, spuse Gussie. Eu niciodată n-am fost slabă și sunt sănătoasă tun.

– Probabil că din cauza asta iei medicamente împotriva tensiunii, remarcă acid Ernestine.

– Asta n-are nici o legătură cu greutatea mea, spuse vehement Gussie. Tensiunea mea e puțin mai ridicată din cauza prețului petrolului la bursă. E greu să fii petrolist, explică Gussie privind-o pe Mandy și clătinând din cap.

– Cu siguranță. În ce parte a Texasului locuiți?

– În ce parte? întreb Gussie privind debusolată spre sora sa.

– În partea sudică. Acolo unde e petrol mai mult, explică Ernestine gesticulând cu furculița. Dar să lăsăm asta, Mandy dragă. Mai bine povestește-ne despre tine.

– Mi-e teamă că în comparație cu a dumneavoastră, viața mea e foarte plictisitoare.

– Tu trebuie să cunoști mulți guvernanți de seamă, o încurajă Wilhmena.

– Am întâlnit câțiva la balurile de caritate, spuse Mandy ridicând din umeri. Dar nu cunosc pe nimeni personal.

– L-ai cunoscut pe Sam Donaldson? întrebă Gussie. Are o privire foarte sexy.

– Se poate. Dacă vreți, îi cer un autograf special pentru dumneavoastră.

– Dar senatori arătoși cunoști? întrebă Wilhmena. Nu m-ar deranja să mă mărit cu un politician.

– Majoritatea sunt cam bătrâni, se strâmbă Mandy.

– Cât de bătrâni? întrebă Wilhmena.

– Au vreo patruzeci de ani.

– Măiculiță! exclamă Wilhmena dându-și ochii peste cap și făcându-i pe cei din jur să râdă. La patruzeci de ani sunt bătrâni???

– Iertați-ne, interveni Fannie dorind să petreacă mai mult timp singură, cu fiica sa, aș vrea să-i arăt lui Mandy camera ei.

Clay și Hyram se ridicară în picioare când doamnele plecară de la masă.

Greta se întâlni cu ele pe hol și spuse în treacăt:

– I-am aranjat domnișoarei Mandy dormitorul albastru.

Fannie înțepeni întrebându-se ce să facă acum. Care era dormitorul albastru?

Capitolul 7

– Ai pățit ceva? întrebă Mandy privindu-și mama cu îngrijorare.

– Poftim? întrebă Fannie dorind să câștige timp. Știi ceva? Hai mai bine să-ți arăt dormitorul meu.

– Dormitorul tău?

– Ei, al meu și al lui Clay, desigur, rectifică ea roșind.

– Maaamă! exclamă Mandy când Fannie o pofti să intre. Asta le bate pe toate.

– Să înțeleg că-ți place? zâmbi Fannie.

– Da, suspină Mandy mângâind cuvertura brodată de pe patul cu baldachin. Cred că e foarte vechi.

– Da. Locul ăsta e plin de antichități. Dar mi-e teamă că nu le cunosc istoria.

– Pot să arunc o privire prin jur?

– Sigur că da.

După ce vizită baia, Mandy se declară total impresionată.

– Am rămas fără grai, mărturisi ea. Și șemineul acesta... Cred că e o minune iarna, când faceți focul aici.

– Da, e cochet. Camera aceasta a aparținut mamei lui Clay.

– Cum era ea?

– N-am cunoscut-o.

– Oricum, tatăl lui Clay e de gașcă.

– Da, e un domn de treabă. Mă iubește foarte mult.

– Asta poate pentru că vede cât de mult te iubește fiul lui.

– De unde știi tu că mă iubește Clay? întrebă Fannie privind-o dintr-o parte.

– Se vede. După cum se uită la tine.

– Serios? întrebă ea încrețindu-și fruntea.

– Foarte serios! N-am văzut un bărbat mai îndrăgostit de soția lui cum e Clay. Nu te scapă o clipă din priviri.

Fannie era tentată să spună că el o privea așa de teamă ca ea să nu-i fure argintăria. Dar firește, se abținu.

– Sunt o femeie norocoasă, se mulțumi ea să declare.

– Cum v-ați cunoscut?

– În liceu, spuse Fannie sigură pe sine. Stăteam în aceeași bancă la orele de biologie. Mă mir că am trecut la materia asta. Clay era un bărbat frumos încă de pe atunci.

– Cred că toate fetele erau înnebunite după el.

– Așa e.

– Dar el era atras de tine.

– Da.

– Ce ți-a plăcut cel mai mult la el?

– Cred că ochii, spuse Fannie după un moment de tăcere. Are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. Și umerii lui largi. M-am îndrăgostit de el din prima clipă.

– Și ați început să vă întâlniți?

– Nu chiar. Am fost nevoită să mai aștept.

– Dar lui ce crezi că i-a plăcut la tine?

– Cred că părul meu, spuse Fannie la nimereală.

La întrebarea aceasta chiar nu știa ce să răspundă. Din păcate, Mandy continuă cu tirul de întrebări.

– Cum v-ați dat seama că vă iubeați?

– Asta a fost simplu. Nu suportam să stau o clipă fără el. Și cum apărea, inima mea o lua razna. Chiar și acum pățesc asta.

– Abia aștept să întâlnesc și eu un băiat de care să mă îndrăgostesc, spuse Mandy visătoare.

– Nu te îngrijora, zâmbi Fannie. Ai timp suficient ca să găsești băiatul potrivit. Mai întâi bucură-te de copilărie și învață bine. Dacă te măriți și ai copii, n-o să mai ai timp de altceva.

Înainte ca Mandy s-o mai întrebe ceva pe Fannie, cineva bătu la ușă și-n prag apăru Clay.

– Vă deranjez?

– Nu, intră, spuse ea recunoscătoare. Ne-am oprit aici înainte s-o duc pe Mandy în dormitorul ei... *albastru*.

– N-am mai ajuns acolo, râse Mandy. Ne-am luat cu vorba.

– Discutați ca între fete? întrebă el zâmbind.

– Da, spuse Mandy. Te bârfeam.

– Pe mine? Ce am făcut?

– Fannie îmi povestea ce i-a plăcut la tine prima oară.

– Serios? întrebă amuzat și interesat Clay. Și ce ți-a răspuns?

– La început i-au plăcut ochii și umerii tăi.

– Umerii mei?

– Da, continuă Mandy spre disperarea lui Fannie. Tuturor femeilor le plac umerii lați la bărbați.

– Mandy, nu cred că pe Clay îl interesează, încercă Fannie să întrerupă declarațiile stânjenitoare.

– Ba mă interesează, spuse Clay așezându-se pe sofa, lângă Mandy. Și ce ți-a mai spus?

– Că de fiecare dată când te vede, inima ei o ia razna, spuse Mandy, care fără îndoială bănuia că intrase într-un joc al celor doi adulți.

– Serios? surâse el viclean, privind-o pe Fannie care se înroșise până-n vârful urechilor.

– Am întrebat-o și cu ce te-a atras ea la început.

– Și ce ți-a răspuns?

– Că prima oară ți-a plăcut părul ei lung și ondulat.

– Da, mama ta are un păr superb. Dar nu asta m-a atras prima oară la ea, spuse Clay misterios.

– Dar ce? întrebă curioasă Mandy.

– Nu pot să spun, zâmbi el răutăcios.

– Te rooog! exclamă Mandy dezamăgită.

– Nu se poate, rămase el pe poziții. Bărbații au dreptul la secretele lor. Hai mai bine să te conduc în dormitorul tău.

– Da, te rog, spuse Fannie repede făcându-i cu ochiul. Ți-am spus că Mandy va dormi în camera... *albastră* ?

– Da, mi-ai spus, zise Clay amuzat. Ușa a doua, la parter. Cea de lângă ficus. Hai, Mandy. Te conduc eu.

Fannie rămase singură în cameră, răsuflând ușurată. Cea mai grea parte a întâlnirii cu fiica sa trecuse. Se întreba cum se va descurca mai departe. Când Clay se întoarse singur, o întrebă:

– Te simți bine?

– Da, oftă Fannie. Nu-mi vine să cred cât de mult a crescut.

– Și va mai crește. E încă un copil... Deci îți plac umerii mei, da?

– Mandy mi-a pus o mulțime de întrebări despre întâlnirea noastră. Nici nu mai știu ce i-am răspuns.

– Dar nu mi-ai răspuns *mie* la întrebare. Îți plac umerii mei? repetă el cu insistență.

– Mda... ai umeri frumoși.

– Mă bucur că-ți plac, spuse el mulțumit. Dar ai greșit în privința părului.

– Nu-ți place părul meu? întrebă Fannie trecându-și îngrijorată degetele prin buclele roșcate.

– Ba da, ba da, o liniști el. Dar nu părul tău a fost primul lucru care m-a atras la tine.

– Ei, n-am știut ce să răspund, zise ea simțindu-se stânjenită din cauza acelei conversații. Partea asta nu ne-am gândit s-o discutăm înainte.

– Ca să știi pe viitor, află că-mi place părul tău foarte mult, dar mai mult și mai mult îmi place pielea ta fină. Și abia aștept să văd cât mai mult din ea, adăugă el sărutând-o repede pe gât.

*

* *

– Fannie, te rog, vino în pat, spuse Clay în a doua noapte, privind-o de sus, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni de pijama din mătase. Am mai discutat subiectul ăsta. Credeam că glumeai când spuneai că ai de gând să dormi pe sofa.

– Mă simt perfect aici, spuse Fannie trăgându-și pătura până sub bărbie, și întrebându-se de ce Clay dormea fără bluza de la pijama.

– Am aflat din experiențe anterioare că sofaua asta e tare ca piatra. Ai uitat că am crescut aici? Obișnuiam să mă strecor în camera mamei când eram mic și să dorm aici, la picioarele ei.

– E destul de confortabilă, insistă Fannie, deși noaptea trecută se chinuise să adoarmă toată noaptea și nu reușise.

Canapeaua era prea mică pentru ea, și în afară de asta era într-adevăr foarte tare. Probabil fusese proiectată pentru frumusețe, nu pentru confort.

– Nu mă face să te iau pe sus, amenință Clay punându-și mâinile în șolduri. Știi că sunt în stare. În afară de asta, ce-ar spune Mandy dacă ar veni în toiul nopții peste noi? Ce-ar gândi dacă ne-ar vedea dormind separat? Și-ar da seama că ai mințit-o.

– Mandy nu intră la noi în cameră fără să bată la ușă. Aș avea timp să vin lângă tine, în pat.

– Dar dacă uită să bată?

– Atunci vom încuia ușa cu cheia.

Clay oftă din rărunchi. Fannie era încăpățânată ca un catâr.

– Treci în pat! Nu mai face pe nebuna.

– Lasă-mă-n pace! exclamă ea întorcându-se cu spatele la el. Ce-ai cu mine?

– Nu pot să dorm știind cum te chinuiești pe sofaua asta incomodă.

Fannie se prefăcu că nu-l mai aude.

– Uite ce e, oftă el trecându-și degetele prin păr. E târziu și sunt obosit. Ori treci în pat, ori mă mut în camera mea.

– Nu se poate! sări Fannie în capul oaselor.

– De ce nu? Dacă tu faci ce vrei, și eu pot să fac ce-mi place.

Fannie mormăi ceva și, ținându-și cearșaful în jurul ei, se urcă în patul antic. Era puțin mai înalt față de paturile moderne, și puțin mai îngust decât acestea. Se întrebă cum aveau să doarmă fără să se atingă.

– Mulțumesc, spuse Clay urcând lângă ea, în pat.

Tot foindu-se și căutându-și locul, genunchiul lui lovi ceva moale. Fannie țipă ușor.

– Pardon, spuse el. Salteaua asta nu e prea confortabilă. E umplută cu pene de gâscă. Mama nu putea să doarmă pe altceva.

– Nu-i nimic, mormăi Fannie trăgându-se cât mai spre marginea patului.

Rămase acolo ținându-și respirația, neîndrăznind să scoată nici un sunet. Dar pe nesimțite alunecă din ce în ce mai mult spre centrul patului, atingându-se din nou de Clay. Își ceru iertare, se îndepărtă, dar chiar și așa putea să-i simtă căldura corpului radiind precum o flacără vie.

– Ce naiba faci? întrebă el auzind-o mormăind.

– Încerc să nu alunec spre centrul patului, spuse ea pe un ton frustrat.

– Dumnezeule! Fannie, până acum n-ai mai dormit niciodată lângă un bărbat?

– Am o fiică de treisprezece ani, spuse ea pe un ton mușcător, fără să-i răspundă la întrebare. Tu ce crezi?

– Să nu-mi spui că ai făcut-o o singură dată până acum, speculă el după un moment de tăcere.

– Nu-i treaba ta.

– Se presupune că suntem căsătoriți, zise el. Ar trebui să-i spui soțului tău totul, zise el ridicându-se într-un cot.

Draperiile grele de catifea erau date la o parte și strălucirea misterioasă a lunii le lumina fețele.

– Dacă te interesează atât de mult, mâine dimineață voi număra nopțile petrecute în pat cu alți bărbați, spuse ea dând un pumn în pernă și așezându-se mai bine.

– Foarte amuzant. Dar acum vorbind, serios, ai fost vreodată îndrăgostită?

– Da, răspunse ea întrebându-se de ce-l interesa pe Clay subiectul ăsta atât de mult. L-am iubit foarte mult pe tatăl lui Mandy. Acum imaginează-ți cât de mult poate iubi o fată la șaisprezece ani. Pe atunci eram naivă. Credeam că și el mă iubea, cel puțin atât cât îl iubeam eu. Oricum, e clar că nu era pregătit să fie tată.

– Doar pe el l-ai iubit?

– Da, recunoscu ea. Am mai ieșit și cu alți băieți, e drept, dar nu m-a atras nici unul în mod special. N-aveam timp de întâlniri. Eram ocupată cu îngrijirea mamei, cu serviciul, cu școala... Dar niciodată n-am simțit lipsa bărbaților în viața mea.

– De ce? întrebă el neîncrezător. Nu-ți doreai să te țină cineva în brațe? Să te sărute? Nu simțeai nevoia să...

– Să fac sex? Nu, răspunse ea sec. De fapt n-am ajuns niciodată la stadiul acesta cu nici un bărbat, pentru că de fiecare dată când le spuneam că am un copil, dispăreau inevitabil din viața mea.

– E dureros... Tatăl lui Mandy era tânăr și lipsit de experiență, Fannie. Asta nu înseamnă că toți bărbații sunt la fel. Doamne, râse el, îmi amintesc prima mea noapte de dragoste. Eram în Lincoln-ul mamei, pe bancheta din spate...

– Ce vrei să-mi spui? i-o tăie ea, dorind să evite relatările escapadelor sexuale ale lui Clay.

– Ideea e că nu e neapărat necesar ca o noapte de dragoste să se termine dureros.

– Clay, n-am chef de discuții de genul acesta.

– Suntem oameni în toată firea, Fannie. Și e clar că suntem atrași unul de celălalt. De ce te temi să recunoști?

Simțind mâna lui încercând s-o atingă pe sub plapumă, Fannie îl plesni. Dar se afla pe marginea patului și mișcarea bruscă o făcu să-și piardă echilibrul. În următoarea secundă se trezi pe podea, agățând în cădere veioza de pe noptieră.

Zgomotul asurzitor răsună în toată casa. Abajurul din sticlă se făcu bucăți. Clay se ridică în genunchi și o privi de sus.

– Ce-ai făcut? întrebă el aprinzând veioza de pe noptiera lui.

Sări din pat și alergă să vadă ce pățise Fannie.

– Cum ai reușit? întrebă el îngrijorat.

– Am căzut din pat. Nu se vede?

– Te simți bine?

– Da. N-am căzut de pe cal.

– Stai pe loc! o opri el văzând că Fannie încerca să se ridice.

– De ce?

– Sunt cioburi peste tot. Să nu te tai.

Clay luă lampa de pe jos și o așeză cu grijă pe noptieră. Apoi îngenunche lângă Fannie și adună cioburile mari.

– Gata? întrebă ea nerăbdătoare, observând că el începuse să se holbeze la cămașa ei de noapte.

– Trebuie să te dezbraci, spuse el grav.

– Poftim???

– Cămașa ta de noapte trebuie să fie plină de cioburi de sticlă. Nu se poate să intri așa în pat. O să te tai cu siguranță. Lasă-mă să te ajut.

– Nu, mulțumesc, spuse ea încercând să se ridice de pe podea.

– Stai acolo! Nu vreau să umpli camera de cioburi. Mâine o să-i spun menajerei să curețe bine camera. Dar acum trebuie să găsim ceva în care să te îmbraci. Ai altă cămașă de noapte?

– Nu. Asta e singura pe care o am.

– Nu-i nimic, spuse el grăbindu-se spre comodă și întorcându-se cu o pijama bărbătească. Puneți-o pe asta.

– Acum? Aici?

– Mă întorc cu spatele.

Fannie își scoase repede cămașa de noapte și îmbrăcă pijamaua de mătase a lui Clay. Mânecile erau mult prea lungi, iar pantalonii la fel. Dar n-avea importanță. Era mai bine așa.

– Gata, m-am îmbrăcat, spuse Fannie.

Clay se întoarse și când văzu cât de mare îi era pijamaua, începu să chicotească.

– Nu mi-am dat seama că ești atât de mică.

– Am un metru șaptezeci și cincizeci și cinci de kilograme. Nu sunt chiar atât de mică.

– Acum hai să ne băgăm în pat. E târziu.

– Știam eu că trebuie să mă culc pe sofa, mormăi ea. Crezi că am trezit pe cineva?

– Nuuu... râse el. Doar pe cei care se află pe o rază de o sută de metri.

– Atunci de ce n-a venit nimeni să ne întrebe ce am pățit?

– Poate pentru că toată lumea se gândește că am făcut o partidă de sex sălbatic și nu vor să ne întrerupă.

– Mai taci din gură! pufni ea călcând cu grijă printre cioburi. Oricum, nu mă mai culc în pat nici să mă tai.

– Știi ceva? Așa nu mai merge. Hai mai bine să punem o pernă între noi. Poți să te urci în pat pe partea aceea?

– Încerc...

– Hai că te ajut eu.

– Nu, mulțumesc, mă descurc și singură.

După ce reuși să se urce în pat, Clay așeză între ei o pernă.

– Ești mulțumită?

– Da. Dar tu ai venit cu ideea.

– Spre binele tău. Ca să nu mai cazi din pat. Acum că ne-am liniștit, hai să ne culcăm. Noaptea trecută n-am dormit deloc bine.

Fannie se săturase să se tot certe cu Clay, așa că încercă să se liniștească. La urma urmei trebuia să joace rolul soției iubitoare în fața lui Mandy.

– E prima oară când dorm cu cineva în pat, după moartea mamei, spuse ea după câteva clipe de tăcere.

– Serios?

– Da. Obișnuiam să dorm cu ea, în caz că-n timpul nopții avea nevoie de ceva, sau...

– Sau?

– În noaptea în care a murit, începu Fannie cu voce tremurândă, am dormit buștean. M-am trezit în zori, cu inima

bătând să-mi spargă pieptul. Știam că murise. Murise în timpul nopții. Trupul ei se răcise. Mulțumirea mea a fost că a avut o moarte ușoară... De ce-ți spun eu ție toate astea?

– Poate pentru că ai nevoie să le povestești cuiva, spuse el blând.

– Da, mi-e dor de ea, se confesă Fannie amintindu-și de femeia care-i fusese mamă, prietenă și mai târziu, copil. Mi-a fost cea mai apropiată ființă.

– De ce?

– Majoritatea colegelor de la liceu se uitau la mine de sus. Mă acuzau că mă îmbrac special ca o târfă. Eram prea mândră ca să le spun adevărul.

– Dar băieții? întrebă el încruntându-se în întuneric. Ei cum te tratau?

Clay știa ce părere aveau colegii de liceu despre ea, știa ce scriau prin toalete și vestiare, dar voia să afle ce credea ea.

– Tu ar trebui să știi mai bine răspunsul la întrebarea asta, Clay. Majoritatea băieților au încercat să mă invite în oraș. Pe unii i-am refuzat, pe alții nu. Oricum, inevitabil, a doua zi veneau la școală și povesteau în gura mare cum i-au pus-o lui Fannie Brisbane. Apoi am început să nu mai accept nici o invitație. Cam în aceeași perioadă mama mea s-a îmbolnăvit și bârfele lor nu mă mai atingeau.

Clay tăcu o vreme, gândindu-se cât de crudă era viața pentru unii oameni.

– Îmi pare rău că ai trecut prin așa ceva. Mă gândesc și la viața ta de familie. Sincer, cred că nici eu n-am fost mai bun decât băieții care inventau povești pe seama ta. Pentru că stăteam să-i ascult. Și-i credeam.

– De ce nu m-ai invitat niciodată în oraș, atunci?

– Mă gândeam că ești prea ocupată cu alți băieți, spuse el ridicând din umeri. Îmi pare rău că am gândit așa despre tine, Fannie. De obicei ghicesc ușor caracterul omului.

– Erai tânăr. Amândoi eram. Cred că meritam ce mi se întâmpla. Am sfârșit prin a mă culca cu primul băiat care mi s-a părut că se poartă frumos cu mine. Primul care nu m-a tratat ca pe o târfă. Credeam că el e altfel. Și am avut surpriza vieții mele.

– Dar uite ce a ieșit din asta. Ai o fiică minunată.

– Da, oftă ea ușor. Doar privind-o îmi dau seama că a meritat durerea și dezamăgirea pe care le-am îndurat ulterior...

– Fannie... noapte bună.

– Noapte bună, Clay.

Închizând ochii, Fannie se simți mult mai bine, știind că va dormi alături de un bărbat înțelegător.

Capitolul 8

– Unde naiba poate fi? întrebă Clay stând în pragul ușii sufrageriei, unde tânăra menajeră servea dejunul.

– Nu știu, spuse Fannie clătinând din cap. Am căutat-o în camera ei, dar... pur și simplu a dispărut.

– Întrebați de domnișoara Mandy? interveni Greta intrând în cameră. Copila s-a trezit la cântatul cocoșilor și mi-a spus că se duce să facă o plimbare. I-am spus că dacă dorește, găsește biciclete în garaj.

– Ai văzut încotro a luat-o? întrebă Clay.

– Spre Elderberry.

– La naiba! mormăi Clay.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă cu îngrijorare bătrâna.

– Dacă vorbește cu cine nu trebuie? întrebă Fannie cuprinsă de panică. Știi ce bârfitoare e Maud Elderberry. Dacă Mandy află...

– Doamne, nu mi-am dat seama! exclamă înspăimântată Greta.

– Hai să mergem, spuse Clay apucând-o pe Fannie de mână și trăgând-o pe hol, spre ieșire.

Hyram tocmai cobora scările în halat de baie.

– Unde arde? întrebă el binedispus.

– Mandy a plecat cu bicicleta în zori. Trebuie s-o găsim înainte să apuce să vorbească cu cineva.

Cei doi ieșiră înainte ca Hyram să mai ceară detalii. Urcară în mașina lui Clay și porniră pe drumul principal.

– Știam că până la urmă ceva nu va merge, șopti cu înfrigurare Fannie.

– Și eu. Adică speram să meargă.

– Da, dar așa se întâmplă când minți. Mai devreme sau mai târziu minciuna iese ca untdelemnul la suprafață.

– Ce ne facem? întrebă Clay.

– Ce trebuia să facem de la început.

– Adică? întrebă Clay privind preocupat în jur.

– Îi spunem adevărul.

– Da. Poate ai dreptate. Mandy e o fată de treabă. N-o să-și shimbe sentimentele față de tine dacă va afla că ai mințit-o pentru a o impresiona.

– Nu știu, Clay, spuse ea îngrijorată. Poate se va uita de sus la mine. Toată viața m-am luptat cu imaginea asta de fată săracă.

– Mandy nu se va uita de sus la tine, spuse el înfuriat. Doar tu crezi asta.

– Ce vrei să spui?

– Că doar tu vrei să-ți dovedești că ești cineva. Și vinovat e numai tatăl tău.

– Da. El n-a fost în stare să-și păstreze o slujbă niciodată mai mult de trei luni. A împrăștiat cecuri fără acoperire prin toate orașele din zonă. Și-a abandonat familia la greu. Ne-a făcut de rușine.

– Dar el s-a acoperit singur de rușine, nu tu. Nu înțeleg de ce tot încerci să repari imaginea pe care tatăl tău a stricat-o. Tu ești tu, el e el. Sunteți două persoane complet diferite ca structură și mentalitate. Când o să-ți dai seama că ești suficient de bună așa cum ești?

Fannie, preocupată să-și găsească fiica, era numai pe jumătate atentă la vorbele lui Clay. La un moment dat observă în depărtare herghelia lui Elderberry.

– Acolo e! exclamă Fannie intrând în agitație.

Clay frână și întoarse volanul spre dreapta împroșcând cu pietre în urma lui. Mandy, care stătea de vorbă cu băiatul cel mare al soților Elderberry, privi în direcția lor și când îi recunoscu, le făcu semn zâmbind. Fannie coborî din mașină și alergă spre ea.

– Mandy! strigă ea. Aici erai?

– Da. Dwight mi-a arătat caii. Nu sunt frumoși?

– Sunt frumoși, dar noi ne făceam griji din cauza ta.

– De ce? Orășelul acesta mi se pare destul e liniștit. Și i-am spus menajerei unde mă duc.

Fannie știa că Mandy o va crede exagerată, dar trebuia să aibă grijă ca ea să nu afle adevărul. Din fericire, Dwight îi vorbise numai despre cai.

– Bine, zâmbi Fannie dând o șuviță de păr blond la o parte de pe fața fiicei sale. Ți-e foame? Te așteaptă un mic dejun copios acasă.

– Sunt de-a dreptul flămândă, recunoscu Mandy. Stați să-mi iau la revedere de la Dwight.

– Nu cred că a aflat nimic, spuse Fannie urcându-se în mașină, lângă Clay.

– Perfect, oftă el ușurat. Data viitoare trebuie să fim mai precauți. Să-ți spun cum vom face. Azi vedem noi cum o ținem acasă, dar mâine pornim dis-de dimineață spre Savannah și ne petrecem noaptea acolo. Luni dimineață ne întoarcem devreme, ca Mandy să prindă avionul spre casă.

– Bine, spuse Fannie cu inima strânsă.

Știa că ceasurile petrecute în compania fiicei sale erau numărate, iar timpul zbura. Dar așa convenise de la început cu părinții ei adoptivi. N-avea încotro. Trebuia să se bucure de fiecare moment petrecut cu Mandy.

– Crezi că poți să-ți faci timp pentru noi? întrebă ea.

– Sigur că da. Altfel nu m-aș fi arătat disponibil.

– Sunt gata! strigă Mandy oprindu-se cu bicicleta lângă mașină.

Herghelia familiei Elderberry se afla la un kilometru de casa Bodine. Așa că Mandy porni cu bicicleta înainte, iar Clay și Fannie o urmară încet cu mașina, la o distanță sigură. După ce ajunseră în fața casei și parcară, Mandy începu să le povestească despre caii lui Elderberry.

– Dwight mi-a spus că pot să vin să călăresc oricând vreau.

– Știi să călărești? întrebă Clay.

– Da, spuse Mandy. Prietenii părinților mei au o fermă în Maryland. Mergem la ei o dată pe lună și călărim de dimineața până seara.

Ajunseră pe verandă și Hyram le deschise ușa. Clay le făcu loc doamnelor să intre.

– Știi că și noi avem cai, spuse el. În spatele casei avem un grajd. Din casă nu poți să-l vezi, din cauza copacilor. O să te duc acolo după micul dejun.

– Super! exclamă Mandy cu entuziasm. Tu știi să călărești?

– Da, dar n-am mai călărit de mult. În orice caz, sunt sigur că mă mai pot ține bine în șa.

Hyram aproape terminase micul dejun, dar mai rămase cu ei la masă. Mandy îi povesti despre Dwight și propunerea lui Clay de a călări după masă.

– Tu mergi cu ei? întrebă Hyram întorcându-se spre Fannie.

– Nu cred, scutură Fannie din cap. Mi-e teamă că nu mă pricep să călăresc. Mi-e puțin frică de cai.

– Poți rămâne aici, cu mine, spuse Hyram bătând-o ușurel pe mână. După masă vreau să culeg niște flori din grădină. Poate mă ajuți și tu.

– Sigur, spuse Fannie zâmbind, dar când dădu cu ochii de Clay, zâmbetul i se stinse pe buze.

Se uita la ea încruntat, ca un vultur la iepure.

*

* *

Grajdul mirosea a ovăz proaspăt și a bălegar. Clay discută cu piticul care avea grijă de cai și îi arătară împreună lui Mandy caii. Pe cel vinețiu îl chema Sam, iar pe cel pătat, Bitty.

– Hai să-ți arăt mândria tatălui meu, spuse Clay conducând-o spre capătul grajdului, unde un pur sânge arab fornăia nervos.

– Mamă! Ce frumos e! exclamă impresionată Mandy mângâindu-i curajoasă fruntea calului.

– El e Nadja, spuse Clay. Tatăl meu l-a cumpărat de la o herghelie renumită din Arabia Saudită.

– Și ce faceți cu el?

– Nimic deosebit. La început voia să-l facă armăsar de concurs. Dar apoi s-a răzgândit.

– De ce?

– Nu știu, spuse el ridicând din umeri.

De fapt știa, dar ce putea să-i spună lui Mandy? Că Hyram fusese prea preocupat de femei ca să mai aibă timp și de altceva? Oricum, se părea că nu se lecuise. Acum Fannie era următoarea victimă pe care pusese tatăl său ochii.

– Dacă vrei să călărești, spuse el, te sfătuiesc să alegi dintre Sam și Bitty. Nadja e cam nervos.

– Dar mi-ar plăcea să-l călăresc pe arab. Prietenii tatălui meu m-au învățat cum să mă port cu caii de rasă.

– Poate altă dată. Ai timp toată vara să vii să ne mai vizitezi. Ești binevenită oricând poftești.

Clay se blestemă în gând imediat cum făcu invitația. Uitase complet că acel weekend era un aranjament. O dată cu plecarea lui Mandy, lucrurile trebuiau să revină la normal. El se va întoarce la casa lui, Fannie la a ei...

– Ar fi cam dificil, spuse pe neașteptate Mandy.

– Ce vrei să spui?

– Dwight mi-a povestit și altceva în afară de cai...

– Serios? întrebă el privind-o atent. Și ce ți-a spus?

– Ce știe tot orașul, Clay. Tu și mama nu sunteți căsătoriți. Iar mama nu e ce se pretinde a fi.

La început, Clay rămase înmărmurit. Ce putea să facă? Trebuia să-i explice totul, cu sinceritate.

– Ne pare rău, Mandy... N-am vrut să te rănim. Mama ta nu voia să-ți fie rușine cu ea. Îi era teamă să-ți arate unde locuiește, crezând că așa nu vei mai dori s-o vizitezi niciodată.

– De fapt, spuse Mandy gânditoare, mă bucur că nu e bogată. Știam de la început că mama mea adevărată mă iubește foarte mult, dar a fost obligată să renunțe la mine din cauza sărăciei.

– Chiar așa a fost.

– Cum crezi că m-am simțit când am aflat că are o căsnicie fericită și locuiește într-o casă frumoasă, cu servitori? La început m-am gândit că lumea m-a mințit. Că Fannie n-a fost niciodată săracă și că m-a abandonat ca să nu-și strice reputația.

– Dumenzeule, nu, Mandy. N-a fost așa. Mama ta a dus-o tare greu. Dar e prea mândră ca să recunoască. Cred că s-a speriat când a aflat că tatăl tău adoptiv e un om influent la Washington. Se gândea că tu ești obișnuită cu bogăția, și când vei vedea sărăcia în care trăiește ea, o vei respinge.

– Vrei să-mi spui tot adevărul despre ea? întrebă Mandy după o clipă de gândire.

Clay se așeză pe o grămadă de paie și-i făcu loc lui Mandy să stea lângă el.

– Mama ta e o femeie deosebită, spuse el. Casa în care locuiește nu arată prea bine. Dar Fannie muncește ziua ca să-și plătească datoriile cu care a rămas după moartea mamei sale, iar seara merge la cursurile serale.

Clay îi povesti despre tatăl ei, care le abandonase pe amândouă și cum își îngrijise Fannie mama, în timpul liceului, după ce o născuse pe ea.

– Și credea că-mi va fi rușine cu ea? întrebă Mandy îndurerată.

– Da, spuse el zâmbind și ciupind-o de nas. Cred că e timpul ca noi trei să discutăm serios. Fannie ți-ar fi spus adevărul de la început.

– Dar n-aș vrea să-i spun că știu, zise Mandy. Vreau să-mi spună singură. Când va fi pregătită.

– Deja situația a scăpat de sub control.

– Nu, Clay. Te rog, nu-i spune încă nimic.

– Ce să nu-mi spuneți? întrebă Fannie apărând în ușa grajdului și speriindu-i pe amândoi.

– Ah, bună! exclamă Mandy dorind să-și ascundă reacția.

– Ce vrei să nu-mi spună Clay? întrebă Fannie zâmbind, culegându-i un pai din păr.

– Păi... făcu Mandy privind cu disperare spre Clay.

– Cum să-ți spun... zise Clay gândindu-se la o minciună. Mandy nu știe chiar atât de multe despre cai, cum pretinde.

– Serios?

– Mda, spuse Mandy privind în altă parte. Voiam doar să-l impresionez pe Dwight. Uneori mint ca să impresionez lumea din jur. E ca-ntr-o piesă de teatru. Știi, ca atunci când am jucat-o pe lady Montague.

– Dar de ce te prefaci, ca să impresionezi lumea? Tu ești oricum bună, așa cum ești.

– Pentru că mătușa Rhea întotdeauna mi-a spus că mai bine îmi găsesc un soț bogat care să aibă grijă de mine, pentru că eu oricum nu mă pricep la nimic, în mod special.

– Mătușa Rhea?

– Da. E sora mamei. Are șaptezeci de ani. E nevoie să vă spun mai mult? Ea e de părere că tinerii din ziua de azi sunt leneși și nu știu să facă nimic. După părerea ei nimic nu formează mai bine caracterul unui tânăr decât munca pe timpul verii, într-o fabrică.

Fannie o privi uluită. Dar până la urmă se gândi că Mandy exagera.

– Glumești, spuse ea.

– Deloc!

– Ei, sper că mama ta nu gândește la fel despre copii, spuse ea știind că n-avea nici un drept să se amestece în problemele ei de familie.

– Nu, spuse Mandy căzând pe gânduri. Ea nu seamănă deloc cu sora ei.

– Asta-i bine, oftă Fannie pocnindu-și palmele una de cealaltă. Sunt sigură că eu și Clay te putem învăța câte ceva despre cai. Nu-i așa?

– Da, răspunse Clay, cu plăcere.

– Nu-ți mai face griji, spuse Fannie privind-o pe Mandy. Ah, să vă spun de ce am venit după voi. Mă gândeam să pregătim un picnic mai târziu, după orele de călărie.

– Perfect, spuse Clay dorindu-și ca cele două fete să nu mai aibă atâtea secrete una față de cealaltă.

*
* *

– Cum crezi că m-am descurcat astăzi? întrebă Fannie când Clay se urcă în pat, lângă ea, păstrând distanța cu o pernă, la fel ca noaptea trecută.

– Cred că binișor, spuse el cu gândul la conversația pe care o avusese cu Mandy în grajd.

– Doar binișor? întrebă ea arcuindu-și o sprânceană.

Lui Fannie i se apăruse că Mandy se simțise excelent în ziua aceea, călărind alături de Clay. Ba chiar se descurcase grozav, având în vedere că nu știa prea multe despre cai. Îi părea rău doar că membrii familiei ei n-o încurajau pe Mandy prea mult. Acea mătușă Rhea o scotea din sărite.

Și picnicul fu un succes. Fannie pregătise cu mâna ei pui la rotisor, cartofi copți, salată și ceai de mentă. Clay le povestise întâmplări hazlii din copilăria lui și Mandy râsese cu gura până la urechi.

– Am o întrebare, spuse Clay. Ce ai face dacă ai promite cuiva să ții un secret față de cineva, dar ai fi de părere că mai bine l-ai spune acelei persoane, cu riscul să pierzi încrederea celui care ți-a încredințat secretul?

Fannie se ridică într-un cot și-l privi în semiobscuritate.

– N-ar trebui să trădezi persoana, Clay, indiferent de secret. Uneori nu înțelegi motivele oamenilor, dar dacă cineva are încredere în tine... Nu trebuie să spui.

Clay o privi cum stătea așa, lângă el, cu buclele acelea moi atârnând în jurul umerilor. În viața lui nu văzuse o femeie mai atrăgătoare. Și el stătea în pat cu ea și nici măcar n-o atingea.

– Nu te aprinde așa, spuse el calm. Te întrebam numai.

– Deci n-ai spus nimic?

Buzele ei îl vrăjiră. Și ochii ei... străluceau ca două smaralde. Se întrebă cum locuiseră în același oraș atâția ani, fără să ajungă să se cunoască mai bine. Cum putea să-și reia viața dinainte, fără să se mai întâlnească cu Fannie, după ce Mandy va pleca?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Fannie privindu-l atent.

Clay era pe jumătate dezvelit, iar pieptul lui lat se ridica și cobora ritmic. Fannie nu putea să-și mai ia ochii de la el. I se părea că se simțise atrasă de Clay Bodine dintotdeauna.

– De ce n-o faci? întrebă el citindu-i gândurile. Nu mori dacă mă atingi.

– Poftim?

Clay chicoti și făcând o mișcare bruscă o luă de subsuori și o trase peste el.

– Ce faci?! țipă ea. Apoi își aminti că nu erau singuri în casă și adăugă șoptit: Lasă-mă...

– Nu te împotrivi, spuse el căutându-i privirile. E timpul să ne oprim din jocul ăsta stupid.

– Nu știu la ce te referi... mormăi ea zbătându-se să scape.

– Vrei să mă săruți atât de mult cât vreau și eu. Și știi ceva? Voi lua inițiativa.

Spunând astea, Clay o apucă de ceafă și o trase blând spre gura lui, lipindu-și buzele de ale ei. Fannie încercă să se opună, dar se întrebă de ce. De ce încerca să se ferească de dulceața buzelor lui? Nu asta își dorise întotdeauna, în secret? Se trezi sărutându-l, punându-și brațele în jurul gâtului lui și îmbrățișându-l cu pasiune.

Sărutul se intensifică și Fannie simți un vârtej cald și plăcut în stomac. Stând lipită de trupul lui, își dădu seama că el se excitase.

Prima ei reacție fu să se retragă. Se arsese o dată. Da, dar acum era o femeie în toată firea, nu o adolescentă credulă. Nu putea să-l mai respingă. Se visase în brațele lui de prea mult timp.

Clay fu acela care se desprinse de ea.

– Nu mi-am dorit niciodată o femeie atât de mult cum te doresc acum, pe tine, spuse el cu voce răgușită.

– Clay... oricât de mult te-aș dori... nu pot...

– Nu poți sau nu vrei?

– Aș rămâne însărcinată.

– Poate găsm noi o soluție.

– Acum? E trecut de unsprezece. Farmaciile sunt închise.

De fapt se bucura, pentru că n-avea chef de o simplă tăvăleală de-o noapte.

– Am trecut azi pe la benzinărie, spuse Clay, și în toaleta bărbaților aveau un automat.

– Automat?

– Da. Automat cu prezervative.

– Oh, făcu ea roșind.

– Pot să mă duc până acolo și să mă întorc în mai puțin de douăzeci de minute.

– Vin cu tine, spuse ea știind că atâta timp îi era suficient ca să se răzgândească.

Era total lipsit de romantism să se gândească la prezervative. Totuși, erau necesare. Se îndepărtă de el și privi tavanul, mușcându-și buzele.

– Da, spuse ea. Vin cu tine. Stai să-mi pun blugii.

În trei minute fură gata și se furișară pe hol, coborâră în liniște scara, și ieșiră afară din casă. Luna plină lumina mașina lui Clay.

– Doamne, gemu Fannie când Clay porni motorul, trebuie să fii chiar atât de gălăgios?

– Fii liniștită. Toată lumea doarme buștean.

Ajunseră la benzinărie în timp record și Eustache McIntyre îi întâmpină.

– Clay, băiatule! strigă el scoțând capul prin fereastra ghișeului de noapte. Ce cauți aici? Ți-am făcut plinul azi.

– Ne plimbam și... mi s-a aprins becul de avertizare al uleiului. Mă gândeam să te uiți tu să vezi ce are.

– Uleiul, zici? Puteam să jur că l-am verificat azi, mormăi bărbatul ieșind afară. Deschide capota, să văd cu ochii mei.

– Hai, du-te, șopti Fannie împingându-l pe Clay de la spate.

– Te superi dacă mă duc până la toaletă, Eustache?

– Nu se poate, fiule, spuse bărbatul ridicând indicatorul de ulei în aer.

– De ce? întrebă Clay întorcându-se din drum și privind înapoi cu panică.

– E inundată. Poți să folosești toaleta femeilor.

Clay își dădu ochii peste cap și Fannie privi în altă parte, mustăcind. Asta era bine. Ea nu se simțea pregătită să facă acel pas.

– Haide, Eustache, mă simt ca naiba în toaleta femeilor.

– Bine, bine. Du-te și ia cheia. Știi unde o găsești. Dar să nu tragi apa. S-ar putea să te inunzi.

Clay apăru la geamul lui Fannie și întrebă în șoaptă:

– Ai ceva mărunțiș?

Ea scotoci prin poșetă și-i dădu un pumn de fise.

– Doar nu crezi că avem nevoie de atâtea?

– Sigur că nu, spuse ea roșind.

– Bine, zâmbi el. Îmi ajung două. Știu să le folosesc.

– Du-te odată!

Când Clay se întoarse, cinci minute mai târzi, Eustache tocmai cobora capota.

– Ai destul ulei. S-ar putea să fie o defecțiune la becul indicator.

– Se poate, ridică din umeri Clay.

– Cred că ar fi bine să-l schimb.

– Lasă, Eustache, spuse Clay intrând în mașină. Altă dată.

– Dar nu durează nici cinci minute.

– Lui Fannie îi e somn. Trebuie s-o duc acasă înainte să adoarmă la mine în mașină.

– Mi s-a părut mie c-o văd pe domnișoara Brisbane, spuse Eustache lăsându-se în jos, ca s-o privească mai bine pe Fannie. Trebuie să te culci devreme, domnișoară, ca să te odihnești. Luni deschizi tot la șase, nu?

– Cred că... da, răspunse Fannie încurcată.

– Hai că am plecat, spuse Clay. O noapte ușoară, Eustache.

– Nu uita să treci pe la mine să schimbi becul! strigă în urma lui bărbatul.

Când ajunseră acasă, după ce parcară mașina se strecurară în hol, dar cineva aprinse lumina și-i sperie de moarte. Era Hyram.

– Unde ați fost? întrebă el privindu-i pe rând.

– N-am putut dormi, șopti Clay sperând să nu mai trezească și pe altcineva. Am făcut o plimbare cu mașina.

Ușa de lângă ficus se deschise și în prag apăru Mandy.

– Mi s-a părut mie că aud zgomote, spuse ea frecându-se la ochi. Ce faceți aici?

– Eu voiam să-mi iau niște lapte și prăjituri, spuse Hyram. Mai vrea cineva?

– Cum să nu, se învioră Mandy. Haideți și voi, spuse ea luându-i de mână pe Fannie și pe Clay.

Aceștia se priviră ridicând din umeri și-i urmară pe cei doi în bucătărie, oftând.

– Știe cineva să joace cărți? întrebă Mandy luând o gură de lapte. Când nu reușesc să adorm noaptea, obișnuiesc să joc cu părinții mei cărți.

– Ce idee bună! exclamă Hyram. Știu eu unde ține Greta un pachet de cărți de joc. Haideți, la masă!

Jucară până la ora trei, folosind capace de bere drept bani. Fannie se duse prima la culcare, în momentul în care nu mai reuși să deslușească fețele de pe cărțile de joc, din cauza oboselii. Clay o urmă, dar cum intră în dormitor, Fannie se încuie în baie ca să se schimbe. Cinci minute mai târziu ieși practic târându-se și se băgă în pat. Adormi cum puse capul pe pernă.

Clay oftă adânc și se întoarse cu spatele mormăind:

– Halal... Cred că nu-mi rămâne nimic de făcut. Poate doar un duș rece.

Capitolul 9

Fannie se trezi gâdilată de ceva cald și umed la ureche. Strâmbă din nas și apoi auzi un chicotit. Deschise ochii și-l văzu pe Clay privind-o, cu gura până la urechi.

– Bună dimineața, somnoroaso! spuse el.

– Cât e ceasul? întrebă ea clipind.

– Aproape zece.

– Așa de târziu?! exclamă ea dând să sară din pat.

– Stai aici, spuse el oprind-o. Tata și Mandy nu s-au tezit. I-am auzit ducându-se la culcare spre dimineață. N-avem de ce să ne grăbim, spuse el aplecându-se ca s-o sărute.

– Clay... șopti ea încercând să scape.

Intențiile lui erau grăitoare.

– Șșș... Taci. Stai acolo și lasă-mă să te fac să te simți bine.

Cu o mână o dezveli, iar cu cealaltă începu să-i desfacă nasturii pijamalei. Fannie se simți expusă, dar nu protestă. Ținându-și răsuflarea, lăsându-se sărutată și dezbrăcată de Clay, aștepta următoarea mișcare.

– Ești atât de frumoasă, șopti el dezvelindu-i sânii.

Gura lui îi cuprinse sfârcurile, făcând dorința să crească în ea. Apoi Clay o mângâie pe abdomen și, coborându-și mâna, pătrunse în pantalonii ei. Simțind-o caldă și umedă, zâmbi satisfăcut.

Se opri numai să-și scoată pijamaua. Apoi continuă s-o sărute, ghidându-i mâna spre bărbăția lui. Fannie îl mângâie până când Clay nu mai rezistă și o opri. Apoi își aminti de prezervativ. În câteva secunde și-l puse.

Intră încet, închizând ochii, cuprins de o plăcere fantastică. Începu să se miște încet și apoi din ce în ce mai repede. Prea repede, plăcerea devenind insuportabilă pentru amândoi. Clay îi auzi geamătul și simțindu-i mușchii contractându-se în jurul lui, știu că ea terminase. Gura lui i-o devoră pe a ei și Clay își dădu drumul cu forță.

Apoi rămaseră tăcuți, fiecare cu gândurile lui. Clay nu obișnuia să vorbească cu partenera după ce făcea sex, dar observând o cută de îngrijorare între sprâncenele lui Fannie, o întrebă:

– Ce e?

– Poftim? întrebă ea privindu-l ca pe o ciudățenie.

– La ce te gândești?

– Că... a fost altfel...

– Altfel?

– Da. Altfel ca altădată.

– Ce vrei să spui?

– Adică a fost mai bine. Așa trebuie să fie?

– Dacă doi oameni se potrivesc, de fiecare dată e din ce în ce mai bine.

– Și dacă nu se potrivesc?

– Rămâi cu o neîmplinire.

– Tu te-ai mai simțit neîmplinit până acum?

– Sigur. Se mai întâmplă.

– Dar eu... te-am dezamăgit?

– Tu niciodată nu m-ai putea dezamăgi, Fannie, spuse el zâmbind. Ești o femeie pasională. Și cred că o dată ce vei descoperi că nu vreau să-ți fac nici un rău, vei deveni și mai pasională.

– Hmmm, murmură ea privindu-l seducător. Știi la ce mă gândesc? Aș mai vrea să încerc o dată, ca să fiu sigură.

Clay zâmbi.

– Al tău sunt, iubito, spuse el sărutând-o.

Abia în jurul prânzului coborâră, proaspăt spălați și îmbrăcați. Îi găsiră pe Hyram și pe Mandy luându-și micul-dejun.

– Să nu mă mai lași să joc cărți cu fiica ta, spuse Hyram. Bucătarul e supărat pe noi toți că am întârziat cu micul dejun.

– Îmi pare rău, spuse Fannie.

Dar figura ei strălucea, și felul în care-l privea pe Clay nu lăsa loc de îndoială nimănui. Era îndrăgostită. Se întreba dacă Mandy și Hyram observaseră schimbarea relației lor.

După ce Clay își bău cafeaua, se întoarse spre Mandy și întrebă:

– Ce-ai spune de o excursie în Savannah? Putem să stăm pe malul râului... Știu un restaurant grozav. Și luni dimineață te lăsăm direct la aeroport.

– Grozav, spuse Mandy. Tu ce spui, unchiule Hy? Vii cu noi?

– Mi-e teamă că la vârsta mea, astfel de escapade nu-mi priesc.

Clay își privi tatăl cu îngrijorare. Toată viața fusese un bărbat puternic, care nu se temuse de nimic. Niciodată nu acceptase că îmbătrânea. Când se schimbase?

*
* *

O oră mai târziu, porniră toți trei la drum cu Mercedesul lui Hyram. Corvette-ul lui Clay nu avea portbagajul prea încăpător. Mandy vorbi fără pauză în timpul călătoriei de o oră, iar Clay și Fannie schimbară priviri semnificative și se atinseră pe furiș.

Doi ușieri îmbrăcați în uniformă se grăbiră să-i întâmpine, când parcară în fața unui hotel luxos cu douăsprezece etaje. După ce primiră cheia străbătură holul decorat în alb, plin cu flori roz-aprins și luară liftul spre etajul lor. Nu aveau multe bagaje, pentru că stăteau numai o noapte. Doar Mandy avea toate geamantanele la ea, pentru că a doua zi trebuia să se întoarcă la Washington.

– Sper să vă placă apartamentul, domnule Bodine, spuse liftierul care-i opri la etajul zece. Este unul dintre cele mai frumoase pe care le avem.

– Sunt surprins că am reușit să capăt acest apartament. Am înțeles că hotelul e plin.

– Așa este. Vă doresc ședere plăcută.

Când ajunseră în fața apartamentului lor, Fannie întrebă în șoaptă:

– Cum ai reușit?

– Cu banii obții orice, spuse el făcându-i cu ochiul.

– Nu chiar orice, replică ea intrând în hol.

Apartamentul era decorat în gri și roz. Camera de zi comunica cu cele două dormitoare. Mandy alese dormitorul decorat în roz, iar Fannie și Clay luară dormitorul gri, care avea un pat matrimonial imens în mijloc.

– Ce frumos, șopti impresionată Fannie.

– Tu ești frumoasă, spuse Clay privind-o cum se minuna admirând încăperea.

– Niciodată n-am locuit într-un hotel, spuse ea rușinată. Cred că apartamentul acesta a costat cât salariul meu pe o lună. Mă simt ca Cenușăreasa.

– Dacă ai fi a mea, n-ai mai duce lipsă de nimic.

– Și crezi că asta îmi doresc?

– Nu?

– Sunte alte lucruri la care mă aștept de la o relație.

– Ca de exemplu? întrebă el încrucișându-și brațele la piept.

– Dragoste, devotament...

– Cred că toate cuplurile încep prin a simți asta. Dar sentimentele acestea mor în timp. Cuplurile ajung să se tolereze și rămân împreună din cauza copiilor sau a căminului confortabil. Dar până la urmă copiii pleacă la casele lor și cei doi se trezesc ca niște străini care împart aceeași casă.

– Da, unele căsnicii așa sunt, recunoscu ea amintindu-și de tatăl său. Dar nu e obligatoriu să fie așa în toate cazurile. Am văzut cupluri fericite care vin la fast-food și care sunt așa, împreună, de ani de zile.

Clay se apropie de ea și dându-i capul pe spate, o privi în ochi.

– Tu asta-ți dorești, Fannie? Dragoste adevărată și veșnică? Ca-n povești?

– Da, șopti ea. Dar asta numai după ce-mi voi pune viața în ordine. Nu cred că voi putea face pe cineva fericit înainte de a-mi atinge scopurile pe care mi le-am propus.

Clay știa că ea se referea la educație. Îi ridică bărbia cu degetul și o privi în ochi. Cum să-i explice că visele ei erau și ale lui?

– Nu știu, Fannie. M-ai făcut fericit zilele astea. De azi-dimineață nu mă mai pot gândi decât la tine. N-aș putea sta în calea fericirii tale.

Mandy bătu la ușă și ei doi reveniră cu picioarele pe pământ.

– Aveți de gând să vă giugiuliți toată ziua? întrebă fata strâmbându-se la ei. Hai mai bine să ne distrăm.

Clay luă o pernă și o aruncă după ea. Mandy se feri și perna ateriză în cameră de zi.

– Nu vezi că suntem ocupați? întrebă el prefăcându-se supărat. Cum s-o vrăjesc pe Fannie dacă tu ne tot întrerupi?

– Credeam că am venit aici ca să ne plimbăm...

– Bine, bine, fu el de acord, privind-o pe Fannie care zâmbea. Unde vrei să mergem mai întâi?

– Vreau să mergem pe la magazinele de-a lungul râului, spuse Mandy nerăbdătoare să plece. Hai, spuse ea luând-o de mână pe Fannie, să mergem!

– Stai să-mi refac machiajul.

– Dacă nu te-ar mai săruta Clay, n-ai mai pierde acum timpul uitându-te în oglindă, o dojeni glumeț Mandy.

– Bine, râse Fannie ridicându-se de pe pat, și îndreptându-se spre baie.

Cinci minute mai târziu toți trei coborâră cu liftul în hol. În zona de așteptare, un bărbat îmbrăcat în frac negru cânta la un pian cu coadă. Câțiva oaspeți stăteau pe fotoliile albe de piele și beau cocteiluri.

Soarele era încă sus, pe cer, dar o briză răcoroasă care venea dinspre râu făcea atmosfera plăcută. Prima oară intrară într-un atelier de confecționat păpuși. Acestea erau din porțelan, și erau îmbrăcate în rochii de dantelă.

– Uită-te la ea, pufni Mandy trăgându-l de mână pe Clay și arătând spre Fannie care nu se mai sătura privind păpușile. Mâine-poimâine o să vrea un copil.

– Nu te îngrijora, spuse Fannie auzind-o. N-o să mai aduc pe lume nici un copil până nu mă voi simți pregătită.

Clay o luă de braț și porniră spre următorul magazin. Mirosea a cafea proaspăt măcinată și a plăcintă de mere, încă de la intrare. Trecură cu greu de acesta și intrară în următorul. Se numea „Traista lui Moș Crăciun". Vitrina era decorată cu brazi și fulgi de zăpadă artificiali. Din copaci atârnau globuri colorate, șosete roșii, beteală, și luminițe. Dintr-un difuzor se auzeau cântece de Crăciun.

– Mamă! Aici ți se pare că e Crăciun tot anul! exclamă Mandy.

Fannie zâmbi amintindu-și cât de sărăcăcioase fuseseră zilele de Crăciun pentru ea. Niciodată nu avuseseră bani pentru cadouri sau curcani pentru masa de Crăciun. Dar mama sa tăia o găină din curte și îi confecționa cadourile cu

mâna ei. Fannie primea de Crăciun ori un pulovăr tricotat de mama sa, ori o trăistuță croșetată... Mama ei fusese o femeie inventivă și pricepută. Doar că după ce se îmbolnăvise nu mai fusese în stare să-i dăruiască nimic fiicei sale de sărbători.

Apoi intrară într-un magazin cu tricouri imprimate. Pe unele scria „Bine ați venit în Savannah", pe altele scria „Sunt Fierbinte", sau alte năzbâtii de genul acesta. Clay îi cumpără lui Fanie un triciou pe care scria: „Sunt a ta". Când citi mesajul, Fannie îi trase în joacă o palmă la fund.

Plecară și de acolo. Se opriră la un restaurant pe care-l cunoștea Clay. Comandară scoici, după care Mandy era înnebunită. Fannie îi privi doar, refuzând orice specialitate din pește. În schimb comandă un bol plin cu creveți, surprinzându-i pe toți.

Când se întoarseră la hotel, magazinele nu se închiseseră. Așa că mai colindară prin oraș, ținându-se de mână toți trei. Fannie se întreba de ce era atât de veselă. Probabil că cele două pahare de vin pe care le băuse își făcuseră efectul.

– Știți că avem televizor în cameră? întrebă Mandy dându-se ca pe gheață pe pardoseala lustruită a holului hotelului.

– Nu ești obosită? întrebă Fannie. Toată noaptea ai jucat cărți cu Hyram.

– Mă simt plină de energie. Știu! Hai să mergem la piscină! V-ați luat costumele de baie?

– Da, spuse Fannie amintindu-și că-și luase cu ea costumul de baie al Wilhmenei pe care, din păcate, încă nu-l probase.

– Gata, mergem să înotăm, spuse Clay.

Un sfert de oră mai târziu se îndreptau spre piscina de dimensiuni olimpice de la demisol. Mandy se aruncă prima în bazin.

– O să-mi fie dor de ea, oftă Fannie privindu-și fiica cu regret. Nu suport gândul s-o las să plece din nou.

– Poate că nu va fi așa.

– Trebuie, spuse ea. Nu mai e copilul meu. Am renunțat la ea de mult.

– Dar poate să te mai viziteze.

– Nu știi că se va muta peste ocean?

– Ai auzit de avioane?

– Clay, știi bine că nu-mi permit să plătesc un bilet de avion. N-ar fi trebuit s-o părăsesc, de la bun început.

– Nu începe... Știi că n-aveai de ales.

– Știu, Clay, știu...

– Voi nu intrați? întrebă Mandy oprindu-se și călcând apa, după ce făcuse două ture de bazin. Apa e perfectă.

Clay își luă avânt și plonjă fără avertisment, stropind-o pe Fannie din cap până-n picioare. Înotă spre Mandy și începură joaca. Fannie îi privi câteva momente și apoi se decise să intre. Ea nu era genul care să se arunce în apă. Trebuia mai întâi să se obișnuiască cu temperatura. Coborî scara treaptă cu treaptă, dar Clay și Mandy se priviră semnificaiv și înotară spre ea ca s-o tragă în apă.

Se întoarseră în apartament o oră mai târziu, înveliți în prosoape pufoase.

– Eu vreau să fac un duș fierbinte, spuse Mandy dârdâind de frig.

– Și eu, murmură Fannie îndreptându-se în direcția opusă.

Se duse direct în baie și potrivi apa, apoi dădu drumul la duș. Apa fierbinte o încălzi imediat.

– Stai așa! strigă o voce masculină din spatele ei.

Se întoarse și-l văzu pe Clay intrând sub duș, alături de ea, gol.

– Nu te-am auzit când ai bătut la ușă.

– N-am bătut, zâmbi el. Nu te mai ascunde, Fannie. Deja am văzut tot ce ai.

– Tu nu aștepți invitații speciale, spuse ea încruntându-se.

– Dacă aș aștepta, s-ar putea să nu le primesc. Așa că-mi place să mă servesc singur. Hai, nu te mai foi. Întoarce-te ca să te spăl pe spate.

Fannie se supuse. Nu era obișnuită să se expună așa, oricui. Toată viața locuise cu mama sa, iar aceasta nu intrase niciodată peste ea, în baie. Mâinile lui Clay erau magice, eliberându-i toată tensiunea din umeri.

– E bine, nu? Întoarce-te să te spăl și pe față.

– Clay...

– Haide, haide. Dacă mai stăm mult aici, Mandy o să se întrebe ce-am pățit.

Fannie se supuse și de data asta. Clay o săpuni bine, alunecându-și palmele pe tot trupul ei. Senzația era uluitoare. Fannie ar fi stat așa ore întregi. Clay își coborî mâna între picioarele ei și intră ușor în ea. Degetele lui intrau și ieșeau dându-i fiori amețitori. Închise ochii și se lăsă purtată de senzație. Apoi degetele lui Clay găsiră mugurele feminității ei și-l mângâie până când Fannie își dădu drumul. Valuri de plăcere o loveau din ce în ce mai puternic, crescând în intensitate, până o lăsară fără suflare.

Când intrară mai târziu în dormitor, o găsiră pe Mandy stând pe marginea patului, cu o privire gânditoare. Noroc că erau îmbrăcați.

– Ce-i cu tine? întrebă Clay observând că televizorul era stins. Spuneai că vrei să te uiți la filme.

– Tocmai am sunat acasă, spuse ea trist. Părinții mei au fost obligați să părăsească țara în seara asta, pentru o misiune secretă. Au încercat să mă găsească mai devreme, dar eram în oraș.

– Unde au plecat? întrebă Fannie îngenunchind lângă fiica sa, care începuse să plângă.

– Cine poate ști? Și cine-mi poate spune? Când sună cineva de la Casa Albă, tata pleacă fără să ne spună nici nouă unde. Dar de data asta mama a plecat cu el.

Fannie îl privi pe Clay în tăcere, apoi pe Mandy. Era ciudată această atitudine a părinților adoptivi ai fiicei sale. Nu era normal să plece și să-și lase copilul în voia sorții.

– Și cine va avea grijă de tine cât timp ei sunt plecați?

– Mătușa Rhea, spuse fata dându-și ochii peste cap în semn de exasperare. N-aș putea...? N-aș putea să mă întorc la voi acasă? întrebă ea plină de speranță.

Fannie ezită privindu-l întrebător pe Clay. Ea trebuia să se întoarcă luni la serviciu. Și Clay la fel... Și ce va spune mătușa Rhea? Sau Hyram?

– Doar pentru câteva zile, spuse repede Mandy. Cel mult o săptămână. De obicei misiunile astea se termină repede.

– Nu știu... spuse Fannie privindu-l pe Clay.

– Sigur că da, Mandy, spuse el. Faci parte din familia noastră. Ești binevenită oricând.

Fannie se simțea recunoscătoare. Clay era un bărbat de treabă acceptându-le pe amândouă în casa lui. Iar Hyram va jubila să-și țină fiul cât mai mult timp aproape.

– Ne bucurăm că vei sta mai mult cu noi, păpușă, spuse Fannie bucuroasă. Dar trebuie să-ți anulezi zborul. Vrei s-o sun eu pe mătușa ta?

– Nu, spuse repede Mandy. O să vorbesc eu cu ea. Nu vreau să te ia pe tine la rost. Eu sunt obișnuită. Chiar acum mă duc în dormitorul meu, ca s-o sun.

Fannie așteptă să rămână singură cu Clay, apoi spuse:

– Mulțumesc, Clay. Ai fost generos.

– Ce voiai să fac? S-o las pe biata fată să se întoarcă la o mătușă pe care n-o suferă?

– Dar... ție nu ți se pare un pic ciudat? întrebă ea. Cum au putut să plece părinții ei așa, brusc, fără să aștepte să vorbească cu Mandy?

– Așa se întâmplă în cazul misiunilor speciale. Tatăl său trebuie să fie o persoană foarte importantă, dacă primește ordine direct de la Casa Albă.

Continuară să discute acest subiect, până când Mandy intră în dormitorul lor și spuse oftând ușurată:

– Gata, am vorbit cu mătușa Rhea.

– Te-a certat?

– Dimpotrivă. M-a mirat puțin, pentru că mi s-a părut chiar bucuroasă că mai rămân cu voi. Dar nu mă interesează. A spus că va lua ea legătura cu părinții mei când și dacă va ști unde să-i găsească.

– Ce înseamnă asta? întrebă Fannie neliniștită.

– Misiunile acestea sunt deosebit de periculoase, spuse calm Mandy. Trebuie să știți și voi asta. Părinții mei își pun în pericol viața de fiecare dată când pleacă peste graniță.

– Dumnenzeule, ce groaznic! exclamă Fannie ducându-și mâinile la piept.

– Groaznic, dar adevărat, spuse Mandy așezându-se pe pat. De ce crezi că mi-e frică să plec din țară? Știi cât de instabilă e situația politică în Orientul Mijlociu. Apropo, mi-am anulat biletul de avion.

– Trebuie să pleci în Orientul Mijlociu? întrebă Clay, ignorând ultima remarcă.

– Da. Bine, nu trebuia să aflați. Vă rog să nu mai spuneți la nimeni.

Fannie îl privi pe Clay scuturând cu îngrijorare din cap. Nu era cazul să se amestece în deciziile familiei lui Mandy.

– Pari obosită, draga mea, spuse ea strângându-i mâna fiicei sale. De ce nu te duci să te culci? O să mai vorbim mâine.

– Ai dreptate, sunt obosită, mărturisi Mandy strângând-o pe Fannie în brațe. Cred că-mi fac prea multe griji. Dar n-am ce face. E greu să nu te întrebi dacă familia ta nu e omorâtă chiar în clipa asta de o bandă de teroriști, undeva, în lume.

– Ce nebunie, oftă Clay după ce Mandy se duse la culcare. De cât timp trăiește copilul ăsta în această teroare?

– N-am idee. Când am dat-o spre adopție, nimeni nu mi-a furnizat prea multe informații. Știam numai că părinții ei adoptivi sunt niște oameni influenți din Washington și că ea o va duce bine.

– Incredibil...

– Mi-e frică, Clay. Nu pot s-o las pe Mandy să plece în Orientul Mijlociu. Nici nu-mi vine să cred că americanii au voie să călătorească în acea parte a lumii. Guvernanții nu știu la ce riscuri îi expun? Ar trebui să fac ceva s-o împiedic să ajungă acolo. Cred că e timpul să stau de vorbă cu părinții ei.

– Și ce vrei să le spui? întrebă el văzându-i hotărârea nestrămutată din priviri.

– Nu știu. Poate reușesc să obțin custodia. Îi voi acuza că-i pun în pericol viața fiicei mele.

– Voi sta de vorbă cu avocatul meu mâine dimineață. Să vedem ce părere are și el. Între timp, nu-ți mai frământa mintea, și hai să ne culcăm.

Fannie se bucură că el nu încercă în seara aceea să facă dragoste cu ea. Era atât de confuză încât nu se putea gândi la nimic. În minte avea numai imaginea fiicei sale. Dacă va muri în Orientul Mijlociu? Părinții ei adoptivi aveau nevoie de un examen psihiatric. Cum puteau să-și ducă fiica în partea aceea a lumii?

Și Clay se gândea la Mandy. Doar că lui îi mirosea ceva în toată povestea aceea. Și trebuia să afle ce era putred. Adormi mult mai târziu decât Fannie, cu gândul să-l caute a doua zi, la prima oră, pe avocatul lui.

*

* *

– M-a concediat, spuse Fannie a doua zi de dimineață privindu-l pe Clay, în timp ce-și beau cafelele.

– De ce? întrebă el.

– L-am sunat pe șeful meu de la Griddle & Grill și i-am spus că sunt bolnavă. Din nefericire Wilhmena n-a apucat să-mi spună că-i turnase altă minciună. Trebuia să fiu acum la o înmormântare.

– Doamne! exclamă Clay dându-și ochii peste cap. Dar de ce nu v-ați înțeles să spuneți aceeași minciună?

– Păi așa am făcut. Dar patronul o tot întreba de ce lipsesc atâtea zile din cauza unui simplu guturai. Și ea a inventat altă minciună. A spus că sunt la o înmormântare.

Clay o admiră pe Fannie cât de proaspătă și tânără arăta în blugi și pulovăr.

– Și te-a concediat pentru că ești tot bolnavă în loc să fii la înmormântare? râse el.

– Mi-a motivat că n-are cu cine să mă înlocuiască atâta timp. Dumnezeule! Îți dai seama ce înseamnă asta?

– Că ți-ai pierdut slujba.

– Slujba și asigurarea de sănătate.

– O să găsești altă slujbă. Dacă mi-ai cere părerea, ți-aș spune că e mai bine așa.

– Ți-e ușor să vorbești... Dar mie cine-mi va mai plăti facturile și facultatea?

– Nu m-ar deranja s-o fac eu.

– Știi bine că nu vreau.

– Da, spuse el luând-o în brațe, dar nici eu n-aș vrea să te mai văd muncind din greu pentru doi bani. Iar șeful tău s-a

purtat ca un nemernic. Mai bine că nu mai lucrezi pentru el. După ce că munceai atâta și te plătea prost, drept recunoștință, te-a mai și concediat. Îmi doresc ceva mai bun pentru tine. Mă condamni?

– Și eu îmi doresc ceva mai bun, Clay, spuse ea impresionată de grija lui. Dar asta se va întâmpla mai încolo. Eu nu mă pricep la nimic în mod special.

– Spui prostii. Ți-ai petrecut jumătate din viață având grijă de mama ta bolnavă, ca să nu mai ținem cont de întreținerea casei. E nevoie de multă abilitate să le faci pe toate astea. Nu te mai subestima.

– Dacă sugerezi că ar fi bine să mă angajez pe post de soră medicală, las-o baltă. Nu-mi place să îngrijesc persoanele bolnave, decât dacă sunt nevoită s-o fac. Lasă! oftă ea. O să-mi găsesc eu o slujbă potrivită.

– Lasă-mă să te ajut, spuse el sărutând-o. Știi că eu n-am ajutat în viața mea o altă ființă umană? Trist, nu-i așa? Am fost un egoist.

– Să mă ajuți? Cum?

– Lasă-mă să-ți ofer bani.

– Am mai discutat despre asta, Clay, oftă ea. N-am nevoie de banii tăi.

– Ți-i dau cu titlu de împrumut. Într-o zi mi-i vei înapoia. Să-mi spui doar care e suma lunară de care ai nevoie, și...

– Taci, Clay, șopti ea punându-i un deget pe buze. Am câteva economii. Nu sunt chiar descoperită.

– Știi ce cred eu? întrebă el zâmbind. Cred că mai degrabă ai muri de foame decât să-mi accepți ajutorul.

– Nu vorbii prostii. Sigur că-ți voi accepta ajutorul, dacă va fi nevoie. Dar deocamdată, nu e.

Clay se întrebă dacă Fannie va avea nevoie vreodată de ajutorul lui.

*
* *

Mandy se bucură să se întoarcă acasă împreună cu Clay și Fannie. Luară micul dejun în sala de mese a hotelului, iar ea le citi din broșurile care descriau obiectivele turistice ale orașului.

– Aș mai sta aici încă o zi, spuse Mandy visătoare. Am avea atâtea locuri de vizitat.

– Poate vom mai sta încă o zi, spuse Clay terminându-și cafeaua.

– Tu nu trebuie să te duci la birou? întrebă Fannie.

– Am câteva întâlniri programate, dar le pot amâna. Hai să terminăm de mâncat și să ne întoarcem în cameră, să dăm câteva telefoane.

– Ești atât de norocoasă, șopti Mandy la urechea lui Fannie. Ai un soț minunat!

– Da, ai dreptate, spuse ea foindu-se pe scaun stânjenită.

Se întrebă cât de serios își juca Clay rolul de soț devotat. Oare așa era și-n viața reală? Cum se vor înțelege după ce Mandy se va întoarce la Washington? Oricum, era fericită că mai avea câteva zile la dispoziție.

Capitolul 10

Două zile mai târziu, Clay sosi de la birou și o găsi pe Fannie înconjurată de ziare, cu un pix în mână, citind ofertele de serviciu.

– Ai găsit ceva interesant? întrebă el turnându-și un pahar cu limonadă.

– Ofertele de serviciu din Culpepper sunt cam limitate. Dar sigur găsesc ceva în ediția de duminică, spuse ea remarcând că el părea distrat. Ai pățit ceva?

– Nu, spuse el dând peste cap paharul cu limondată. Dar trebuie să stăm de vorbă. Unde e Mandy?

– Călărește. Ce s-a întâmplat?

Clay închise ușa cu cheia și se așeză pe un scun, lângă Fannie.

– Am discutat cu avocatul meu astăzi. În legătură cu Mandy.

– Și? întrebă ea simțind că i se face rău.

– Nu știu cum să-ți spun asta, Fannie, dar fata ne-a dus pe toți de nas.

– Ne-a mințit? întrebă ea clipind des. În legătură cu ce?

– Știi că ne-a făcut să credem că tatăl său e un fel de agent guvernamental. Ei, nu-i adevărat. Tatăl său lucra în guvern, dar nu pe postul ăsta. Slujba lui nu era deloc periculoasă.

– Atunci de ce ne-a mințit? se încruntă Fannie.

– Așteapată. Mai rău. Părinții ei adoptivi au fost omorâți anul trecut de un șofer beat.

– Vai, Clay, nu!

– Mandy se afla pe bancheta din spate și a văzut totul. Din fericire rănile ei au fost minore.

Fannie scutură din cap nu pentru că nu credea, ci pentru că nu voia să creadă. Nu-și imagina cum biata sa fiică trecuse printr-un asemenea traumatism psihic.

– Și unde a locuit de atunci?

– La mătușa ei, Rhea Turnbull, femeia despre care ne-a povestit. Bătrâna nu dorea să-și asume responsabilitatea creșterii fetei, dar sora sa o rugase ca în caz că li se întâmplă lor ceva, să aibă grijă de fiica lor adoptivă.

– Clay, de unde ai aflat toate astea? Și atât de repede...

– Avocatul meu are un prieten sus-pus în Washington, care a făcut niște investigații. Acum hai să trecem la veștile cu adevărat proaste.

– Deja mi-e teamă, se zgribuli Fannie.

– Mandy a fugit de acasă.

– Poftim?!

– Nu suporta să mai locuiască cu bătrâna.

Fannie privi pe fereastră căutându-și fiica. Nu mai era pe pajiște. Probabil se îndrepta spre casă pentru a se pregăti de cină.

– Incredibil, șopti ea. De ce ar fi făcut Mandy una ca asta? Și de ce ne-a spus toate poveștile acelea cu Orientul Mijlociu? Și scrisoarea... Am primit o scrisoare de la mama ei, chiar înainte să vină Mandy...

– E greu de bănuit? A scris-o chiar Mandy. Ne-a prostit pe toți. Mă întreb de când ne-a copt-o.

Cineva bătu la ușă și Mandy băgă capul în camera de zi.

– Aici erați? întrebă ea, apoi, văzându-le expresiile, spuse: Mă iertați. V-am deranjat? Voiam să vă anunț că m-am întors. L-am călărit pe Nadja și n-am căzut. Și nici nu m-am îndepărtat de casă. Data viitoare poate mă lăsați să călăresc până mai departe.

– Intră, Mandy, spuse Fannie cu o figură gravă. Trebuie să stăm de vorbă.

– S-a plâns grăjdarul că am bruscat caii? Nu-i adevărat. Eu iubesc animalele și...

– Nu e vorba despre cai, Mandy, spuse Fannie repede.

Mandy verifică turul pantalonilor să vadă dacă nu erau murdari și se așeză pe canapea. Își turnă un pahar cu limonadă și luă o gură zdravănă înainte s-o privească pe mama sa.

Cu fruntea încreţită de îngrijorare,Fannie îşi privi fiica. Nu-i venea să creadă că Mandy o minţise atât de mult. Se gândea că accidentul îi lăsase sechele emoţionale.

– Eu şi Clay am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta şi ne-am hotărât să verificăm ceva la Washington.

Nu voia să arunce vina asupra lui Clay. El o făcuse pentru binele ei, ca s-o ajute.

– Am aflat că n-ai fost cinstită cu noi, continuă Fannie. Te superi dacă ne spui de ce?

– Aţi aflat de părinţi mei? întrebă Mandy speriată.

– Da, spuse Fannie. Ne pare rău, Mandy. Ne pare foarte rău...

– A trecut un an de atunci, spuse fata cu lacrimi în ochi, dar durerea a rămas acolo...

– De ce nu mi-ai spus de la început că au murit? Şi ce-i cu povestea aceea bizară despre tatăl tău şi Orientul Mijlociu?

– Voiam să-ţi spun adevărul, zise ea fără să aibă curajul să-şi privească mama în ochi, dar mi-era teamă să nu-mi spui din milă să vin să locuiesc cu tine. Nu voiam mila ta. Mai ales după ce ai renunţat la mine.

Fannie simţi un junghi în inimă. Lacrimile îi înţepau ochii. Clay privea tăcut pe fereastră. Şi-ar fi dorit ca el să spună ceva, orice, să umple tăcerea aceea apăsătoare.

– Sigur că te vreau, Mandy. Te-am dorit de la început. Din clipa în care te-am simţit crescând în mine. Am renunţat la tine pentru că nu puteam să te cresc în sărăcia în care am crescut eu. Te rog nu mă urî pentru ce am făcut.

Fata se aruncă în brațele mamei sale, hohotind de plâns.

– Știu că nu trebuia să-ți spun povestea aceea ridicolă despre tatăl meu. Dar speram că spunându-ți că trebuie să plec într-o zonă periculoasă, tu vei insista să rămân cu tine. Dacă ți-aș fi spus că părinții mei au murit, m-ai fi acceptat din milă. Știu că sună ciudat și n-are nici o noimă ce spun, dar când am plănuit totul, mi s-a părut cea mai bună soluție.

– Dar nu ți-a trecut prin cap că era posibil să verific povestea?

– Nu m-am gândit la asta. Eram disperată. Tot ce știam era că nu mai voiam să mă întorc la Washington, ca să locuiesc cu mătușa Rhea. Are șaptezeci de ani și e habotnică. Tot ce fac e un păcat. Ea a insistat ca părinții mei să mă dea la o școală de fete, unde sunt obligată să port haine urâte. N-am voie să am prieteni, cât despre băieți... Îți dai seama că am treisprezece ani și nu-mi dă voie să mă rad pe picioare?

Clay se apropie de ele cu mâinile în buzunare și luă cuvântul.

– Mandy, sper că-ți dai seama de gravitatea situației și de încurcătura în care ne-ai băgat. Mătușa ta, în ciuda aparențelor, te iubește. Și am aflat că starea sănătății sale nu e prea bună... A pus toată poliția din Washington pe urmele tale. Nu m-ar mira să mă trezesc cu o poză de-a ta pe parbriz.

– N-am vrut s-o rănesc. Voiam doar să plec de acolo. Mă simțeam disperată, la limita puterilor...

– Și pe mie cum m-ai găsit? Adopția a fost ținută în secret.

– N-a fost ușor, recunoscu Mandy. Dar mătușa Rhea, după moartea părinților mei, a făcut curățenie prin pod și a găsit un leagăn de lemn...

– Cel pe care ți l-a făcut bunicul tău. Tatălui meu îi plăcea să cioplească tot felul de obiecte. Chiar a încercat să facă o afacere în sensul ăsta. Dar a eșuat, ca de obicei. Am uitat de leagănul acela.

– Am mai găsit și niște plăpumioare brodate, spuse Mandy. Mama le-a păstrat pe toate. Oricum, tatăl tău își cioplise numele și adresa pe leagăn. Și n-aș fi reușit să descifrez scrisul dacă n-aș fi presărat cenușă peste el, așa cum am văzut o dată, la televizor. Apoi am început să dau telefoane.

– De cât timp ai aflat?

– De la accident. Dar trebuia să prind curaj ca să te contactez. Și am venit cu un plan. Nu știam dacă vrei să mă vezi sau nu.

– Of, Mandy, șopti Fannie impresionată de întreaga poveste, mi-aș fi dorit să vii la mine imediat după accident.

– Nu se putea. Eram prea îndurerată de pierderea părinților.

– Știi că trebuie s-o anunți pe mătușa ta unde te afli. Nu poți s-o lași așa. Mai ales că are probleme de sănătate.

– Nu pot s-o sun. N-o să mă ierte niciodată. Și dacă trimite poliția după mine? Dacă mă arestează, sau... Lasă-mă să stau cu tine. Te rog. N-o să-ți fac necazuri.

– Dar mătușa ta ce părere ar avea de asta? întrebă Fannie, tentată să spună imediat da.

– Probabil mă va obliga să mă întorc la Washington. Ea nu mă dorește. Sunt o mare pacoste pe capul ei. Dar i-a promis mamei că va avea grijă de mine, dacă i se va întâmpla ei ceva. Și cerându-i mătușii Rhea să-și calce o promisiune ar fi ca și cum i-aș cere să danseze goală în fața Casei Albe.

Tăcură toți trei câteva clipe, apoi Clay spuse:

– Mandy, du-te și pregătește-te pentru cină. Aș vrea să stau de vorbă cu Fannie, între patru ochi.

Fata se uită de la unul la celălalt cu o privire dezolată.

– Îmi pare rău că v-am creat tot necazul ăsta, spuse ea. N-am vrut să supăr pe nimeni. Poate că mătușa Rhea are dreptate. Poate că sunt rea.

Clay și Fannie nu mai apucară să-i răspundă, că Mandy ieși din încăpere plângând. Cei doi se priviră cu subînțeles, și Fannie spuse:

– Mie nu-mi place de mătușa Rhea.

– Nici mie, spuse Clay. Ce ne facem?

– O s-o sun înainte de cină. Asta e tot ce pot să fac. Apoi o duc personal pe Mandy la Washington și...

– Renunți la ea așa, pur și simplu?

– N-am nici un drept legal asupra ei, Clay. Tot ce pot să sper e ca mătușa Rhea să n-o arunce în vreo casă de copii. Apoi voi face tot ce-mi stă-n puteri să mă împrietenesc cu bătrâna. Chiar dacă-mi place sau nu. Sper ca, în timp, s-o lase pe Mandy să mă viziteze mai des. O dată ce voi câștiga încre-

derea femeii, nu va mai fi chiar așa de greu. E bătrână... Poate o va lăsa de bunăvoie pe Mandy să locuiască împreună cu mine, după ce-mi voi lua licența.

– Asta ar putea dura ani de zile, spuse Clay privind în gol. Ai auzit că Mandy se simte groaznic la mătușa Rhea.... Cred c-ar fi mai bine s-o ajutăm să scape de acolo cât mai repede.

– Știu, dar ce pot să fac? gemu neputincios Fannie. Te-ai pus în situația mea? Am rămas fără slujbă, n-am terminat facultatea, iar casa stă să cadă peste mine. Starea mea materială nu s-a îmbunătățit. Din contră. Mătușa sa n-o va lăsa să locuiască împreună cu mine. Și dacă n-o duc la Washington, bătrâna mă va acuza de răpire.

– Nu se poate, spuse Clay trecându-și neliniștit degetele prin păr. Nu, nu vreau să mai fii în situația asta. Gata! Fannie... sunt nebun după tine... Sunt atât de nebun după tine încât nu mă mai pot gândi la nimic, decât la tine. La tine și la Mandy. Nu știu ce să-ți mai spun.

Clay o strânse cu putere în brațe.

Fannie era complet zăpăcită. Nu știa cum să privească reacția lui Clay. Ce voia el să spună? Ce sugera? Și ea cum trebuia să răspundă?

– Bine, Clay, mă bucur... Dar cum o pot ajuta pe Mandy?

– Fii soția mea, iubito. O să ne descurcăm împreună.

Capitolul 11

La început, lui Fannie i se păru că înțelesese greșit. Să fie soția lui Clay? Adică să se căsătorească cu el? Imposibil. Clay Bodine era un burlac convins.

– Nu cred că te-am înțeles bine, bolborosi ea.

– Ba da, iubito, m-ai auzit bine, zâmbi el. Vom sta de vorbă cu mătușa Rhea, apoi vom aștepta certificatul de căsătorie. Când, și dacă vom ajunge la tribunal, vom avea un avantaj.

Fannie rămase cu gura căscată, se îndepărtă doi pași de Clay și se trânti pe canapea. Să se căsătorească cu el?

– Dar tu nu mă iubești, spuse ea privindu-l. De ce te-ai gândit la soluția asta?

– Ce e dragostea, Fannie? întrebă el așezânduse lângă ea, pe canapea. Sunt mai apropiat de tine decât a fost orice bărbat din viața ta. Abia aștept să vină noaptea, să ne retragem în dormitorul nostru și să facem dragoste... Și dimineața îmi place la nebunie când mă trezesc alături de tine. Dacă nu greșesc prea mult... cred că și tu simți la fel ca și mine.

Clay avea dreptate. Relația lor se îmbogățise în ultimele zile. De fapt, se simțea foarte aproape de sentimentul numit dragoste. Dar cum puteau să se angajeze într-o relație pe termen lung, dacă nu erau absolut siguri? Și cum rămânea cu scopurile ei? Mai putea să le urmeze?

– Știu la ce te gândești, spuse el. Crezi că Mandy va fi o piedică pentru obținerea licenței.

– Recunosc, sunt egoistă, mărturisi ea. Dar Mandy e fiica mea și fericirea ei e pe primul plan.

– Nu trebuie să fie așa, Fannie. Poți să ai familia ta și să-ți completezi în același timp studiile. Nu trebuie să te chinuiești în căsuța ta. Avem aici loc pentru toți.

– Și tu cu ce te alegi? întrebă ea fără să gândească.

– Nu poți să accepți o ofertă fără să te gândești că există un motiv egoist în spatele ei? întrebă el jignit.

– Iartă-mă, dar nu mă pot abține. Săptămâna trecută mă întrebai dacă urmăresc averea tatălui tău...

– Am greșit. Îmi pare rău. Cred că experiența mamei mele mi-a lăsat un gust amar. Cu ce mă aleg? Nu știu... Am motivele mele. Tu și Mandy mi-ați arătat cât de frumoasă poate fi viața de familie. N-am mai simțit asta de mult, de foarte mult timp. Și e grozav să te întorci după o zi de muncă acasă, știind că te așteaptă cineva drag, căruia îi pasă de tine.

– Dar cum rămâne cu tatăl tău? Știi că ar face orice ca să rămâi aici.

– Trebuie să rezolv și cu el într-un fel. Nu-mi dau seama cum, dar atitudinea lui s-a schimbat radical. Îmi place felul în care se comportă acum. Nu știu... Putem rămâne câteva luni aici, să vedem cum ne înțelegem.

Fannie se întrebă dacă Hyram i-ar spune vreodată fiului său despre atacul de cord. Poate că o va face, când relația lor se va schimba cu adevărat în bine. Sau poate Clay nu va ști niciodată. Oricum, important era că amândoi doreau să se împace.

– Nu trebuie să-ți faci griji că tatăl tău îți va sta în cale, spuse Fannie. Vrea atât de mult să locuiești împreună cu el, încât o să se comporte cât mai frumos posibil.

Clay o privi câteva momente, apoi întrebă:

– Ei, ce spui? Te căsătorești cu mine? Așa putem fi toți patru împreună.

– Și dacă nu merge? întrebă ea ezitant.

– Cât optimism! exclamă el sarcastic.

– Trebuie să mă gândesc la viitor, spuse ea rugător. Mai ales că e și fiica mea în joc.

– Bine, hai să-ți spun ceva. Voi face tot ce-i omenește posibil ca relația noastră să meargă bine. Și dacă nu se poate, tot voi avea grijă de tine și de Mandy.

– Cred că am fost destul de clară când ți-am spus că n-am nevoie de banii tăi!

– Te rog, lasă-mă să termin. Te voi ajuta financiar până vei lua licența, și vei reuși să te întreții singură. Iar ajutorul meu nu va implica nici o responsabilitate din partea ta. Tu nu trebuie decât să-ți vezi de facultate și de Mandy.

– Vii cu noi la Washington?

– Da. Ne vom întâlni cu mătușa lui Mandy împreună. Dacă va vedea cât de mult ținem la nepoata ei, poate va fi fericită să scape de ea, și împăcată cu gândul că o lasă pe mâini bune.

– Pari încrezător.

– Știu să mă port cu femeile în vârstă. Ar fi trebuit să mă vezi cât de bine mă înțelegeam cu bunica mea. O aveam la degetul mic. Mătușa lui Mandy va fi floare la ureche.

Clay știa să se comporte și cu fetele tinere. Nu trebuia decât să zâmbească. Dar se temea puțin de mătușa Rhea.

– Și dacă nu cooperează? întrebă Fannie.

– Intentăm proces. Vom face orice ca s-o obținem pe Mandy.

– Te-ai atașat de ea...

– Da. E un copil bun.

Fannie se întrebă de ce Clay nu recunoștea că era înnebunit după Mandy. Se vedea de la o poștă. Probabil experiența cu tatăl său îl făcuse mai reticent.

– Trebuie să-ți răspund în momentul ăsta? întrebă ea. Pot să mă mai gândesc?

– Gândește-te, dar nu prea mult. Dacă ne căsătorim, trebuie să mai așteptăm douăzeci și patru de ore pentru certificatul de căsătorie.

Nu era genul de cerere în căsătorie la care visase Fannie. Sigur, ea nu sperase niciodată la un cavaler în armură, și cu cal alb, care să îngenuncheze în fața ei și să-i facă o declarație. Dar viața era plină de surprize.

Asta nu însemna că relația lor nu va merge. Ea îl iubea. Probabil, în timp, și el o va iubi.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Mă căsătoresc cu tine.

*

* *

Fannie se trezi cu noapte-n cap în ziua ceremoniei. Se ridică din pat cu grijă, ca să nu-l trezească pe Clay, și se grăbi spre dormitorul fiicei sale. Mandy dormea profund, cu mâinile sub cap. Părea un îngeraș, iar inima lui Fannie se umplu de dragoste, la vederea ei. Gândul că o va putea pierde din nou o scotea din minți. Va face orice ca s-o câștige. După ce vorbise cu mătușa ei, cu două zile în urmă, era clar că aceasta va trimite autoritățile după Mandy. Pentru ea nu conta că biata copilă își pierduse familia și era teribil de nefericită acolo. Avea un singur scop – s-o aducă prin orice mijloace înapoi, la Washington.

Fannie își mângâie fiica și șopti:

– Mandy, trezește-te. Hai, somnoroasă mică. Vreau să te duc undeva.

Mandy deschise ochii și privindu-și ceasul, întrebă:

– Chiar acum?

Cinci minute mai târziu, Fannie deschise a treia ușă a garajului și scoase mașina pe care o parcase acolo cu o săptămână în urmă. Când Mandy o privi uimită, Fannie spuse:

– Ai mai mers vreodată cu o mașină fără aer condiționat?

– Nu. A cui e mașina asta?

– A mea. Haide, urcă.

Abia când Fannie ieși pe șosea, Mandy întrebă:

– Ce se întâmplă, mamă?

Era pentru prima oară când Mandy îi spunea mamă. Fannie fu atât de surprinsă, încât fu cât pe ce să intre într-un copac de pe marginea șoselei. Trebuia să-și facă curaj ca să-i poată spune ce avea de gând.

– Te-am mințit, păpușă, spuse ea după câteva momente.

– Știu, spuse Mandy simplu, privind înainte.

Fannie apăsă pe frână și se opri motorul.

– Serios? întrebă ea clipind des. Și de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– Știam că-mi vei spune adevărul când vei fi pregătită. Și... nici eu n-am fost sinceră cu tine și cu Clay. Mă mir că nu v-ați prins.

– Nu aveam motive să nu te credem, spuse ea, apoi adăugă zâmbind: Se vede că avem același sânge.

Apoi porni motorul și conduse mai departe, în tăcere. Mandy se gândea că în după-amiaza aceea va da ochii cu mătușa sa și se întreba dacă va mai suporta mult să locuiască împreună cu ea. Fannie se gândea la strategia pe care o plănuise împreună cu Clay. Spera să iasă bine. Oricum, nu-i spuseseră nimic lui Mandy, pentru a nu-i da speranțe deșarte. Dacă va reuși, va fi o surpriză.

Când casa ei le apăru în față, Fannie își schimbă dispoziția. Acoperișul era la fel de înclinat cum îl lăsase, tencuiala la fel de coșcovită, iar veranda părea lovită de un cataclism.

Fannie parcă mașina, opri motorul, și rămase tăcută.

– Ei, asta e, spuse ea în cele din urmă.

Mandy tăcu, așa că Fannie continuă:

– De fapt, interiorul arată mai rău decât exteriorul. Trebuie s-o văruiesc, să-i repar acoperișul, fundația, finisajele interioare... În fine, sunt multe de făcut. Din păcate n-am avut niciodată bani sau timp ca s-o fac.

– Aici ai crescut tu? întrebă Mandy.

– Mda, spuse Fannie dorind să pară indiferentă.

Urâse sărăcia în care trăise, și sentimentul că erau singură pe lume. Urâse s-o vadă pe mama sa bolnavă. Își urâse tatăl.

– Hai să intrăm, spuse Fannie coborând din mașină.

După ce deschise cu cheia și împinse ușa, aceasta scârțâi jalnic. Mandy intră cu grijă înăuntru și privi în jur. După câteva clipe de tăcere, întrebă:

– Mereu a arătat așa?

– Din păcate, da, oftă Fannie gândindu-se la casa frumoasă a lui Hyram și închipuindu-și casa în care crescuse Mandy.

– De ce ai vrut să mi-o arăți?

Fannie se așeză pe un scaun, în bucătărie, și spuse:

– Speram să înțelegi de ce am renunțat la tine, Mandy. Nu voiam să crești în sărăcia asta. Nu voiam ca prietenii tăi să râdă de tine. Eu n-am avut niciodată o prietenă în liceu. Nu puteam să invit pe nimeni aici.

– Clay mi-a spus că tatăl tău te-a abandonat.

– Da. Spunea că nu poate locui împreună cu o femeie bolnavă. A tot încercat să intre în diverse afaceri, dar nimic nu i-a ieșit. Se pricepea doar la cioplitul în lemn. Dar tu știi asta. În schimb, nimeni n-a știut câte ore de muncă istovitoare îi lua ca să realizeze un obiect finit din lemn. Niciodată nu primea un preț bun pe obiectele sale, așa că până la urmă a renunțat.

– Dar mama ta ce a pățit?

– A avut scleroză în plăci. A zăcut la pat mulți ani înainte să moară. Cred că a murit pentru că și-a pierdut dorința de a trăi.

– Ți-e dor de ea?

– Da... Era cea mai bună prietenă a mea. Mă înfuriam când vedeam că nu luptă ca să trăiască. Majoritatea bolnavilor de scleroză trăiesc mult mai mult decât a trăit ea. Cred că a renunțat din clipa în care tatăl meu ne-a părăsit.

Fannie își sprijini coatele pe masă și o privi pe Mandy câteva clipe. Aceasta spuse, cu lacrimi în ochi:

– Voiam să-ți spun... că părinții mei adoptivi... au fost foarte buni cu mine. Am avut tot ce mi-am dorit. I-am iubit foarte mult... Am vrut să știi asta... Am vrut să știi că mi-ai ales niște părinți foarte buni... și nu trebuie să te mai simți vinovată.

– Mă bucur, Mandy, șopti Fannie impresionată. Sunt mândră de tine. Și le sunt recunoscătoare oamenilor care te-au crescut. Au făcut treabă bună. Mi-ar fi plăcut să-i cunosc.

Mandy încercă să vorbească, dar nu reuși din cauza nodului care i se pusese în gât. Fannie întinse brațele și Mandy îi sări în poală înfundându-și capul în părul ei.

– Mă bucur că te-am găsit, hohoti ea. Dar nu voiam ca ei să moară...

Fannie își strânse în brațe și-și legănă fiica. Inima ei era sfâșiată de durere și milă. Cum putea să renunțe la Mandy după ce abia reușise s-o găsească?

Când ieșiră din casă, o jumătate de oră mai târziu, soarele începea să răsară. Ceața de dimineață crea o lumină ireală.

– Cred că deja ai aflat că eu și Clay nu suntem căsătoriți, spuse Fannie.

– Da. Am fost dezamăgită. Îmi place mult de Clay.

– Am discutat cu Clay despre asta, spuse Fannie așezându-se pe o băncuță, sub un stejar. Ne-am dat seama cât de mult vrem să locuim împreună cu tine, să fim o familie. Așa că ne-am decis să ne căsătorim.

– Serios? întrebă Mandy fericită. Când?

– Astăzi.

– Pot să vin și eu?

– Normal!

– Știam eu că voi doi sunteți sortiți unul celuilalt.

– O să mergem toți trei la mătușa ta. Vom afla dacă te va lăsa să locuiești împreună cu noi.

– Dacă nu acceptă?

– Trebuie să ne asumăm riscul. Dacă nu cooperează, suntem gata să discutăm cu un avocat și să începem procesul de adopție. Va dura, Mandy, dar nu vreau să-ți năruiesc speranțele.

– Tu ești mama mea adevărată, șopti Mandy. De ce trebuie să mă adopți?

– Am renunțat la custodia ta cu mult timp în urmă. Nu pot să te iau de la părinți tăi adoptivi când îmi vine mie bine. Ei au murit, dar dreptul legal îl are acum mătușa ta.

– Dar eu nu sunt suficient de matură ca să decid unde vreau să locuiesc?

– Nu știu. Trebuie să consultăm un avocat. Dar ar fi mai bine pentru toată lumea să încercăm o discuție de la om la om cu mătușa ta. În ciuda aparențelor, ea te iubește.

– Dar are un fel tare ciudat de a mi-o arăta, spuse Mandy morocănos.

– Sperăm să iasă totul bine pentru toată lumea. Ai încredere în noi.

*

* *

La ora trei, în după-amiaza aceea, Fannie și Clay fură declarați căsătoriți de judecătorul de pace, în prezența lui Mandy, Hyram, Greta, Wilhmena, Gussie și Ernestine Dempsey. Pe nimeni nu surprinse vestea.

Clay se îmbrăcase într-un costum gri, iar Fannie își pusese un costum crem. După ce judecăorul de pace îi declară căsătoriți, Clay o sărută pe Fannie, în aplauzele asistenței.

Ernestine și Gussie, care-și luaseră batistele din dantelă destinate special ceremoniei, nu mai pridideau să le ducă la nas și la ochi.

– Mă bucur pentru tine, draga mea, spuse Wilhmena strângând-o pe Fannie în brațe. Cred că știi că ai pus mâna pe cel mai dorit burlac din oraș.

Când se întoarseră acasă găsiră camera de zi și sufrageria transformate într-un bufet. Bucătarul își dăduse toată silința să prepare cele mai sofisticate antreuri. Peste tot erau pahare cu șampanie și flori. În mijlocul mesei trona tortul cu trei etaje.

– Când ai organizat totul? întreba Fannie întorcându-se spre Hyram pentru un toast.

– Din clipa în care Clay mi-a spus că se va căsători cu tine. Nu e bine să păstrezi secrete față de rude și prieteni. Riști să pierzi cadourile de nuntă, spuse el făcând semn spre o măsuță pe care se aflau o mulțime de cutii împachetate în hârtie colorată, și... un plic. Acelea sunt pentru voi.

Clay luă plicul și-l băgă repede în buzunar. Știa ce conținea. Actul de proprietate pentru terenul de lângă râu.

– Mulțumesc, tată, spuse el strângându-l pe Hyram în brațe și bătându-l bărbătește pe spate.

Relația lor se schimbase mult în bine. Păcat că această schimbare venise cam târziu. Clay și-ar fi dorit de mult să aibă un tată adevărat. Dar aveau o viață la dispoziție ca să recupereze ce pierduseră în toți acei ani.

– Și asta e pentru tine, spuse Hyram întorcându-se spre Fannie și înmânându-i un set de chei. M-am gândit că e timpul să ai o mașină nouă. Deja mi-e teamă pentru viața ta, în rabla aceea de o sută de ani.

Când intrară în garaj Fannie exclamă uluită:

– Un Ford Mustang decapotabil! Dumnezeule, Hyram! Cred că leșin.

– Mamă, ce mașină! exclamă Mandy din spatele lor. Are scaune din piele.

– Ce părere ai, Mandy? Nu ești invidioasă că mama ta primește cadouri? întrebă Hyram.

– Cred că da, spuse Mandy, deși se vedea că era bucuroasă pentru Fannie.

În ușa garajului apăru grăjdarul ținând de căpăstru un pur sânge arab cu părul lucios, de culoarea alunei.

– Nu e pentru mine! exclamă Mandy înfiorată de emoție.

– Ba chiar așa, spuse Hyram strângându-și proaspăta nepoată în brațe.

– Mulțumes, unchiule Hy, dar... oftă ea, dacă nu mă mai întorc înapoi?

– Iată un motiv s-o faci, spuse Hyram încrezător. Când fiul meu își pune ceva în cap, nimic nu-i mai stă în cale.

Pe la ora cinci, Clay le ajută pe Fannie și pe Mandy să urce în mașină. Fannie propusese să meargă cu noua ei mașină, dar el insistase să ia Mercedesul lui Hyram.

– Trebuie s-o impresionăm pe mătușa Rhea, spusese el. Un Mercedes are o altă prestanță. Fordul Mustang decapotabil poate părea frivol.

– Ai dreptate.

– Curând, cred că vom fi nevoiți să cumpărăm o mașină de familie.

Fannie era atentă la vorbele lui numai pe jumătate. Tot nu-i venea să creadă că se căsătorise cu Clay. Se întreba ce conținea plicul din buzunarul lui. De ce-l ascunsese Clay atât de repede? Trebuia să recunoască faptul că nunta lor nu fusese prea obișnuită. Clay o luase de nevastă ca s-o ajute să-și recupereze fiica. Chiar se oferise s-o ajute material, în caz că relația lor nu mergea.

Cât de mult își dorea Fannie să aibă o căsnicie fericită! Pentru că-l iubea pe Clay. Îl iubea și-l respecta. Niciodată n-o pusese într-o situație jenantă, și în liceu nu încercase s-o bage în patul lui.

Când trecură granița statului Carolina de Nord spre Virginia, Clay începu să caute un hotel. Găsiră unul de trei stele și comandară cina în cameră.

Mandy abia se atinse de mâncare.

– Ai emoții? întrebă Clay.

– Da. N-o cunoști pe mătușa Rhea.

– Sincer să fiu, și mie mi-e teamă, recunoscu Clay frecânudu-și mâinile una de alta.

– Las-o baltă, spuse ea zâmbind vag, mama te-a transformat într-un urs mare și blând.

Mai târziu, după ce Mandy adormi, Fannie rămase la capul ei multă vreme, mângâindu-i fruntea. Îi promisese fiicei sale

că într-un fel sau altul vor rezolva problema. O părăsise pe Mandy o dată. N-o mai putea face și a doua oară. Oricum, nu-și mai putea imagina viața fără ea.

Când intră în dormitorul lor, mai târziu, îl găsi pe Clay stând în pat și privind la televizor. Părul încă îi mai era umed după dușul pe care-l făcuse. Fannie se hotărî să facă și ea un duș.

Ieși din baie un sfert de oră mai târziu, mirosind a săpun, cu părul ud și îmbrăcată în cămașa de noapte de la Wilhmena. Se așeză în fața oglinzii și începu să se pieptene.

– Lasă-mă pe mine, spuse Clay luându-i peria din mână. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta. Cum trebuie să fac?

– Începe de la vârfuri. Părul ondulat e foarte dificil de pieptănat. Trebuie descâlcit. De aceea folosesc mult balsam.

Clay începu s-o pieptene așa cum îl învățase.

– Ce face Mandy? întrebă el.

– Nu prea bine. Dar în cele din urmă a adormit.

– Și tu?

– Sunt moartă de îngrijorare. Dacă nu reușim s-o convingem pe bătrână? Biata mea fată ce-o să facă?

– Trebuie să facem tot posibilul. Dacă nu ajungem la inima bătrânei, intentăm proces. Într-un fel sau altul îți vei recâștiga fiica. Încearcă să ai răbdare și încredere în mine.

– Dar am încredere în tine, Clay, șopti ea.

Clay se simțea mișcat de mărturisirea ei și știa că-i luase mult timp să ajungă aici. O privi o clipă minunându-se cât de frumoasă era în cămașa aceea de noapte, dar nu l-ar fi deranjat s-o vadă îmbrăcată în ceva mai provocator. Știa el un magazin în Savannah, unde se vindea lenjerie intimă feminină.

– Știi că ar trebui să ne mai cumpărăm haine noi, spuse el mângâind-o pe ceafă.

– Știu, râse Fannie gâdilată de atingerea lui. Săraca Wilhmena. Cred că am lăsat-o fără haine. Am fost atât de prinsă de problemele mele...

– Știi ceva? După ce se termină toată nebunia, vom porni în luna de miere și-ți voi cumpăra orice haine îți dorești. Nu-mi convine ca nevasta mea să poarte lucruri împrumutate. Ce vor spune oamenii?

– Sinceră să fiu, încă nu mă simt ca o nevastă.

– Asta înseamnă că nu-mi fac bine datoria de soț, spuse el împingând-o în pat, pe spate, și urcându-se deasupra ei.

Mâinile lui începură s-o mângâie peste tot. Fannie nu se simțise niciodată mai protejată, iar când Clay începu să facă dragoste cu ea, se simți cu adevărat iubită.

*
* *

Casa mătușii Rhea era înghesuită într-un șir de case aflate pe o stradă îngustă de lângă dealul Capitoliului. Avea două etaje și o parcelă mică de verdeață în față, pe care erau plantate panseluțe. Mandy le povestise că mătușa sa cumpărase casa aceea cu treizeci de ani în urmă, când prețul caselor în zonă scăzuse la jumătate.

– E zgârcită, spuse Mandy. Cumpără numai de la solduri și, într-o noapte, am văzut-o cu ochii mei cum s-a

furișat în curtea vecinilor și a luat o lampă pe care aceștia o aruncaseră la gunoi. Ei, știu că nu e frumos bârfești, dar... oftă ea.

– Probabil a avut o copilărie grea, spuse Fannie amintindu-și de copilăria sa nefericită.

– Nu, e plină de bani. Familia mamei mele e foarte bogată. Dar așa e mătușa Rhea.

Fannie simți că-i tremură genunchii când bătură la ușa masivă de stejar. Le deschise o bătrână înaltă, osoasă, care se sprijinea într-un baston sculptat, cu cap metalic. Era plină de riduri, dar ochii ei albaștri erau încă vii.

– Sper că ești mândră de ce-ai făcut, tânără domnișoară, spuse bătrâna cu un accent afectat, când dădu cu ochii de Mandy. Doctorul mi-a dublat doza de medicamente împotriva tensiunii de când ai dispărut fără să mă anunți.

– Putem să intrăm? întrebă Clay înclinându-se respectuos.

– Sigur, spuse bătrâna din vârful buzelor, făcându-le loc să intre.

Ea se așeză pe un fotoliu acoperit cu un cearșaf, și-i invită și pe ei să ia loc pe o canapea acoperită cu un sac de plastic. Fannie se simți brusc sufocată în casa aceea îngustă, cu geamuri mici și mobilă prea masivă. Se întrebă de ce ținea bătrâna canapeaua și fotoliul acoperite. Apoi, privind în jur, își dădu seama că femeia aceea nu mai aruncase nimic de ani de zile, ba mai luase și de la vecini ce apucase. Toți pereții erau plini de fotografii înrămate diferit, iar pe mese și în vitrine așezase sute de bibelouri și cești desperecheate. Parcă se aflau într-un magazin de antichități de la periferie.

Clay decise să ia cuvântul și, arătând spre Mandy, spuse:

– Doamnă Turnbull, cred că nepoata dumneavoastră are să vă spună ceva.

Mandy se ridică în picioare și, cu privirile în pământ, începu:

– Îmi pare rău că te-am supărat, mătușă Rhea. N-am vrut să te rănesc.

Bătrâna privi supărată în altă parte. Își strânse buzele și spuse:

– Nu mă interesează.

– Știu că ați fost foarte îngrijorată, spuse Clay blând. Soția mea și eu am fost teribil de îngroziți când am aflat că Mandy a fugit de acasă. Mai ales după ce ați făcut atâtea pentru ea.

– Îngroziți? întrebă bătrâna privindu-l cu ochi de vultur. Eu n-am dormit nopțile. Poliția a întors camera ei pe dos în căutarea unor indicii cât de mărunte. Mi-a luat ore să fac ordine la loc. Nu mai sunt așa de tânără...

Apoi, întorcându-se spre Fannie, adăugă:

– Deci dumneavoastră sunteți mama lui Mandy?

– Da, doamnă, spuse Fannie cu voce tremurătoare. Am fost fericită peste măsură să-mi văd fiica. Dar am fost devastată când am aflat cum a ajuns la mine. Îi pare foarte rău pentru fapta ei. Sper să puteți s-o iertați.

– Sigur, interveni Clay încrucișându-și brațele la piept. Nu ne așteptăm s-o iertați prea ușor. Mandy a încălcat legea. Trebuie pedepsită pentru fapta sa.

– Ce sugerați? întrebă mătușa Rhea privindu-l cu interes.

– Trebuie s-o supravegheați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Altfel, va fugi din nou. Un copil care a prins gustul libertății e scăpat din mână. Ar trebui s-o dați la internat. Sigur, e foarte scump. Dar Mandy e încăpățânată, și altfel nu se poate.

– Nu e un copil bun, interveni Fannie. Sunt sigură că v-a făcut zile amare.

Mătușa Rhea părea surprinsă, dar satisfăcută.

– Ei, mă bucur că mai există cineva pe lumea asta care să-mi dea dreptate, spuse ea. Săraca sora mea, Dumnezeu s-o ierte, era prea indulgentă cu fiica sa, și priviți ce s-a ales de ea! E o pușlama nerușinată!

– Aveți dreptate, spuse Fannie. Nu putem să ne scăpăm copiii din mână. Asta e problema tinerilor din ziua de azi. Învață de mici să facă numai prostii.

– Vă supărați dacă vă întreb la ce biserică mergeți? întrebă mătușa Rhea privind-o atent.

– Sunt o membră de onoare a bisericii Baptiste. Fac parte din cor.

– Eu sunt metodistă, spuse Rhea. Știu că baptiștii sunt foarte stricți.

– Nu îndeajuns, replică Fannie spre surprinderea mătușii. Dacă ar fi după mine, aș interzice tinerelor să poarte rochițe scurte, și să se întâlnească cu băieții. Au trecut vremurile în care bărbații erau niște adevărați domni. Eu am avut mare noroc cu domnul Bodine.

– Sunt de acord cu dumneavoastră. Apropo, ați dejunat? Pot s-o rog pe menajera mea să ne pregătească niște gustări. De obicei dorm la ora asta, dar...

– Ai auzit, Mandy? interveni Clay. Cum va putea biata ta mătușă să doarmă după-amiaza dacă e nevoită să te supravegheze pe tine toată ziua? De unde poate să știe dacă tu nu te strecori pe afară ca să te întâlnești cu vreun băiat în timp ce ea doarme?

– Așa e! exclamă triumfătoare mătușa Rhea.

– Încerc să fiu o fată bună, mătușă, spuse Mandy cu o privire vinovată, așezându-se în genunchi și punându-și capul în poala bătrânei.

Pentru prima oară privirea femeii se îmblânzi. Făcu o tentativă de a-i mângâia părul blond, dar se opri.

– Nu mă pot abține, continuă Mandy. Îmi vine tot timpul să fac o năzbâtie. Poate ar trebui să mă dai la internat. Știu că te va costa mult, dar într-o zi mă voi revanșa.

Bătrâna căzu pe gânduri. Probabil cântărea dacă merita propunerea. În cele din urmă decise că nu.

– I-am promis surorii mele că voi avea grijă de Mandy, spuse mătușa privind neajutorat spre Clay și Fannie.

– Cred că sora dumneavoastră nu știa ce vă cere, spuse Fannie strângând mâna bătrânei.

Probabil că femeia își iubea nepoata, dar nu știa cum să-și exprime dragostea.

– Sunteți niște oameni de treabă, spuse Rhea zâmbind. Aproape că m-ați păcălit.

Fannie și Clay se priviră îngroziți. Mandy își săltă capul din poala bătrânei și o privi cu ochi rugători.

– Vreau să stau cu ei, mătușă. Te iubesc foarte mult și vreau să te mai vizitez, dar... Acum am găsit-o pe mama mea adevărată și nu vreau s-o mai pierd.

– Și voi ce părere aveți? întrebă Rhea privind spre Clay și Fannie.

– Eu mă simt binecuvântată că Dumnezeu mi-a mai dat o șansă.

Două ore mai târziu, Mandy termină de împachetat restul lucrurilor și-i promise mătușii că-i va scrie. Bătrâna își îmbrățișă nepoata, cu ochii sclipind de lacrimi.

– Sper că n-am dezamăgit pe nimeni, spuse ea.

– Ne-ați făcut cea mai fericită familie din lume, o liniști Clay.

*
* *

Se întoarseră pe același drum, dar de data asta închiriară un apartament într-un hotel de lângă ocean. În seara aceea Fannie luă inițiativa, sărutându-l pe Clay, făcând dragoste cu el și simțindu-se mai puternică, decât oricând.

Când ajunseră acasă în după-amiaza următoare, și-i dădură lui Hyram vestea cea mare, acesta le spuse:

– Trebuie să sărbătorim!

O trimise pe Greta după o sticlă de șampanie din care-i dădură și lui Mandy.

– Hyram, n-o mai răsfăța, spuse Fannie când acesta îi mai turnă fetei un pahar din băutura rozalie, dulce și înțepătoare.

– Sunt bunicul ei, spuse el îmbrățișând-o pe Mandy. E treaba mea s-o răsfăț. Nici nu știți cât mă bucur să vă am pe toți lângă mine. Am trăit destul singur în casa asta. Acum voi mi-ați adus lumină și veselie.

Mandy mai rămase puțin în compania lor, apoi se scuză și spuse:

– Aș vrea să-mi călăresc noul armăsar.

– Să te schimbi în haine de călărie, o sfătui Fannie.

– Începi să semeni cu mama, râse Mandy.

– Dar chiar sunt mama ta, replică Fannie rănită. Să nu uiți niciodată asta.

După ce Mandy plecă din încăpere, Hyram spuse:

– Cum vi se pare viața de familie?

– Eu nu mă plâng, răspunse Clay privindu-și cu drag proaspăta soție.

În dimineața aceea făcuseră de două ori dragoste. Își mărturisiseră iubirea în cel mai frumos mod cu putință. Deja Clay nu-și mai imagina viața fără Fannie.

– Îmi dau seama numai privindu-vă, spuse Hyram mulțumit. E clar că sunteți înnebuniți unul după celălalt. Așa că stau și mă întreb dacă n-ar trebui să-ți cer actul acela de proprietate înapoi, Clay. Se pare că lucrurile au ieșit până al urmă în avantajul tău.

Zâmbetul lui Clay păli când o văzu pe Fannie albind.

– O să-ți explic mai târziu, iubito, spuse el îngrijorat.

Fannie țâșni de pe canapea și fugi din casă, cu ochii plini de lacrimi.

– Mă iertați! strigă ea în urmă. Am nevoie de aer.

Hyram își privi speriat fiul.

– Am făcut o gafă?

Fannie se duse direct în garaj și-și scoase mașina ei veche. Îl văzu în oglinda retrovizoare pe Clay ieșind din casă după ea și făcându-i semn să se întoarcă, dar îl ignoră și demară în trombă.

Voia să ajungă acasă. Acasă la ea. Ar fi luat-o și pe Mandy, dar fata era prea fericită să călărească în acel moment. Se va întoarce după ea mai târziu.

Parcă în fața casei sale, coborî din mașină și o luă la fugă. Nu se mai opri decât în patul mamei sale. Gâfâia de oboseală și frică. Ce făcuse?

Se simțea ca o proastă. Se îndrăgostise de un bărbat mituit să pretindă că e soțul ei. Iar el o ceruse de nevastă numai din milă. Interpretase greșit toate aceste favoruri pe care i le făcuse Clay. Poate că acea căsnicie fusese sortită eșecului încă de la început.

Trebuia să se gândească numai la Mandy. Ele două se vor descurca foarte bine și singure. Ea își va lua o slujbă, va renunța la facultate și se va concentra asupra viitorului fiicei sale. Asta era cel mai important. Apoi, dacă va veni timpul și va avea banii necesari, va termina și facultatea. Dar asta numai după ce Mandy va avea viitorul asigurat.

Ar fi fost atât de frumos dacă Clay ar fi iubit-o! Doamne, de ce aflase atât de târziu? Nu. Refuza să trăiască cu un bărbat care o ajuta din milă.

– Fannie?

Vocea lui o sperie.

– Ce cauți aici? întrebă ea rece.

– Te-am urmărit, spuse el pășind timid în cameră. Știam că vei veni aici.

Clay era atât de frumos, încât ea abia rezista să nu-i sară în brațe.

– Vreau să fiu singură, murmură ea privind în altă parte.

– Deja vrei să renunți? Se vede pe fața ta. De ce nu ne dai o șansă?

– Ce voia tatăl tău să-ți ofere ca să te dai drept soțul meu? întrebă Fannie privindu-l tăios.

– O parcelă de pământ, lângă râu, pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Dar te-aș fi ajutat și fără asta, Fannie.

– Trebuie să te cred pe cuvânt?

– Spuneai că ai încredere în mine. Vrei să renunț la pământ? O fac și pe asta, dacă te întorci acasă.

– Ai face așa ceva? întrebă ea privindu-l neîncrezătoare.

– Pământul e foarte important pentru mine, dar nu mă interesează, dacă asta înseamnă că vă voi pierde pe tine și pe Mandy. Cu voi am învățat să fiu altfel. Am înțeles că viața e frumoasă și merită trăită din plin. Înainte eram plictisit, obosit, dezamăgit. Mi se părea că nimeni nu dă doi bani pe mine, că toată lumea îmi urmărește averea. Eu n-am iubit pe nimeni.

– Nici pe mine, murmură Fannie.

– Cum poți să spui așa ceva? întrebă rănit Clay. Tu m-ai învățat sensul dragostei. Datorită ție am început să țin la bătrânul meu tată. Datorită ție mă trezesc vesel diminețile. Mi-am recâștigat încrederea în mine, datorită ție. Fannie, spuse el luându-i mâinile într-ale sale, nu renunța la ce am câștigat. Nu mă pricep să fac declarații, dar dacă eu nu te iubesc, nu știu cine altcineva te iubește. Și ar fi bine să ai încredere în mine.

Fannie se simțea emoționată de declarația lui stângace, dar totuși nu era convinsă.

– Mi-e teamă, Clay, spuse ea cu lacrimi în ochi. Mi-am promis că nu voi depinde niciodată de altcineva.

– Știu, iubito, spuse el sărutându-i mâinile. Dar eu îți jur că nu te voi părăsi. Nici Mandy nu te va părăsi. Te iubește mult. Sigur, într-o zi va pleca la facultate, dar mă vei avea pe mine și pe copiii noștri.

– Copiii noștri? întrebă ea cu speranță.

– Da, nu-ți dorești copii cu mine?

– Ba da, spuse ea cu ochi strălucitori. Vreau o familie numeroasă.

– Cu cât mai numeroasă, cu atât mai veselă. Dar numai după ce-ți iei licența. Vreau să am grijă să-ți realizezi visele. Și dacă nu ne va ajunge casa tatei, o voi construi pe a noastră.

Fannie zâmbi printre lacrimi. Cum să nu-l iubească pe bărbatul acela care făcea orice ca ea să fie fericită?

– De ce ești atât de bun cu mine?

– Pentru că te doresc mult, răspunse el. Pentru că am nevoie de tine. Pentru că te iubesc la nebunie, Fannie Bodine, spuse el sărutând-o pătimaș.

Și ei îi era de ajuns.

Sfârșit